Povestea de până acum...

Claire Danvers trebuia să meargă la Caltech. Sau, poate, la MIT. Avea de ales între mai multe universităţi mari... Însă părinţii ei fuseseră puţin cam îngrijoraţi la gândul că ar trimite o fată naivă, de numai şaisprezece ani, într-o lume atât de apăsătoare. Aşa că aleseseră un compromis şi o trimiseseră, pentru un an, într-un loc sigur: la Texas Prairie University, o mică instituţie de învăţământ superior din localitatea Morganville, în statul Texas, cam la o oră de mers cu maşina de acasă.

Totuşi, a apărut o problemă: Morganville nu este ceea ce pare. În realitate, este cel din urmă loc sigur pentru vampiri, ceea ce-l face nu foarte sigur pentru toţi oamenii care se hazardează să muncească sau să înveţe acolo. Vampirii domnesc asupra oraşului... şi a tuturor celor care locuiesc în el.

O a doua problemă pentru Claire este că şi-a adunat destui duşmani, ba chiar dintre cei importanţi, atât din rândul oamenilor, cât şi al vampirilor. Acum, ea locuieşte în aceeaşi casă cu Michael Glass (proaspăt transformat în vampir), cu Eve Rosser (veşnică adeptă a modei goth) şi cu Shane Collins (al cărui tată, în prezent absent din oraş, este un ucigaş de vampiri). Claire este cea normală dintre toţi patru... sau aşa ar fi trebuit să fie, dacă n-ar fi pătruns atât de adânc în secretele din Morganville. Între timp, a ajuns în slujba Fondatoarei Amelie şi s-a împrietenit cu unul dintre cei mai periculoşi, dar şi mai vulnerabili, dintre toţi vampirii: cu Myrnin, alchimistul.

Acum, tatăl vampir al Ameliei, Bishop, a sosit în Morganville şi a distrus fragila pace a oraşului, întorcându-i pe vampiri unii împotriva celorlalţi şi creând noi alianţe şi facţiuni periculoase într-un loc în care existau deja prea multe.

Morganville se întoarce asupra lui însuşi, iar Claire şi prietenii ei au ales să rămână alături de Fondatoare, ceea ce, însă, ar putea însemna să colaboreze cu duşmanii lor... şi să lupte împotriva propriilor prieteni.

Unu

Totul o luase razna, şi oraşul Morganville ardea... unele părţi ale lui, în orice caz.

Claire stătea la fereastra Casei Glass şi privea cum flăcările pictează geamul într-un portocaliu mat, pâlpâitor. Mereu putuse să vadă stelele pe cer aici, în oraşul Mama Naibii din Texas... dar nu şi astă-seară. Astă-seară, era...

— Ai zice că este sfârşitul lumii, rosti o voce calmă, liniştită, în spatele ei.

Claire clipi, smulgându-se din transa ei, şi se întoarse să privească. Amelie — Fondatoarea, şi cea mai rea dintre vampirii din oraş, după afirmaţia majorităţii celorlalţi — arăta fragilă şi palidă, chiar şi pentru un vampir. Îşi schimbase costumul pe care-l purtase la balul mascat dat în onoarea lui Bishop: nu făcuse rău, din moment ce costumul acela avea o gaură în piept, de mărimea unei ţepuşe, şi-l umpluse tot de sânge. Dacă mai avea nevoie de o dovadă cu privire la cât de rezistentă era Amelie, în mod sigur Claire o primise în seara aceasta. Când supravieţuiai unei tentative de asasinat, categoric câştigai puncte în plus.

Femeia-vampir purta îmbrăcăminte de culoare cenuşie: un pulover moale şi pantaloni. Claire făcu ochii mari, fiindcă Amelie, pur şi simplu, n-avea nici o tangenţă cu pantalonii. Niciodată. Era ceva mai prejos de ea, sau cam pe-acolo.

Dacă stătea să se gândească, n-o mai văzuse nici în cenuşiu, vreodată.

Chiar că venea sfârşitul lumii!

— Îmi amintesc de când a ars oraşul Chicago, zise Amelie. Sau Londra. Sau Roma. Nu se sfârşeşte lumea, Claire. Dimineaţa, supravieţuitorii încep să construiască la loc. Este în firea lucrurilor. În cea omenească.

În clipa de faţă, Claire nu prea avea chef de discuţii mobilizatoare. Nu-şi dorea decât să se facă ghem în patul ei cald de la etaj, să-şi tragă pernele peste cap şi să simtă braţele lui Shane cuprinzând-o.

Nimic din toate acestea nu era posibil. Patul ei era ocupat în prezent de Miranda, o adolescentă şocată, cu puteri parapsihice şi dependentă de endorfine; cât despre Shane...

Shane se pregătea să plece.

— De ce? a întrebat ea, luând-o gura pe dinainte. De ce-l trimiteţi acolo? Ştiţi ce-ar putea să se întâmple...

— Ştiu foarte multe lucruri despre Shane Collins, care ţie nu-ţi sunt cunoscute, o întrerupse Amelie. Nu este un copil, şi a

supravieţuit multor greutăţi în decursul vieţii lui, chiar dacă este tânăr. Îi va supravieţui şi acesteia, în plus, el vrea să joace un rol important.

Amelie îl trimitea pe Shane în întunericul premergător zorilor, împreună cu câţiva luptători aleşi pe sprânceană, atât vampiri, cât şi oameni, ca să intre în posesia laboratorului mobil, cea din urmă bancă de sânge accesibilă şi sigură din Morganville.

Şi era exact ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit Shane să-l facă. Şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Claire pentru el.

— Bishop n-o să vrea laboratorul mobil pentru el, gândi Claire cu voce tare. El vrea să-l distrugă. Din punctul lui de vedere, Morganville e plin de bănci de sânge mobile. În schimb, dumneavoastră aţi avea de suferit dacă l-aţi pierde, aşa că el o să-l atace. Corect?

Linia severă şi subţire în care se strânseseră buzele Ameliei dădea limpede de înţeles că nu-i făcea plăcere să i se ghicească gândurile. Categoric, nu putea fi luată drept un zâmbet.

— Atât timp cât Shane are cartea la el, Bishop nu va îndrăzni să distrugă vehiculul, de teamă să nu-şi distrugă în acelaşi timp şi marea lui comoară.

În traducere, Shane era momeala. Din cauza cărţii. Claire ura cartea aia afurisită. Nu-i adusese altceva decât necazuri, încă de când auzise pentru prima dată de ea. Amelie şi Oliver, cei mai importanţi vampiri din oraş, se străduiseră amândoi s-o găsească, iar cartea căzuse, în schimb, în mâinile lui Claire. Şi-ar fi dorit să aibă curajul să o smulgă de la Shane chiar în clipa asta, după care să iasă fuga şi s-o azvârle în cea mai apropiată casă în flăcări, ca să scape de ea o dată pentru totdeauna, fiindcă din câte îşi putea ea da seama, nu-i făcuse nimănui vreun bine, niciodată ... nici măcar Ameliei.

— O să-l omoare pe Shane ca să pună mâna pe ea, zise.

Amelie ridică din umeri.

— Mizez pe faptul că este cu mult mai dificil să-l omori pe Shane decât ar putea să pară.

— Mda, mizaţi. Îi mizaţi viaţa.

Ochii cenuşii, îngheţaţi, ai Ameliei o fixau neclintiţi.

— Vreau să fie clar: mizez, în realitate, vieţile noastre, ale tuturor. Aşa că, fii recunoscătoare, copilă, şi, în acelaşi timp, te avertizez. Aş putea să renunţ oricând la lupta aceasta. Părintele meu mi-ar îngădui să plec... numai mie, singură. Înfrântă.

Rămân numai din datoria faţă de voi, şi faţă de toţi ceilalţi din oraş care-mi sunt credincioşi. Nu mă determina să mă răzgândesc, adăugă, mijindu-şi ochii.

Claire nu putea decât să spere că înfăţişarea nu-i era la fel de răzvrătită pe cât se simţea în interior. Îşi lipi pe faţă ceea ce credea că ar reprezenta o expresie aprobatoare şi încuviinţă. Ochii Ameliei se îngustară şi mai mult.

— Pregăteşte-te. Plecăm în zece minute.

Shane nu era singurul care avea o misiune ingrată: tuturor le fuseseră repartizate sarcini nu tocmai agreabile. Claire urma să meargă cu Amelie, să încerce salvarea unui alt vampir: a lui Myrnin. Şi, chiar dacă lui Claire îi plăcea de Myrnin, şi-l admira din multe puncte de vedere, nu era prea entuziasmată de perspectiva de a da ochii — din nou — cu vampirul care-l ţinea prizonier, înspăimântătorul domn Bishop.

Eve urma să-şi ocupe postul la cafeneaua Common Grounds, alături de aproape la fel de îngrozitorul ei fost patron, Oliver. Michael trebuia să plece spre universitate, împreună cu Richard Morrell, fiul primarului. Cum se presupunea că ar putea ei să protejeze câteva mii de studenţi neştiutori, Claire n-avea habar; zăbovi un moment, minunându-se de faptul că vampirii chiar erau capabili să închidă oraşul, când voiau. S-ar fi crezut că menţinerea studenţilor în campus, într-o astfel de situaţie, ar fi fost imposibilă: îşi imagina copiii sunând acasă, aruncându-se în maşini, fugind naibii de belele.

Da, numai că vampirii erau stăpâni peste telefonia fixă şi mobilă, peste internet, televiziune şi radio, şi maşinile ori piereau, ori păţeau câte un accident pe la marginile oraşului, dacă vampirii nu voiau ca ocupanţii lor să plece. Doar câteva persoane reuşiseră cândva să iasă din Morganville fără permisiunea lor. Shane se numărase printre ele. După care se întorsese.

Claire tot nu avea idee cât curaj îi trebuise pentru asta, ştiind ce-l aştepta.

— Salut, îi zise colocatara ei, Eve.

Se opri lângă ea, cu braţele pline de haine — negre şi roşii, aşa că aproape sigur proveniseră din garderoba ei încărcată de vestimentaţie goth — şi-o examină sumar din privire pe Claire. Ea se schimbase, în ceea ce, în opinia lui Eve, ar fi reprezentat un echipament practic pentru luptă: o pereche de jeanşi negri

strâmţi, un tricou negru mulat imprimat peste tot cu cranii, şi ghete butucănoase, cu talpa groasă. Şi un colier din piele neagră, cu ţepi, în jurul gâtului, care aproape că-i sfida pe vampiri: Na, muşcă de-aici!

— Salut, răspunse Claire. Chiar ţi se pare un moment potrivit pentru spălatul rufelor?

Eve îşi rostogoli ochii în orbite.

— Nostim. Mda, unele persoane n-ar vrea să rămână nici moarte în costumele lor tâmpite de bal, dacă mă-nţelegi. Tu ce părere ai? N-ai vrea să-ţi scoţi chestia aia?

Claire se studie la rândul ei. Cu o sinceră mirare, constată că purta încă strâmtul şi ţipătorul costum mulat al deghizamentului ei de Arlechin.

— O, da, răspunse, suspinând. Ai ceva fără, ştii tu, cranii?

— Care ţi-e problema cu craniile? Şi, apropo, răspunsul e oricum nu.

Eve trânti maldărul de haine pe podea şi începu să scotocească prin el, scoţând apoi o bluză neagră simplă şi o pereche de blugi.

— Blugii sunt ai tăi. Scuze, dar am cam dat iama prin tezaurul fiecăruia. Sper să-ţi convină lenjeria de pe tine, că prin sertare nu ţi-am umblat.

— Ţi-era teamă să nu cazi pe spate? o întrebă Shane, strecurându-şi capul peste umărul ei. Te rog, spune da, adăugă el, înşfăcându-şi o pereche de blugi de-ai săi din teanc. Şi te mai rog să nu-ţi mai bagi nasul în şifonierul meu.

Eve îi arătă degetul mijlociu.

— Dacă-ţi faci griji să nu-ţi găsesc colecţia porno, s-a fumat demult, bătrâne. Şi află că ai nişte gusturi tare, tare plictisitoare.

Smulse o pătură de pe canapea şi făcu semn cu capul spre un colţ al încăperii.

— Astă-seară nu-i rost de intimitate nicăieri prin casa asta. Haideţi, aranjăm noi o cabină.

Se strecurară toţi trei pe lângă oamenii şi vampirii înghesuiţi în Casa Glass. Aceasta fusese transformată în sediul neoficial de campanie al taberei lor, ceea ce însemna multă lume mişunând peste tot, vârându-şi nasul în lucrurile lor, persoane pe care nimeni dintre ei, în condiţii normale, nu le-ar fi lăsat să le treacă pragul.

De exemplu, Monica Morrell. Fata primarului îşi lepădase

sofisticatul costum de Maria-Antoaneta, redevenind fata blondă, suplă, drăguţă şi dezgustătoare pe care o cunoştea şi o detesta Claire.

— O, Doamne, exclamă Claire, scrâşnind din dinţi. Nu cumva poartă bluza mea?

Era singura ei bluză bună. Din mătase. Abia o cumpărase săptămâna trecută. Acum, n-o s-o mai poată îmbrăca niciodată.

— Amintiţi-mi s-o pun pe foc cu prima ocazie.

Monica o observă că o priveşte fix, aşa că-şi duse un deget la gulerul bluzei şi-i adresă un zâmbet răutăcios, după care mimă din buze: Mersi.

— Amintiţi-mi s-o pun pe foc de două ori. Şi să calc cenuşa în picioare.

Eve o luă de braţ şi o trase după ea în colţul acela liber al încăperii, unde scutură bine pătura şi o ridică în braţele întinse, obţinând un paravan temporar.

Claire îşi scoase costumul de Arlechin leoarcă de transpiraţie, cu un fel de geamăt de uşurare, şi simţi fiori în clipa în care aerul rece îi izbi pielea înfierbântată. Se simţea jenată şi neliniştită, dezbrăcată până la lenjeria de corp, doar cu o pătură ţinută între ea şi o duzină de străini, dintre care unii probabil ar fi vrut s-o înfulece.

Capul lui Shane îşi făcu apariţia pe deasupra păturii.

— Eşti gata?

Claire ţipă şi azvârli în el cu costumul vătuit. Shane îl prinse şi ridică din sprâncene spre ea, în timp ce Claire îşi îmbrăca blugii şi-şi încheia la repezeală bluza.

— Gata! anunţă ea.

Eve lăsă imediat pătura în jos şi-şi îndreptă un zâmbet dulce-otrăvit spre Shane.

— E rândul tău, pielosule, îi zise. Nu-ţi face griji, n-o să te pun într-o situaţie jenantă din greşeală.

— Nu, o să-l pună într-o situaţie jenantă absolut cu intenţie, şi Shane ştia asta după privirea feroce pe care i-o aruncă, în timp ce se strecura în spatele păturii. Claire nu era destul de înaltă ca să-l poată privi pe deasupra — nu că n-ar fi fost tentată — dar când văzu că Eve tot lasă pătura în jos, puţin câte puţin, o apucă de un colţ şi-o ridică la loc.

— N-ai nici pic de haz, se plânse Eve.

— Nu face bancuri cu el. Nu acum. Se duce acolo, singur.

Chipul lui Eve deveni imobil şi încordat, şi, pentru prima dată, Claire îşi dădu seama că lumina din ochii ei nu însemna tocmai bună dispoziţie. Era un soi de panică, stăpânită din răsputeri.

— Mda, zise ea. Ştiu. Doar că... fiecare plecăm în altă direcţie, Claire. Aş fi vrut să nu fie aşa.

Pradă unui impuls de moment, Claire o strânse în braţe. Eve mirosea a pudră şi a cine ştie ce parfum floral obscur, cu o subtilă nuanţă de transpiraţie.

— Hei!

Strigătul ofensat al lui Shane le făcu pe amândouă să izbucnească în râs. Pătura fusese coborâtă suficient cât să-l arate în timp ce-şi trăgea fermoarul pantalonilor. În viteză.

— Pe bune, fetelor, nu e amuzant. Aveţi grijă, cu un tip poate să iasă rău de tot.

Acum semăna mai mult a Shane. Pantalonii din piele îl făcuseră să arate absolut superb, ca un top-model. În blugii şi în tricoul lui vechi, decolorat, cu Marilyn Manson, era cineva mai terestru, cineva cu care Claire se putea închipui sărutându-se.

Şi chiar se închipuia, uite-aşa. Era, ca de obicei, o senzaţie palpitant de delicioasă.

— Şi Michael o să plece, zise Eve, iar tensiunea pe care şi-o ascunsese până acum îi făcu vocea să tremure. Trebuie să-i spun...

— Du-te, o îndemnă Claire. Venim imediat şi noi.

Eve lăsă jos pătura şi-şi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se spre iubitul ei, şeful neoficial al ciudatei şi alambicatei lor frăţii.

Michael era uşor de descoperit, în oricare grup s-ar fi aflat: era înalt şi blond, cu o înfăţişare de înger. Când o văzu pe Eve îndreptându-se spre el, zâmbi, şi Claire se gândi că era, probabil, cel mai complicat zâmbet din câte văzuse ea vreodată: plin de uşurare, de bucurie, de dragoste şi de îngrijorare, deopotrivă.

Eve se repezi drept în el, suficient de tare încât să-l facă să se legene pe călcâie, după care se înlănţuiră într-o îmbrăţişare.

Shane o opri pe Claire, punându-i o mână pe umăr.

— Lasă-i un minut, îi zise. Au câte ceva să-şi spună. Şi noi, la fel.

Ea se întoarse să-l privească, înghiţi în sec şi încuviinţă. Shane îşi pusese amândouă mâinile pe umerii ei, iar privirea îi devenise gravă şi intensă.

— Nu te duce acolo, îi zise Shane.

Era exact ce avusese ea de gând să-i spună lui. Clipi mărunt, surprinsă.

— Mi-ai transmis paranoia, mărturisi. Eu voiam să-ţi spun: Nu te duce. Dar tu o să te duci, orice ţi-aş spune, aşa e?

Replica ei îl descumpăni un pic.

— Păi, mda, sigur că eu mă duc, dar...

— Fără dar. Eu o să fiu cu Amelie; nu păţesc nimic. În schimb, tu? Pleci cu toată gaşca din WWE Raw să lupţi într-un meci în cuşcă, sau cam aşa ceva. Nu e acelaşi lucru.

— Dar tu de când te uiţi la wrestling?

— Gura. Nu despre asta e vorba, şi o ştii bine. Shane, nu te duce, insistă Claire, punându-şi toată forţa în cuvinte.

Dar nu-i era de ajuns.

Shane îi netezi părul şi se aplecă s-o sărute. Fu cel mai dulce şi mai delicat sărut din câte-i dăduse el vreodată, şi-i topi toată încordarea din muşchi, din zona gâtului, din umori şi din spate. Era ca o promisiune fără cuvinte, şi când, în cele din urmă, el se trase înapoi, îi trecu uşurel degetul mare peste buze, pecetluindo.

— Am să-ţi spun ceva neapărat, zise el. Ştii, aşteptasem momentul potrivit.

Se găseau într-o încăpere plină de lume; afară, întregul Morganville era cuprins de haos, şi probabil n-aveau nici cea mai mică şansă ca răsăritul soarelui să-i mai prindă în viaţă; şi, cu toate acestea, Claire îşi simţi inima palpitând, apoi accelerându-şi bătăile. Lumea întreagă părea să amuţească jurul ei. Acum o să mi-o spună.

Shane se aplecă spre ea, atât de aproape, încât îi simţi buzele atingându-i urechea, şi şopti:

— Tata se întoarce în oraş.

Asta chiar nu era ceea ce spera ea să audă. Se trase brusc înapoi, năucită, şi Shane îi astupă gura cu palma.

— Nu, şopti el. Nu spune nimic. Nu putem să discutăm despre asta, Claire. Am vrut doar să ştii.

Nu puteau să discute despre aşa ceva, din cauză că tatăl lui Shane era inamicul public numărul unu în Morganville, cel mai căutat dintre toţi, şi orice conversaţie ar fi avut — cel puţin, aici — exista riscul să fie auzită de urechi neprietenoase, de morţivii.

Oricum, nu se putea spune despre Claire că s-ar fi numărat printre fanii tatălui lui Shane; acesta era un individ fără suflet, brutal, care uzase şi abuzase de Shane, şi ea nu-şi putea închipui câtă groază i-ar produce vederea lui, fie şi în spatele gratiilor... deşi ştia bine că Amelie şi Oliver nu s-ar mărgini la aruncarea lui în închisoare. Tatăl lui Shane era programat pentru moarte, dacă se întorcea. Moartea pe rug. Şi, chiar dacă ea n-ar fi vărsat neapărat cine ştie ce lacrimi după el, nici n-ar fi vrut ca Shane să treacă prin aşa ceva.

— O să discutăm noi, zise, făcându-l pe Shane să pufnească în râs.

— Cu alte cuvinte, o să urli la mine? Crede-mă, ştiu ce-o să spui. Am vrut doar să ştii, pentru eventualitatea...

Pentru eventualitatea în care ar fi păţit ceva. Claire încercă să-şi formuleze întrebarea într-un mod care să nu dea de bănuit eventualelor urechi curioase.

— Cam când ar trebui să-l aştept?

— În câteva zile, probabil. Dar ştii cum e. Nu mai sunt la curent.

Acum, zâmbetul lui Shane avea în el o nuanţă întunecată, dureroasă. Îşi sfidase tatăl o dată, pentru Claire, ceea ce însemnase tăierea legăturilor cu ultima lui rudă de sânge din lume. Claire se îndoia că tatăl lui ar fi uitat aşa ceva, sau că va uita vreodată.

— De ce acum? întrebă, tot în şoaptă. Ultimul lucru care ne-ar trebui ar fi...

— Ajutorul?

— El nu înseamnă ajutor. El înseamnă haos!

Shane gesticulă spre oraşul cuprins de flăcări.

— Priveşte mai bine, Claire. Cât ar putea să fie mai rău decât atât?

Mult, îi răspunse, în sinea ei. Shane, într-un fel, avea încă o imagine colorată în trandafiriu a tatălui său. Trecuse ceva timp de cât domnul Collins fusese alungat din oraş, şi ea credea că Shane se convinsese, probabil, pe sine, că individul n-ar fi fost chiar atât de rău. Probabil avea impresia acum că tatăl lui avea să vină în goana mare ca să-i salveze.

Dar asta era ceva imposibil. Frank Collins era un fanatic, genul celor care pun bombe în maşini, şi nu-i păsa pe cine nimereşte.

Nici măcar dacă era vorba despre propriul său fiu.

— Hai să... Îşi muşcă buza pentru o clipă, privindu-l fix. Hai să trăim până la ziuă, bine? Te rog. Ai grijă. Sună-mă.

Shane avea telefonul mobil la el, şi i-l arătă ca pe o promisiune mută. Apoi făcu un pas spre ea, şi când braţele lui cuprinseră, simţi un dulce fior de alinare.

— Ar fi cazul să ne pregătim, zise el. O să fie o zi lungă.

Doi

Claire nu-şi dădea seama precis dacă să ne pregătim însemna să-şi ia o înfăţişare vitează, să se spele pe dinţi, sau să-şi adune o grămadă de arme, dar mai întâi îl urmă pe Shane, ducându-se să-i spună la revedere lui Michael.

Michael se afla în mijlocul unei găşti, înconjurat de tipi cu mutre de duri: unii dintre ei, vampiri, în majoritate dintre cei pe care ea nu-i mai văzuse până acum. Nu părea prea bucuroşi să-şi asume un rol de apărare şi aveau pe feţe acea expresie de îmi-pute-ceva, care dădea de înţeles că nici să fie în echipă cu oameni obişnuiţi nu le prea convenea.

Ne-vampirii din jurul lui Michael erau mai maturi, trecuţi de vârsta facultăţii: tipi duri, cu muşchi din belşug. Dar, chiar şi-aşa, cei mai mulţi dintre ei arătau neliniştiţi.

Prin comparaţie cu ei, Shane aproape că părea mărunţel; nu că asta i-ar fi încetinit cumva năvala spre echipa de apărare. Ba chiar a împins deoparte un vampir care-i stătea.

În drum, în timp ce se îndrepta spre Michael; vampirul şi-a arătat colţii, dar Shane nici măcar nu l-a observat.

Michael, în schimb, da. Îi ieşi în cale vampirului ofensat când acesta se pregătea să-i sară în spate lui Shane, şi amândoi rămaseră ca două stane de piatră pe loc, ca două fiare înfruntându-se faţă în faţă. Şi nu Michael fu primul care să-şi lase ochii în jos.

În clipele acestea, la Michael se întrezărea o energie neobişnuită: ceva care fusese mereu prezent, însă acum ridicat la o cotă impresionantă după transformarea în vampir, după părerea lui Claire. Îşi păstrase înfăţişarea înăcreasă, însă erau momente în care părea mai degrabă un înger căzut, decât unul înaripat. În schimb, când îşi întoarse faţa spre ei, zâmbetul îi era

autentic, aparţinându-i întru totul lui Michael, cel pe care-l cunoştea şi-l îndrăgea.

Întinse mâna pentru o strângere bărbătească, însă Shane i-o înlătură şi-l îmbrăţişă. Se bătură bărbăteşte cu palmele pe spate, şi dacă o fi existat vreo scurtă fulgerare roşiatică în ochii lui Michael, oricum Shane n-o văzu.

— Ai grijă, frate, îi zise Shane. Puicuţele alea de la facultate sunt nebune rău. Nu te lăsa târât de ele în vreo partidă de macheală cruntă. Ţine-te tare.

— Şi tu, răspunse Michael. Fii prudent.

— În timp ce colind prin tot oraşul într-un camion mare şi negru, şi pe care scrie cu litere cât casa hai la prânz? Mda, o să-ncerc să trec neobservat, glumi Shane, înghiţind în sec. Acum, serios...

— Ştiu. La fel şi eu.

Îşi făcură reciproc semne aprobatoare cu capul.

Claire şi Eve îi priviră, aşteptând. Apoi, ridicară amândouă din umeri.

— Ce e? le întrebă Michael.

— Asta a fost? Gata cu măreţul vostru rămas-bun? se miră Eve.

— Ce n-a fost bine?

Claire îşi întoarse privirea spre Eve, nedumerită.

— Cred că ar fi cazul să studiez broşura cu instrucţiunile de funcţionare pentru băieţi.

— Băieţii nu sunt destul de profunzi ca să fie nevoie de instrucţiuni de funcţionare.

— Dar ce-aţi fi aşteptat, poezii cu floricele? pufni Shane. L-am îmbrăţişat, am terminat.

Zâmbetul lui Michael nu ţinu mult. Îl privi pe Shane, apoi pe Claire, şi la urmă — şi mai prelung decât pe ceilalţi — pe Eve.

— Nu cumva să păţiţi ceva, îi avertiză. Va iubesc pe toţi.

— Idem, răspunse Shane, ceea ce, pentru el, era o dovadă de exuberanţă.

Poate c-ar fi avut timp să spună mai multe, însă unul dintre vampirii din apropiere, cu o înfăţişare iritată şi nerăbdătoare, îl bătu pe umăr pe Michael, după care îşi apropie buzele palide de urechea lui.

— E vremea să plecăm, anunţă Michael.

O strânse cu putere în braţe pe Eve, după care fu nevoit, până

la urmă, s-o dezlipească de el cu forţa.

— Să nu ai încredere în Oliver, o sfătui el.

— Mda, de parcă mai trebuia să-mi spui asta mie, protestă Eve.

Vocea începuse din nou să-i tremure.

— Michael...

— Te iubesc, o întrerupse el, sărutând-o repede şi apăsat. Ne vedem curând.

Şi plecă, iute ca fulgerul, luând cu el majoritatea vampirilor. Fiul primarului, Richard Morrell — tot în uniforma lui de poliţist, cu toate că arăta acum mototolită şi era îmbibată de fum — porni în fruntea oamenilor, urmându-i într-un pas ceva mai normal.

Eve rămase pe loc, cu buzele întredeschise, mânjite de ruj de la sărutarea grăbită, arătând năucită şi uluită. Când Iţi mai redobândi graiul, întrebă:

— Mi s-a părut mie, sau a zis...

— Da, confirmă Claire, zâmbind. A zis.

— Hopa. Atunci, cred c-aş face bine să rămân vie.

Mulţimea — acum mai redusă decât cu câteva minute în urmă — se despică în jurul lor, iar prin culoarul creat înaintă cu paşi mari Oliver. Ocupantul locului doi în topul celor mai redutabili vampiri din oraş scăpase de costumul de bal şi era îmbrăcat acum complet în negru, cu o haină lungă din piele, tot neagră, pe deasupra. Părul lung şi încărunţit îi era legat strâns deasupra cefei, iar expresia feţei dădea de înţeles că ar fi fost gata să rupă gâtul oricui, fie vampir, fie om, i s-ar fi pus în cale.

— Tu, se răsti la Eve. Vino.

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Nu era Oliver cel pe care-l cunoscuseră altădată; şi, cu certitudine, nu prietenosul proprietar al cafenelei din localitate. Chiar şi după ce se dăduse în vileag că era vampir, tot nu fusese atât de aprig.

Era evident că se săturase să se prefacă iubitor de oameni.

Eve îl privi cum se îndepărta, iar în ochi i se vedea clocotul revoltei. În cele din urmă, ridică din umeri şi inspiră adânc.

— Mda, zise. O să fie foarte distractiv. Pa, Claire-Jder.

— Pa, îi răspunse Claire.

După o ultimă îmbrăţişare, doar de încurajare, Eve plecă, mergând cu spatele drept şi fruntea sus.

Probabil plângea, se gândi Claire. Eve obişnuia să plângă în

astfel de momente. În schimb, Claire nu părea să fie capabilă de plâns, în împrejurări deosebite, cum era şi aceasta. Parcă i-ar fi smuls cineva bucăţi din ea, şi se simţea îngheţată şi pustiită pe dinăuntru. Dar fără lacrimi.

Iar acum, îi era smulsă tocmai inima, fiindcă Shane era chemat, cu insistenţă, de o altă gaşcă de duri, atât vampiri, cât şi oameni, din apropierea ieşirii. El le făcu un semn de încuviinţare, apoi o prinse de mâini şi-o privi în ochi.

Spune-o, îi ceru ea, în gând.

Dar el nu rosti nicio vorbă. Îi sărută doar mâinile, apoi se întoarse şi plecă, târându-i după el inima, roşie şi sângerândă... metaforic, în orice caz.

Te iubesc, şopti Claire.

I-o mai spusese şi altădată, însă el închisese telefonul înainte ca ea să pronunţe cuvintele. Pe urmă, i-o mai spusese şi în spital, dar Shane era atunci ameţit de tranchilizante. Şi n-o auzi nici acum, fiindcă se îndepărtase de ea.

Dar ea măcar avusese curajul să încerce.

Shane îi mai făcu un semn cu mâna de la uşă, după care dispăru, şi Claire se simţi, dintr-odată, atât de singură pe lume... şi atât de... tânără. Cei care mai rămăseseră în Casa Glass aveau treburile lor, şi ea le stătea în drum. Îşi găsi un loc — fotoliul lui Michael, după cum se nimeri - şi-şi trase picioarele sub ea, în timp ce oamenii şi vampirii se foiau peste tot, baricadând ferestre şi uşi, distribuind arme, discutând cu voce scăzută.

Putea foarte bine să se fi prefăcut într-o fantomă, după câtă atenţie i se acorda.

Nu avu mult de aşteptat. După doar câteva minute, Amelie îşi făcu apariţia, coborând în viteză treptele. În spatele ei venea o întreagă brigadă de vampiri cu înfăţişări înfricoşătoare, dar pe lângă ei erau şi câţiva oameni, inclusiv doi în uniforme de poliţişti.

Erau înarmaţi toţi: cu cuţite, bâte, spade. Unii aveau ţepuşe, inclusiv poliţiştii; le purtau atârnate de centurile lor utilitare, în locul bastoanelor din cauciuc. Echipamentul standard pentru Morganville, se gândi Claire, nevoită să-şi înăbuşe un chicotit nebunesc. Poate că, în locul sprayurilor cu piper, or avea sprayuri cu usturoi.

Amelie îi înmână lui Claire două obiecte: un cuţit cu lama

subţire, din argint, şi o ţepuşă din lemn.

— Ţepuşa înfiptă în inimă ne doboară, îi explică. Dar, ca să ne ucizi, trebuie să te foloseşti de cuţitul din argint. Oţelul nu este de folos, în afară de cazul în care ai de gând să retezi capul cu el. De una singură, ţepuşa nu dă rezultate, decât dacă ai foarte mare noroc, sau ne prinde lumina soarelui, făcându-ne neputincioşi, dar chiar şi-atunci, cu cât suntem mai în vârstă, cu atât murim mai greu. Ai înţeles?

Claire încuviinţă, stupefiată. Am şaisprezece ani, ar fi vrut să replice. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

Dar acum cam trebuia să fie.

Expresia aprigă şi rece a Ameliei păru să se mai atenueze, doar puţin.

— Nu pot să i-l încredinţez pe Myrnin nimănui altcuiva. Când îl vom găsi, va fi responsabilitatea ta să te descurci cu el. Este posibil ca el să fie...

Amelie se opri, căutând parcă termenul adecvat.

— Dificil, îl găsi, până la urmă. Dar probabil că nu acesta era. Nu vreau să te implic în luptă, continuă Amelie, dar am nevoie să fii cu noi.

Claire ridică mâna în care ţinea ţepuşa şi cuţitul.

— Şi-atunci, de ce mi-aţi dat astea?

— Pentru că este posibil să ai nevoie de apărare, sau el. Dacă va fi cazul, nu vreau să eziţi vreo clipă, copilă. Apără-te pe tine, şi apără-l pe Myrnin, cu orice preţ. Unii dintre cei care ne vor ataca ar putea să fie persoane cunoscute. Nu te lăsa împiedicată de aşa ceva. Acum, luptăm pentru supravieţuire.

Claire încuviinţă din nou, ca paralizată. Până acum, încercase să-şi imagineze că totul nu era decât un soi de joc video de acţiune, sau de aventuri, de genul aceluia cu zombi, care-i plăcea atât de mult lui Shane; dar, odată cu plecarea, rând pe rând, a tuturor prietenilor ei, îşi pierdea tot mai mult din această detaşare. Acum, iat-o chiar aici, în faţa ei: cruda realitate. Multe persoane aveau să moară.

Şi ea putea să se numere printre ele.

— O să ţin aproape, promise.

Degetele reci ale Ameliei îi atinseră, foarte uşor, bărbia.

— Aşa să faci, o aprobă Amelie, după care-şi întoarse atenţia spre ceilalţi din jurul lor. Fiţi cu ochii pe părintele meu, dar nu vă lăsaţi atraşi într-o înfruntare cu el. Este tocmai ceea ce vrea. Şi-

a adunat propriile întăriri, şi-şi va mai strânge şi altele. Rămâneţi împreună şi păziţi-vă reciproc cu mare atenţie. Apăraţi-mă pe mine, şi apăraţi-o pe copilă.

— Ăăă... nu s-ar putea să nu-mi mai spuneţi aşa? se trezi vorbind Claire.

Ochii de gheaţă ai Ameliei o fixară cu o nedumerire aproape umană.

— De ce copilă? Nu sunt copilă.

Parcă timpul s-ar fi oprit în loc pentru un secol, sub privirea stăruitoare a Ameliei. Şi probabil că trecuse cel puţin un secol de când nu mai îndrăznise cineva s-o corecteze pe Amelie în public

Buzele Ameliei se arcuiră, aproape imperceptibil.

— Nu, încuviinţă ea. Nu eşti copilă şi, în orice caz, cam pe la vârsta ta, eram deja măritată şi domneam peste un regat. Trebuia să mă gândesc mai bine.

Claire simţi cum se înfierbântă la faţă. Grozav, acum se înroşea, când toţi ochii erau îndreptaţi spre ea. Zâmbetul Ameliei se accentuă.

— Trebuie să mă corectez, le zise celorlalţi. Apăraţi-o pe tânăra femeie.

Nici aşa ceva nu se simţea, în realitate, însă Claire nu avea de gând să-şi forţeze prea mult norocul. Ceilalţi vampiri păreau, în majoritatea lor, iritaţi de această distincţie, în timp ce oamenii erau doar cuprinşi de nervozitate.

— Haideţi, zise Amelie, întorcându-se cu faţa spre peretele gol din cealaltă parte a livingului.

Imaginea acestuia pâlpâi, precum asfaltul şoselei într-o zi de vară, şi Claire simţi deschiderea bruscă a portalului.

Amelie trecu prin ceea ce părea să fie doar un perete gol. După o secundă, două, de surprindere, vampirii porniră în urma ei.

— Nenică, nu-mi vine să cred că facem una ca asta, şuşoti unul dintre poliţiştii din spatele lui Claire, către celălalt.

— Mie, da, răspunse partenerul lui, tot în şoaptă. Copiii mei sunt acolo, afară. Ce altceva ar fi fost de făcut?

Claire strânse cu putere în mână ţepuşa şi trecu prin portal, urmând-o pe Amelie.

În laboratorul lui Myrnin nu era mai multă dezordine decât de

obicei. Claire fu relativ surprinsă de asta; într-un fel, se aşteptase ca domnul Bishop să fi făcut ravagii pe-acolo, cu torţe şi bâte, însă se pare că, până acum, îşi găsise alte ţinte prioritare.

Sau poate — doar poate — că el nu reuşise să pătrundă acolo. Încă.

Examină neliniştită încăperea, luminată de doar câteva lămpi pâlpâitoare, atât cu petrol, cât şi electrice. Încercase de câteva ori să facă un pic de ordine, însă Myrnin se răstite la ca, spunându-i că îi plăcea să-i rămână lucrurile aşa cum erau, motiv pentru care Claire lăsase la locul lor stivele de cărţi gata să se prăbuşească, mormanele de sticlărie de pe mese, teancurile dezordonate de hârtii cu marginile îndoite. Într-un colţ se afla o cuşcă mare, din fier, spartă; spartă, deoarece Myrnin se hotărâse odată să evadeze din ea, şi nu mai ajunseseră s-o repare, după ce acesta îşi recăpătase raţiunea.

Vampirii şuşoteau între ei, cu mici şuierături din care nu răzbătea nici măcar vreo fărâmă inteligibilă până la urechile lui Claire. Şi ei erau neliniştiţi.

Amelie, prin contrast, părea la fel de degajată şi de stăpână pe sine ca de obicei. La un moment dat, pocni din degete, şi doi dintre vampiri — bărbaţi masivi, puternici, zdraveni — se apropiară, dominând-o cu înălţimea lor. Ea îşi ridică privirea spre ei.

— Voi veţi păzi scara, le zise. Voi doi, adăugă, arătând spre poliţiştii în uniformă. Vreau să staţi şi voi aici. Păziţi uşile pe interior. Mă îndoiesc că ar trece ceva prin ele, însă domnul Bishop ne-a surprins deja o dată. Nu-i voi permite să o facă şi a doua oară.

Asta le reducea efectivul la jumătate. Claire înghiţi în sec şi-i studie cu privirea pe cei doi vampiri şi singura fiinţă umană care mai rămăseseră cu ea şi cu Amelie; pe cei doi vampiri îi cunoştea, vag. Erau bodyguarzii personali ai Ameliei, şi unul dintre ei, cel puţin, se purtase destul de cumsecade cu ea, în altă ocazie.

Fiinţa umană rămasă era o femeie afro-americană, cu înfăţişare dură şi o cicatrice care-i traversa faţa de-a curmezişul, pornind de la tâmpla stângă, trecând peste nas şi ajungând până în josul obrazului drept. O observă pe Claire privind-o şi-i zâmbi.

— Salut, zise, întinzându-i o mână solidă. Eu sunt Hannah Moses. De la Garajul Moses.

— Salut, răspunse Claire, strângându-i mâna cu stângăcie.

Femeia avea mușchi, nu glumă; nu bicepşi de calitatea Shane, dar categoric mai voluminoşi faţă de cât ar fi considerat util majoritatea femeilor.

— Eşti mecanic? o întrebă.

— Sunt de toate, răspunse Hannah. Inclusiv mecanic. Dar am fost în infanteria marină.

— Aha, exclamă Claire, clipind mirată.

— Garajul a fost al tatei, până când s-a dus. Eu abia m-am întors după vreo câteva ture prin Afganistan... m-am gândit să văd şi eu, o vreme, ce înseamnă viaţa liniştită, precizăridicând din umeri. Bănuiesc că am belelele în sânge. Uite ce e, dac-o să fie de luptat, stai cu mine, da? Am eu grijă şi de pielea ta.

Asta însemna o uşurare într-atât de mare, încât Claire îşi simţi genunchii înmuindu-se, parcă dând să se topească.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Cât ai, cam cin'ş'pe?

— Aproape şaptesprezece, răspunse Claire.

Chiar se gândise c-ar trebui să-şi facă un tricou, care să răspundă în locul ei; ar fi însemnat o importantă economic de timp cu asta... sau cu un ecuson, ceva.

— Hm. Aşadar, eşti cam de-o vârstă cu frate-meu ăl mic. Leo îl cheamă. Trebuie să ţi-l prezint, într-o zi.

Hannah, abia acum îşi dădea seama Claire, vorbea fără să se gândească în realitate la ce spunea; privirea îi rămânea concentrată spre Amelie, care-şi croia drum printre teancurile de cărţi spre uşa din peretele opus.

Hannah nu părea să piardă nimic din vedere.

— Claire, zise Amelie.

Claire ocoli stivele de cărţi şi ajunse lângă ea.

— Data trecută când ai plecat, ai încuiat uşa?

— Nu. M-am gândit c-o să mă întorc pe-aici.

— Interesant. Pentru că totuşi a încuiat-o cineva.

— Myrnin?

Amelie clătină din cap.

— Este în mâinile lui Bishop. Nu s-a întors el pe-aici.

Claire se hotărî să n-o întrebe de unde ştia.

— Cine altcineva...

Deodată, ştiu răspunsul.

— Jason, exclamă.

Fratele lui Eve aflase despre portalurile care duceau spre diferite destinaţii din oraş; poate nu şi despre cum funcţionau (nici Claire nu era convinsă că ştia), însă în mod sigur dedusese cum să le folosească. În afară de Claire, de Myrnin şi de Amelie, numai Oliver mai avea cunoştinţă, iar despre el ştia unde se aflase, de la întâlnirea ei cu domnul Bishop.

— Da, o aprobă Amelie. Băiatul acesta începe să constituie o problemă.

— Cam puţin spus, dacă mă gândesc la... ştiţi dumneavoastră...

Claire mimă străpungerea cu ţepuşa, dar nu în direcţia Ameliei: asta ar fi fost ca şi cum ai îndrepta o armă încărcată spre Superman. Cineva ar fi păţit-o, şi acesta n-ar fi fost Superman.

— Ăăă... am tot vrut să vă întreb, sunteţi...

Amelie îşi abătu privirea de la ea, îndreptând-o spre uşă.

— Să fiu ce?

— Bine? izbuti să încheie Claire.

Fiindcă nu trecuse deloc mult timp de când Amelie avusese o ţepuşă înfiptă în piept; şi, în plus faţă de asta, toţi vampirii din Morganville prezentau un inconvenient, fie că ştiau, fie că nu: erau bolnavi — cu adevărat bolnavi — de ceva pe care Claire nu putea să-i echivaleze decât cu un Alzheimer al vampirilor.

Care, până la urmă, ajungea la un deznodământ fatal.

În general, locuitorii oraşului habar n-aveau de asta, fiindcă Amelie se temea, pe bună dreptate, de ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat: atât în privinţa vampirilor, cât şi a oamenilor. Amelie prezenta şi ea unele simptome, dar până acum se manifestaseră în forme blânde. Era nevoie să treacă ani pentru ca maladia să înainteze, aşa că, pentru o vreme, se puteau considera în siguranţă.

Cel puţin, aşa spera Claire: că era o problemă de ani.

— Nu, mă îndoiesc că aş fi bine. Totuşi, nu prea este momentul potrivit ca să mă menajez, răspunse Amelie, concentrându-şi privirea asupra uşii. Vom avea nevoie de cheie, ca s-o deschidem.

Şi aceasta reprezenta o problemă, deoarece cheia nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Inelul cu chei dispăruse din locul

în care-l pusese Claire, într-un sertar prăpădit, care atârna; şi, cu cât scotocea printre mărunţişuri în căutarea lui, cu atât devenea mai alarmată. Myrnin păstra cele mai bizare lucruri... Cărţile, sigur, astea îi plăceau şi ei; în schimb, chestiile acelea mărunte, diforme, moarte, ţinute în alcool, nu prea. Mai păstrase şi borcane cu ţărână; cel puţin, aşa spera ea, că era ţărână. Conţinutul unora era cam roşu şi coagulat, şi chiar se temea că ar putea să fie sânge.

Cheile lipseau. La fel şi câteva alte lucruri... semnificative.

Cu un sentiment apăsător, Claire deschise sertarul pe jumătate rupt în care-şi ţinea punga cu toate tranchilizantele, ca şi rezervele de medicamente pentru Myrnin.

Nimic. Doar o urmă rămasă prin praf indica locul în care fuseseră.

Asta însemna că dacă — şi când — Myrnin începea să devină violent, ea n-ar avea la îndemână credinciosul ei pistol cu săgeţi, care s-o scoată din încurcătură. Nici măcar credinciosul ei stilou-seringă, atât de ingenios, încât şi-l încărcase, pentru situaţii de urgenţă, şi-l pusese în punga cu medicamentele. Rămăsese şi fără celelalte provizii pe care le avusese la ea.

Dar, şi mai rău decât atât, nu avea alt medicament pentru el, cu excepţia a două mici fiole din buzunarele ei.

Pe scurt: situaţia era cât se poate de gravă.

— Ajunge, rosti Amelie, întorcându-se spre unul dintre bodyguarzii ei. Ştiu că nu este uşor, dar vrei să fii amabil să rezolvi problema?

El îi răspunse printr-o înclinare politicoasă a capului, înaintă şi luă lacătul în mână.

Şi în mâna lui izbucniră flăcări.

— O, Doamne! exclamă Claire, fără voia ei, după care îşi astupă gura cu palmele, fiindcă vampirul n-avea de gând să renunţe.

Faţa acestuia se contorsionase de durere, însă ţinea strâns lacătul argintat, nu se ştie cum, smucindu-l şi sucindu-l, până când, cu un ţipăt metalic, îl făcu să cedeze. Cu tot cu el, ieşi şi belciugul din uşă.

Îl lăsă să cadă pe podea. Degetele îi ardeau în continuare. Claire înşfăcă primul lucru care-i căzu în mână — un soi de pătură veche, jerpelită, pe care Myrnin o lăsase aruncată pe jos — şi stinse cu ea flăcările. Mirosul de carne arsă îi întoarse

stomacul pe dos; la fel şi văzând ce mai rămăsese din mâna vampirului. El nu scoase niciun ţipăt. Era cât pe ce să ţipe ea, în locul lui.

— O capcană, zise Amelie. Din partea părintelui meu. Gérard, eşti în stare să mergi mai departe?

El făcu un semn de încuviinţare, în timp ce-şi înfăşura mâna rănită în cămaşă. Pe frunte îi apăruseră mici mărgele roz de transpiraţie: sânge, îşi dădu seama Claire, când văzu o dâră scurgându-se pe chipul lui palid. Îşi mai dădu seama şi că rămăsese acolo, chiar în faţa lui, încremenită pe loc, şi că în ochii vampirului apăruseră scântei roşiatice.

— Cară-te, mârâi el. Stai în urma noastră.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

— Mulţumesc.

Hannah o luă de braţ şi o trase în spatele grupului, în afara razei de acţiune a mâinilor de vampiri.

— Are nevoie să se hrănească, îi explică, pe un ton scăzut. Gérard nu e băiat rău, dar nu ţi-ai dori să-i fii prea la îndemână ca gustare. Adu-ţi aminte, noi nu suntem decât automate cu sânge, dotate cu picioare.

Claire încuviinţă. Amelie îşi strecură degetele în gaura rămasă ca urmare a spargerii lacătului şi trase de uşă, deschizând-o... spre întuneric.

Hannah nu zise nimic. Şi nici nu dădu drumul braţului lui Claire.

Pentru un lung moment, nu se petrecu nimic, dar apoi întunericul începu să pâlpâie. Să se mişte. Tot felul de lucruri ieşeau dintre umbre şi se întorceau printre ele, şi Claire înţelese că Amelie schimba întruna destinaţiile, încercând s-o găsească pe cea dorită. Păru să-i ia foarte mult timp, dar deodată Amelie făcu brusc un pas înapoi.

— Acum, anunţă ea, şi cei doi bodyguarzi se năpustiră înainte, spre ceea ce părea să fie o beznă deplină, şi dispărură.

Amelie aruncă o privire în urmă, spre Hannah şi Claire, şi pupilele ei negre se măriră rapid, acoperindu-i aproape complet cenuşiul irisurilor, pregătindu-se pentru întuneric.

— Nu vă îndepărtaţi de mine, le zise. O să fie primejdios.

Trei

Amelie o înşfăcă pe Claire de celălalt braţ şi, până ca ea să mai poată măcar trage aer in piept, se pomeni trecută prin portal. După un scurt val de frig şi o senzaţie de parcă ar fi fost împinsă din toate părţile, iat-o împleticindu-se printr-o beznă totală, desăvârşită. Toate celelalte simţuri i se exacerbară. Aerul avea un miros stătut şi încărcat, şi era frig şi umezeală, ca într-o peşteră. Strânsoarea degetelor îngheţate ale Ameliei avea s-o lase cu vânătăi pe un braţ, atingerea mai caldă a mâinii lui Hannah Moses de pe celălalt părând, prin comparaţie uşoară, deşi Claire ştia că nu era nicidecum aşa.

Claire îşi auzea respiraţia, ca şi pe a lui Hannah, însă nici cel mai mic sunet dinspre vampiri. Când încercă să vorbească, mâna rece ca gheaţa a Ameliei îi astupă gura. Încuviinţă convulsiv şi se concentră să pună un picior în faţa celuilalt, în timp ce Amelie — în orice caz, spera să fie tot Amelie — o trăgea mai departe, prin întuneric.

Mirosul se schimba, din când în când: câte o boare de ceva neplăcut, putred, apoi altceva, care semăna în mod bizar a... struguri? Imaginaţia ei invocă un mort înconjurat de sticle sparte de vin, dar Claire nu se putu opri aici; mortul se mişca, şerpuia, şi dintr-o clipă în alta, avea s-o atingă, şi ea să ţipe...

Nu e decât imaginaţia ta; încetează.

Înghiţi în sec şi se strădui să-şi înăbuşe panica. Nu reuşi. Shane n-ar intra în panică. Shane ar... Oricum ar fi, Shane n-ar bântui nici mort pe întuneric aşa, cu un grup de vampiri, asta o ştia bine.

Avea impresia că înaintează la infinit, dar deodată Amelie o trase de mână, făcând-o să se oprească şi apoi dându-i drumul. Pierzându-şi acest punct de sprijin, Claire se simţi ca şi cum ar fi stat pe muchia unei prăpăstii, şi-i era recunoscătoare, foarte recunoscătoare lui Hannah, pentru strânsoarea ei, care-i spunea că mai exista şi altceva palpabil pe lume. Nu mă lăsa să cad.

Şi, deodată, mâna lui Hannah se desprinse. O rapidă strângere a degetelor, şi apoi, nimic.

Claire plutea printr-o beznă deplină, dezorientată, singură. Îşi auzea răsuflarea la fel de zgomotoasă ca un tren, însă era nimic

pe lângă bubuitul de tunet al rapidelor bătăi de inimă. Mişcă-te, se îndemnă singură. Fă ceva!

— Hannah? şopti ea.

Mâini reci se abătură brusc asupra ei din spate, una imobilizându-i mâinile pe lângă corp, iar cealaltă, acoperindu-i gura. Se simţi ridicată de jos, şi ţipă, însă ţipătul i se auzi doar ca un bâzâit slab, ca al unui roi de albine, nereuşind să străbată prin înăbuşitorul căluş de ocazie.

Şi apoi, zbură prin întuneric... şi se rostogoli, oprindu-se cu faţa în jos pe o podea din piatră. Acolo, era lumină. Slabă, dar distinctă, pictând contururile într-un cenuşiu şters, inclusiv gura boltită a unui tunel din capătul coridorului.

Habar n-avea unde se află.

Se ridică repede în picioare şi se întoarse să privească în spate. Amelie, palidă ca o perlă, trecu prin portal, şi împreună cu ea, apărură şi ceilalţi doi vampiri. Gérard o ţinea strâns de braţ, cu mâna lui teafără, pe Hannah.

Hannah avea o rană însângerată la cap, iar când Gérard eliberă braţul, căzu în genunchi, răsuflând greu. Privirea părea goală şi rătăcită.

Amelie se răsuci ca un titirez, cu ceva din argint într-o mână, înfigându-l în ceea ce se abătea asupra ei din întuneric. Se auzi un ţipăt, un sunet subţire, care se reverberă prin tunel, după care o mână albă se întinse s-o apuce de cămaşă pe Amelie.

Portalul invizibil se închise brusc, ca un iris, retezând braţul imediat deasupra cotului.

Amelie smulse mâna care încă o ţinea de cămaşă, o lăsă să cadă pe jos şi-o îndepărtă cu o lovitură de picior. În clipa în care se întoarse spre ceilalţi, faţa îi era complet inexpresivă.

Claire simţi că-i vine să vomite. Nu putea să-şi ia ochii de la mâna aceea palidă, care se tot zbătea, ca un peşte pe uscat.

— Era necesar să venim pe aici, explică Amelie. Primejdios, însă necesar.

— Unde suntem? se interesă Claire.

Amelie ii aruncă o privire, fără să-i ia în seamă întrebarea, apoi porni mai departe pe coridor. Faptul că trecea prin toate astea nu-i dădea şi dreptul să pună întrebări. Normal.

— Hannah? Eşti bine?

Hannah îşi flutură mâna într-un gest vag, ceea ce chiar nu era de natură să-i sporească încrederea. Totuşi, vampirul Gérard îi

răspunse în locul ei.

— E foarte bine.

Sigur, el îşi permitea să vorbească, având o mână arsă până la os. Probabil că şi starea lui şi-ar fi apreciat-o ca foarte bună.

— Ia-o, îi ordonă Gérard, împingând-o pe Hannah spre Claire şi pornind pe urmele Ameliei.

Celălalt bodyguard — cum îl mai chema şi pe el? — îi imită mişcările, ca într-un vechi şi exersat tandem.

Hannah era grea, dar după ce respiră o dată, de două ori, reuşi să-şi recapete centrul de greutate.

— N-am nimic, zise, oferindu-i lui Claire un zâmbet liniştitor. Fir-ar a naibii. N-a fost o plimbare prin parc.

— Ar trebui să ţi-l prezint pe iubitul meu, zise Claire. Voi doi sunteţi maeştrii eufemismelor.

I se păru că Hannah ar fi vrut să râdă, dar în loc de asta, încuviinţă şi-o bătu uşurel pe umăr.

— Fii cu ochii în stânga şi-n dreapta, o sfătui ea. Tărăşenia e abia la început.

Era o misiune simplă, fiindcă nu era nimic de văzut în stânga şi-n dreapta. La urma urmei, se găseau într-un tunel. Hannah, din câte se părea, juca rolul ariergărzii, şi dădea impresia că şi-l ia foarte în serios, cu toate că Amelie trântise uşa portalului în urma lor atât de zdravăn, încât provocase şi pagube. Sper că n-o fi nevoie să ne întoarcem tot pe-aici, îşi zise Claire, cutremurându-se la vederea acelui braţ palid, retezat, din spatele lor. În sfârşit, încetase să se zbată. Zău, chiar sper să nu ne întoarcem pe-aici.

Ajungând la gura tunelului, Amelie păru să ezite pentru o clipă, după care dispăru în dreapta, după colţ, cu cei doi bodyguarzi vampiri urmând-o în formaţie de zbor. Hannah şi Claire se grăbiră să ţină pasul cu ei, ajungând pe un alt coridor, de formă pătrată, nu boltită, şi cu lambriuri costisitoare, întunecate. Pe pereţi erau tablouri — vechi, după părerea lui Claire — înfăţişând fiinţe palide, luminate de lumânări, încărcate de o tonă de veşminte şi de pudră alba din orez şi de peruci.

Se opri şi făcu câţiva paşi înapoi, holbându-se la unul dintre ele.

— Ce-i? bombăni Hannah.

— E ea. Amelie.

Categoric, ea era, numai că în locul costumaţiei gen prinţesa

Grace de acum, purta o sofisticată rochie din satin bleu-ciel, decoltată până jos de tot, pe piept. Avea o perucă mare, albă, şi privirea cu care o fixa, din tablou, i se părea sinistru de familiară.

— Lasă admirarea artelor pe mai târziu, Claire. Acum trebuie să mergem.

Era adevărat, fără discuţie, însă Claire nu se putu stăpâni să mai arunce câte o privire, din mers, spre tablouri. Unul putea foarte bine să-l fi înfăţişat pe Oliver, cel de acum vreo patru sute de ani. Altul, ceva mai modern, aproape că semăna cu Myrnin. E muzeul vampirilor, înţelese ea. E istoria lor. În faţa lor, de-o parte şi de cealaltă a coridorului, erau şi vitrine din sticlă, pline cu cărţi şi documente şi giuvaiericale, veşminte şi instrumente muzicale. Toate minunăţiile, toate comorile fabuloase, adunate pe timpul îndelungatelor, foarte îndelungatelor lor existenţe.

În faţa lor, cei trei vampiri se opriră brusc, încremenind, iar Hannah o apucă de braţ pe Claire şi o trase din drum, lipind-o de perete.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Claire, în şoaptă.

— Se verifică recomandările.

Claire nu ştia ce însemna asta, nu tocmai, însă când riscă să scoată capul doar un pic, ca să vadă ce se petrecea acolo, observă că erau mulţi alţi vampiri înăuntru: cam o sută, unii stând jos, clar răniţi. Mai erau şi oameni, grupaţi laolaltă şi părând îngrijoraţi, ceea ce era de înţeles.

Dacă aveau de-a face cu unii din tabăra lui Bishop, mica lor echipă de salvare avea probleme serioase.

Amelie schimbă încet câteva cuvinte cu vampirul care părea să fie la conducere, după care Gérard şi partenerul lui se destinseră vizibil. După toate aparenţele, dilema prieten-ori-duşman se limpezise; Amelie se întoarse şi-i făcu un semn de încuviinţare lui Claire, aşa că ea şi cu Hannah ieşiră de după vitrine şi se îndreptară spre ei.

Amelie făcu un gest şi, imediat, mai mulţi vampiri se desprinseră din grup, strângându-se în jurul ei într-un colţ mai îndepărtat.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Claire, privind în jur, cu ochii mari.

Cei mai mulţi dintre vampiri erau încă în costumele pe care le purtaseră la banchetul de bun venit pentru Bishop, însă câţiva se schimbaseră în echipamente stil militar: în negru,

majoritatea, dar unii aveau şi haine de camuflaj.

— E punctul de adunare, îi explică Hannah. Discută strategia, probabil. Ăia or fi căpitanii ei. Ai observat că n-are deloc oameni cu ea?

Claire observase. Îndoiala aceea care clocotea înăuntrul ei nu era tocmai o senzaţie plăcută.

Indiferent ce ordine ar fi împărţit Amelie, nu-i trebui mult. Unul câte unul, vampirii, făcând semne de încuviinţare, se retrăgeau de la întrunire, îşi strângeau echipele — incluzând şi oameni, de data aceasta — şi plecau. După ce Amelie expedie şi cel din urmă grup, nu mai rămaseră decât vreo zece persoane, necunoscute pentru Claire, care stăteau laolaltă.

Amelie se întoarse spre ele, văzu grupul compus din oameni şi vampiri şi făcu un semn spre el.

— Claire, ţi-l prezint pe Theodosius Goldman, zise ea. Theo, aşa preferă să i se spună. Şi aceasta este familia lui.

Familia? Era şocant, fiind atât de mulţi. Theo părea să fie de vârstă medie, avea părul creţ şi încărunţit şi un chip care, dacă făceai abstracţie de paloarea vampirică, părea oarecum... plăcut.

— Îmi permiteţi să v-o prezint pe soţia mea, Patience? rosti el, cu acel tip de maniere învechite pe care Claire îl mai văzuse numai la Capodoperele teatrului. Fiii noştri, Virgil şi Clarence, continuă el. Soţiile lor, Ida şi Minnie.

Alţi şi alţi vampiri salutau, înclinându-şi capetele, sau, în cazul unui tip întins pe podea, cu capul în poala unei femei-vampir, făcând semn cu mâna.

— Şi copiii lor, încheie Theo.

Evident, nepoţii nu meritau prezentaţi individual. Erau patru, doi băieţi şi două fete, cu toţii palizi, la fel ca înaintaşii lor. Păreau să fie mai mici ca vârstă decât Claire, cel puţin din punct de vedere fizic; presupuse că fata cea mai mică avea, probabil, doisprezece ani, iar cel mai mare dintre băieţi, vreo cincisprezece.

Băiatul şi fata, cei mai înaintaţi în vârstă, o priviră chiorâş, de parcă ar fi socotit-o răspunzătoare personal pentru situaţia nefericită în care se aflau, însă Claire era prea ocupată să se întrebe cum de era posibil ca o întreagă familie — până la nepoţi — să fie trecută, toată, în rândul vampirilor.

Theo, în mod evident, îi descifră nedumerirea din privire,

fiindcă zise:

— Am fost făcuţi eterni acum multă vreme, fata mea, de — aruncă o privire iute spre Amelie, care-i fileu un semn aprobator — de părintele dumneaei, Bishop. A fost o glumă de-a lui, înţelegi, ca noi toţi să rămânem împreună pentru totdeauna.

Chiar avea o înfăţişare blândă, se convinse Claire, iar zâmbetul lui avea în el ceva tragic.

— Cu toate acestea, gluma s-a întors împotriva lui. Noi am refuzat si ne lăsăm distruşi. Amelie ne-a arătat că nu trebuie să ucidem pentru supravieţuire, aşa că ne-a fost cu putinţă să ne păstrăm religia, ca şi vieţile.

— Credinţa?

— Este o credinţă foarte veche, zise Theo. Iar astăzi este Sabatul nostru.

Claire clipi mărunt.

— A... Sunteţi evrei?

El încuviinţă, fixând-o cu privirea.

— Ne-am găsit un refugiu aici, în Morganville. Un loc în care să putem trăi împăcaţi, atât cu natura noastră, cât şi cu Dumnezeul nostru.

— Dar veţi lupta pentru el, acum, Theo? întrebă Amelie, cu delicateţe. Pentru locul acesta, care v-a oferit un refugiu?

El întinse o mână. Degetele albe şi reci ale soţiei se întinseră peste ea. Era o femeie ca un delicat bibelou din porţelan, cu o grămadă de păr negru şi lucios strâns în creştetul capului.

— Nu azi.

— Sunt convinsă că Dumnezeu va înţelege, dacă veţi încălca Sabatul în astfel de condiţii.

— Sigur că ar înţelege. Dumnezeu e iertător, fiindcă astfel n-am mai umbla pe lumea aceasta. Dar moral este să nu ai nevoie de divina Lui iertare, aşa cred, zise Theo, scuturând încă o dată din cap, cu mult regret. Nu putem să luptăm, Amelie. Nu azi. Şi aş prefera să nu luptăm deloc.

— Dacă voi credeţi că vă veţi putea păstra neutralitatea în această situaţie, vă înşelaţi. Eu o să vă respect dorinţele. Părintele meu, nu.

Chipul lui Theo se înăspri.

— Dacă părintele dumitale îmi va ameninţa din nou familia, atunci vom lupta. Dar, până nu ne atacă, până nu ne arată spada, noi nu vom ridica armele împotriva lui.

Gérard pufni, ceea ce-i exprima limpede părerea. Claire nu se mira prea tare. Părea să fie un tip cu spirit practic. Amelie nu făcu decât să încuviinţeze.

— Nu pot să vă silesc, şi nici nu vreau. Dar fiţi cu grijă. Nu-mi pot permite să mă lipsesc de cineva care să vă ajute. Pentru un timp, ar trebui să fiţi destul de adăpostiţi aici. Dacă apar şi alţii, trimiteţi-i să păzească uzina electrică şi campusul.

Îşi aruncă privirea dincolo de Theo, oprindu-se asupra celor trei oameni care stăteau înghesuiţi în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, sub un alt tablou, unul mare.

— Aceştia sunt sub Protecţia voastră?

Theo ridică din umeri.

— Ne-au rugat să le permitem să stea cu noi.

— Theo...

— Îi voi apăra, dacă va încerca cineva să le facă vreun rău, declară Theo, după care-şi coborî glasul. De asemenea, s-ar putea să avem nevoie de ei, dacă nu reuşim să obţinem provizii.

Claire îngheţă. Cu toată figura lui blândă şi zâmbitoare, Theo vorbea despre întrebuinţarea acelor oameni în chip de bănci de sânge portabile.

— Nu vreau să fac aşa ceva, continuă el, dar dacă împrejurările ne vor fi nefavorabile, va trebui să mă gândesc la familia mea. Mă înţelegi.

— Te înţeleg, confirmă Amelie.

Chipul îi redevenise acea mască impenetrabilă, care nu trăda nimic din ceea ce simţea.

— Nu ţi-am spus niciodată ce să faci, şi n-o să-ţi spun nici acum. Numai că, după legile acestui oraş, dacă-i plasezi pe oamenii aceştia sub Protecţia ta, ai anumite îndatoriri faţă de ei. O ştii bine.

O nouă ridicare din umeri din partea lui Theo, însoţită de ridicarea braţelor, în semn de neputinţă.

— Familia e pe primul loc, zise. Aşa ţi-am spus dintotdeauna.

— Unii dintre noi, replică Amelie, nu sunt atât de norocoşi cu alegerea familiei.

Îi întoarse spatele lui Theo, fără să-i mai aştepte răspunsul — dacă el ar fi intenţionat să-i dea vreunul — şi, fără să se oprească măcar o clipă, izbi cu pumnul o cutie cu uşă din sticlă, montată pe perete, pe care scria NUMAI PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ. Geamul se sparse cu zgomot şi Amelie îşi scutură

cioburile de pe mână.

Căută în cutie şi scoase de-acolo... Claire clipi, nedumerită.

— Asta-i o puşcă pentru paintball?

Amelie i-o întinse lui Hannah, care o manevră cu mişcări de profesionist.

— Trage cu bile pline cu pulbere de argint, îi explică ea. Este extrem de periculoasă pentru noi. Ai grijă unde ţinteşti.

— Mereu am, încuviinţă Hannah. Încărcătoare de rezervă?

Amelie le extrase din cutie şi i le dădu. Claire observă că se proteja şi împotriva unei atingeri accidentale, având degetele înfăşurate într-o bucată de stofă.

— Sunt câte zece proiectile în fiecare încărcător, zise ea. Unul este deja montat, şi mai ai şase aici.

— Ei bine, comentă Hannah, ce nu pot să rezolv cu şaptezeci de împuşcături, probabil că oricum o să ne ucidă.

— Claire, continuă Amelie, întinzându-i un mic flacon sigilat. Pulbere de argint, ambalată sub presiune. Explodează la impact, aşa că ai mare grijă. Dacă-l arunci, dispersia prin aer este foarte largă. Poţi să-ţi răneşti prietenii, deopotrivă cu duşmanii.

Existau şi întrebuinţări normale pentru pulberea de argint, ca de exemplu izolarea componentelor din computere; Claire presupuse că nu era ceva tocmai interzis, dar tot se mira că vampirii erau într-atât de calculaţi, încât să-şi facă rezerve. Amelie îşi înălţă sprâncenele palide spre ea, întrebătoare.

— V-aţi aşteptat la asta, zise Claire.

— Nu în amănunt. Dar am învăţat, pe parcursul vieţii, că astfel de pregătiri nu înseamnă niciodată timp irosit, până la urmă. Cândva, undeva, viaţa te poartă totdeauna spre o luptă, la sfârşitul căreia mereu urmează pacea.

— Amin, rosti Theo, cu un glas extrem de liniştit.

Patru

Ieşiră din muzeu printr-o uşă laterală. Era riscant să umble pe-afară noaptea, dar din moment ce singura altă ieşire din muzeu însemna întoarcerea la întuneric, nimeni nu comentă această opţiune.

— Cu grijă, le ceru Amelie, cu o voce foarte înceată, menită să nu ajungă prea departe. Eu mi-am adunat forţele. Părintele meu

face acelaşi lucru. Este posibil să fie patrule, cu atât mai mult aici.

Flăcările nu ajunseseră până în Piaţa Fondatoarei, acesta fiind locul în care ieşiră: inima teritoriului vampirilor. Nu semăna, totuşi, cu locul acela liniştit şi ordonat pe care îşi amintea Claire; luminile erau, toate, stinse, iar magazinele şi restaurantele care o înconjurau, închise şi pustii.

Totul indica teamă.

Unicul loc în care zări mişcare era scara din marmură a clădirii Sfatului Străbunilor, unde se ţinuse ospăţul de bun venit pentru Bishop. Gérard îi preveni printr-un şuierat, şi încremeniră cu toţii, rămânând tăcuţi şi nemişcaţi în întuneric. Claire simţea mâna lui Hannah strângând-o de braţ de parc-ar fi fost din fier.

Pe treptele acelea erau vampiri, care scrutau zona cu privirile.

Santinele.

— Hai, rosti Amelie, într-o şoaptă atât de slabă, încât parc-ar fi fost o fantomă. Mergeţi, dar aveţi grijă.

Ajunseră în locul în care se termina întunericul, lângă colţul clădirii, dar tocmai când Claire începea să se mai relaxeze puţin, Amelie, Gérard şi celălalt vampir porniră fulgerător, răspândindu-se în toate direcţiile.

Mişcarea aceasta o prinse pe Claire pe picior greşit pentru o clipă de groază, după care Hannah o trânti cu faţa în jos pe iarbă. Claire icni, cu gura plină de pământ zgrunţuros şi clorofilă amară, şi se chinui să-şi recapete suflul. Greutatea considerabilă a femeii o apăsa, iar Hannah îşi mai propti şi coatele în spinarea lui Claire.

Trage cu pistolul, îşi zise Claire, şi încercă să ridice capul, ca să vadă încotro trăgea.

— Capul jos! mârâi Hannah, împingând-o pe Claire cu o mână şi trăgând în continuare cu cealaltă.

După urletele venite din întuneric, nimerise ceva.

— Sus! Fugi! auzi comanda femeii.

Claire nu era îndeajuns de iute ca să fie pe măsura infanteriştilor marini, şi nici a vampirilor, aşa că, până să-şi dea seama, se pomeni pe jumătate trasă, pe jumătate târâtă, într-o goană turbată prin noapte. Totul, în ochii ei, nu era decât o derutantă ceaţă, în care se amestecau umbre, clădiri Întunecate, chipuri palide şi tristele licăriri portocalii ale flăcărilor din depărtare.

— Ce e? ţipă ea.

— Patrule, îi răspunse Hannah, continuând să tragă în urma lor.

Nu trăgea la nimereală, absolut deloc: din câte se părea, aştepta o secundă, două, înainte de fiecare împuşcătură, alegându-şi ţinta. Cele mai multe focuri păreau să-şi atingă obiectivul, judecând după ţipete, mârâieli şi urlete.

— Amelie! strigă Hannah. Ne trebuie o ieşire, imediat!

Amelie îşi întoarse faţa spre ele, ca un fulger palid prin noapte, şi încuviinţă.

Se năpustiră pe treptele unei alte clădiri din Piaţa Fondatoarei. Claire nu avu timp să prindă mai mult decât o vagă imagine a ei — un soi de clădire oficială, cu coloane în faţă şi lei uriaşi din piatră arătându-şi colţii pe trepte — până ca micul lor grup să se oprească pe treapta de sus, în faţa unei uşi albe, închise, fără clanţă.

Gérard începu să se arunce asupra ei, însă Amelie îl opri, întinzându-şi braţul.

— Nu va avea efect, zise ea. Nu poate fi deschisă prin forţă. Lasă-mă pe mine.

Celălalt vampir, rămas cu faţa întoarsă spre trepte, zise:

— N-aş crede s-avem vreme pentru vorbe dulci, doamnă. Ce doriţi să facem?

Avea un accent texan, tărăgănat, şi era pentru prima oară când auzea Claire aşa ceva la vreun vampir. Iar pe el nu-l mai auzise deloc vorbind până acum.

Vampirul îi făcu cu ochiul, ceea ce o şocă şi mai tare. Până în clipa aceea, nici măcar n-o privise ca pe o persoană reală.

— Un moment, murmură Amelie

Texanul din spatele lor clătină din cap.

— N-aş crede să avem aşa ceva, doamnă.

Se vedeau deja mai multe umbre, convergând prin întuneric spre picioarele scării: era patrula asupra căreia trăsese Hannah. Erau cel puţin douăzeci. În fruntea lor se afla Ysandre, frumoasa femeie-vampir pe care Claire o ura poate mai mult decât pe oricare alt vampir din întreaga lume. Era fiica lui Bishop din toate punctele de vedere: sora vampirică a Ameliei, dacă era să pui problema în aceşti termeni.

Claire o ura pe Ysandre din cauza lui Shane. Se bucura s-o vadă aici, deoarece asta însemna că nu ataca laboratorul mobil

în care se afla Shane: o dată, fiindcă nu era prea convinsă că Shane ar fi putut să-i reziste maleficei vrăjitoare, şi, pe urmă, deoarece voia s-o străpungă cu ţepuşa cu mâna ei pe Ysandre.

Personal.

— Nu, zise Hannah, văzând-o pe Claire că se îndepărtează de ea cu un pas. Ai înnebunit? Înapoi!

Trase un foc pe deasupra umărului ei. Ţinta era la limita razei de acţiune a armei de paintball, însă proiectilul îl atinse pe unul dintre vampiri — nu pe Ysandre, spre dezamăgirea lui Claire — drept în piept. Pulberea de argint se răspândi într-un nor letal, şi strânsa formaţie a atacatorilor se destrăma. Poate că şi Ysandre să fi suferit câteva arsuri, însă nimic din ce nu s-ar fi putut vindeca.

Vampirul pe care-l nimerise Hannah în piept se răsturna şi se izbi de treptele din marmură, fumegând şi zvârcolindu-se.

Amelie izbi uşa cu palma întinsă şi închise ochii, iar de cealaltă parte a obstacolului ceva gemu şi se mişcă, scoţând un scrâşnet metalic.

— Intraţi, murmură Amelie, încă sub imperiul acelei cumplite puteri, iar Claire se întoarse iute şi trecu pragul în urma celor trei vampiri.

Hannah intră ultima, mergând cu spatele, după care apucă uşa şi-o închise, trântind-o cu putere.

— N-are încuietoare, remarcă ea.

Amelie întinse braţul şi-i împinse mâna care ţinea arma într-o poziţie de repaus, pe lângă corp.

— Nu mai este necesară, zise ea. N-or să intre.

După ton, părea sigură de afirmaţia ei, însă după privirile pe care le arunca spre uşă — ca şi cum ar fi vrut s-o ţină închisă prin forţa căutăturii — Hannah nu era la fel de convinsă.

— Pe aici, îi îndemnă Amelie. Urcăm pe scară.

Erau într-o bibliotecă, plină cu cărţi. Unele — pe palierul acesta — erau noi, sau, cel puţin, aproape noi, cu coloare colorate şi titluri clare, pe care Claire le putea desluşi chiar şi în lumina aceea slabă. Încetini puţin, clipind nedumerită.

— Voi aveţi şi poveşti cu vampiri pe-aici?

Nici măcar unul dintre vampiri nu-i răspunse. Amelie coti la dreapta, printre corpurile de bibliotecă înalte cât o casă cu etaj, îndreptându-se spre o scară mare, în formă de spirală, cu trepte din marmură, din capăt. Cărţile erau acum mai vechi, şi hârtia

lor, mai îngălbenită. Claire observă un indicator pe care scria FOLCLOR, CA[1], 1870-1945, ENGLEZĂ, după care un altul, care marca o secţiune de Germană. Apoi, una de Franceză. Pe urmă, un alfabet care putea să fi fost chinezesc.

Atât de multe cărţi şi, din câte putea să-şi dea seama, toate aveau, într-un fel sau în altul, legătură cu vampirii. Să fi fost istorie în ele, sau ficţiune?

Claire chiar nu avea timp să-şi dea seama. Deja urcau pe cealaltă scară, şerpuind pe trepte spre următorul etaj. Claire simţea c-o ustură toţi muşchii pulpelor, şi respiraţia începea să-i fie greoaie, din cauza neîntreruptei agitaţii şi a adrenalinei. Hannah îi aruncă un zâmbet rapid, compătimitor.

— Mda, zise ea. Consideră că e instrucţia de bază. Poţi să ţii pasul?

Claire încuviinţă, cu răsuflarea tăiată.

Aici, alte cărţi, vechi şi sfărâmicioase, iar atmosfera mirosea a piele uscată şi a hârtie străveche. Spre celălalt capăt al încăperii, se vedeau chestii din acelea semănând cu suporturile pentru sticle de vin, fanteziste, în formă de X, cum au unii în crame, însă cele de aici conţineau suluri de hârtie, legate toate frumos cu panglici. Erau pergamente, probabil unele foarte vechi. Claire spera să meargă în direcţia aceea, însă nu, Amelie îi făcu să cotească pe un alt culoar printre rafturile cu cărţi, spre un perete alb, gol.

Nu, nu tocmai gol. Era şi un mic tablou pe el, într-o ramă aurită, înzorzonată. Înfăţişa un peisaj aparent anost... dar deodată, sub privirile stăruitoare ale Ameliei, imaginea se schimbă.

Deveni mai întunecată, ca şi cum s-ar fi abătut norii deasupra pajiştii şi a oiţei somnoroase din tablou.

Şl apoi se întunecă de tot, nimic altceva decât o pânză neagră, după care se zăriră câteva punctuleţe luminoase, ca mici flăcări ale lumânărilor, prin ceaţa fumului...

Şi apoi, Claire îl văzu pe Myrnin.

Era în lanţuri, lanţuri argintii, îngenuncheat pe podea, cu capul în jos. Avea încă pe el pantalonii albi ai costumului de Pierrot, însă fără cămaşă. Vârfurile umede ale şuviţelor de păr i se lipiseră de faţă şi de umerii palizi precum marmura.

[1] Abrevierea oficială pentru statul California

Amelie făcu un scurt semn de încuviinţare şi-şi lipi palma de perete, în stânga tabloului, apăsând ceea ce părea floarea unui cui, şi o parte a zidului se roti fără zgomot, în balamalele bine unse.

Încă o uşă secretă: vampirii păreau să se dea în vânt după aşa ceva.

De cealaltă parte, era întuneric.

— Of, nu, ce naiba, o auzi Claire pe Hannah bombănind. Nu iar.

Amelie îi aruncă o privire, în care se zărea o undă de amuzament.

— Este un altfel de întuneric, zise ea. Şi pericolele sunt cu totul altele, de aici încolo. Lucrurile pot să se schimbe foarte repede. Va trebui să vă adaptaţi.

Apoi, trecu dincolo, şi vampirii o urmară, aşa că nu mai rămaseră decât Claire şi cu Hannah.

Claire întinse mâna. Hannah i-o prinse, clătinând în continuare din cap, şi întunericul se închise în jurul lor ca o draperie umedă din catifea.

Se auzi cum scapără un băţ de chibrit, apoi licări o luminiţă într-un colţ. Amelie, cu chipul ca fildeşul în lumina pâlpâitoare, apropie băţul de o lumânare, pe care o lăsă să ardă, în timp ce aprindea o mică lanternă şi-i rotea fasciculul luminos prin încăpere. Cutii peste tot. Era un soi de depozit, prăfuit şi nefolosit.

— Foarte bine, zise. Gérard, dacă eşti amabil.

Cel numit întredeschise puţin o altă uşă, după care făcu un semn aprobator şi o deschise cât să se poată strecura dincolo de ea.

Încă un coridor. Claire începuse să se sature de atâtea coridoare, care păreau să semene toate între ele. Şi, în definitiv, acum unde erau? Semăna cu un soi de hotel, cu uşi grele, lucioase, marcate cu plăcuţe din aramă, numai că, în loc de numere, pe fiecare uşă apăreau însemne ale vampirilor, în genul simbolului de pe brăţara lui Claire. Fiecare vampir avea simbolul lui; cel puţin, aşa credea ea. Prin urmare, acestea puteau să fie... ce? Camere? Tainiţe? Claire avu impresia ci aude ceva din spatele unei uşi: sunete înfundate, bubuituri, râcâieli. Totuşi, nu se opriră... şi ea nu era convinşi ci ar vrea si ştie ce se afla acolo, de fapt.

Amelie îi făcu si se oprească într-o intersecţie în formă de T a coridoarelor. Acestea erau pustii în toate direcţiile, şi derutante, de asemenea: Claire nu putea să deosebească un coridor de altul. Poate c-ar trebui să presarăm firimituri, îşi zise ea, în gând. Sau bomboane M & M. Sau picături de sânge.

— Myrnin este într-o încăpere de pe culoarul acesta, anunţă Amelie. Este, cât se poate de evident, o capcană, şi la fel de evident, îmi este adresată. O să rămân ultima şi o să vă asigur calea de retragere.

Ochii ei palizi o fixară pe Claire, cu o intensitate necruţătoare.

— Claire. Orice s-ar întâmpla, tu trebuie să-l scoţi de aici pe Myrnin teafăr. Ai înţeles? Nu-l lăsa pe Bishop să-l captureze.

Semnificaţia era: oricine altcineva nu este indispensabil. Gândul acesta o făcu pe Claire să se simtă rău, şi nu se putu stăpâni să nu-şi întoarcă privirea spre Hannah, şi chiar spre ceilalţi doi vampiri. Gérard ridică din umeri, atât de uşor, încât se gândi că poate fusese numai în închipuirea ei.

— Suntem soldaţi, zise el. Da?

Hannah zâmbi.

— Al naibii de adevărat

— Perfect. Îmi vei asculta ordinele.

Hannah îl salută, cu doar o mică urmă de ironie.

— Am înţeles, domnule comandant de detaşament, să trăiţi!

Gérard îşi întoarse faţa spre Claire.

— Tu vei rămâne în spatele nostru. Ai înţeles?

Ea răspunse printr-o înclinare a capului. Îi era frig şi cald în acelaşi timp, şi un pic greaţă, iar ţepuşa din mâna ei nu i se părea cine ştie ce mare scofală, dată fiind situaţia. Dar nu mai avea timp să se răzgândească, fiindcă Gérard deja se întorsese şi pornise de-a lungul coridorului, flancat de partenerul lui, şi Hannah îi făcea semne să-i urmeze.

Degetele reci ale Ameliei îi atinseră în treacăt umărul.

— Cu grijă.

Claire încuviinţă şi porni să salveze un vampir nebun de unul malefic.

Uşa se făcu ţăndări, izbită cu piciorul de Gérard. Nu era o exagerare: cu excepţia lemnului din jurul balamalelor, tot restul se sfărâmă în bucăţi cât palma şi în aşchii. Înainte ca ploaia rămăşiţelor să atingă podeaua, Gérard era deja înăuntru,

pornind spre stânga, în timp ce colegul lui se repezea în dreapta. Hannah intră la rândul ei şi mătură încăperea cu privirea dintr-o parte în cealaltă, ţinându-şi pistolul cu aer comprimat pregătit pentru tragere, după care-i făcu un scurt semn aprobator lui Claire.

Myrnin era exact în poziţia în care-l văzuse în tablou; îngenuncheat în mijlocul încăperii şi ancorat de două lanţuri întinse, din argint, din cele mai rezistente, petrecute prin masive belciuge din oţel înfipte în podeaua din piatră.

Tremura din tot corpul, iar în locurile în care-i atingeau lanţurile, avea răni şi urme de arsură.

Gérard înjură încet în barbă şi izbi aprig cu piciorul belciugele din podea. Acestea se îndoiră, dar nu se rupseră.

În sfârşit, îşi ridică şi Myrnin capul, şi sub claia de păr brun şi ud de transpiraţie, Claire văzu doi ochi întunecaţi, de dement, şi un zâmbet care-i întoarse stomacul pe dos.

— Ştiam c-o să veniţi, şopti el. Nebuni ce sunteţi. Ea unde e? Unde e Amelie?

— În urma noastră, îi răspunse Claire.

— Nebuni.

— Frumos mai vorbeşti cu salvatorii tăi, îl apostrofă Hannah.

Era neliniştită, Claire putea să-şi dea seama de asta, deşi femeia se stăpânea destul de bine.

— Gérard? continuă ea. Mie nu-mi place treaba asta. E prea uşor.

— Ştiu, îi răspunse Gérard, lăsându-se pe vine şi examinând lanţurile. Sunt placate cu argint. Nu pot să le rup.

Dar belciugele din podea? întrebă Claire.

Ca răspuns, Gérard apucă bucata de metal şi răsuci, oţelul se îndoi aidoma unei folii de aluminiu şi, cu un scrâşnet strident, se desprinse din piatră. Myrnin se clătină, fiindcă o parte din legăturile sale slăbiseră, şi Gérard îi făcu semn partenerului său să se ocupe de celelalte două belciuge, el concentrându-şi forţele asupra celui de-al doilea din faţă.

— Prea uşor, prea uşor, bombănea întruna Hannah. Ce rost avea să-l priponească aşa, dacă Bishop îl lasă pur şi simplu să scape?

Între timp, cei doi vampiri smulseseră toate belciugele, şi Gérard îl apucă pe Myrnin de braţ, ajutându-l să se ridice în picioare.

În ochii lui Myrnin apăru o flacără rubinie; se smulse din mâna lui Gérard şi se repezi direct spre Hannah.

Hannah îl văzu venind şi-şi interpuse arma între ei doi, dar înainte să poată trage, partenerul lui Gérard o lovi peste mână, abătând-o de la linia de ochire, şi proiectilul o luă razna, izbindu-se de peretele din cealaltă parte a camerei. Solzi argintii începură să plutească prin aer, provocând mici arsuri în locurile în care intrară în contact cu pielea vampirilor. Cei doi bodyguarzi bătură în retragere.

Myrnin o înşfacă de ceafă pe Hannah.

— Nu! ţipă Claire, strecurându-se pe sub braţul lui Gérard, care încerca s-o oprească.

Apoi, îşi ridică ţepuşa din lemn.

Myrnin întoarse capul şi rânji spre ea, cu primejdioşii lui colţi de vampir sclipind.

— Credeam că eşti aici ca să mă salvezi, Claire, nu să mă ucizi, murmură el liniştit, după care se răsuci înapoi spre prada lui.

Hannah tot bâjbâia cu arma, chinuindu-se s-o repună în poziţie de tragere, însă el i-o smulse din mână cu o uşurinţă dispreţuitoare.

— Sunt aici ca să te salvez, răspunse Claire, şi, până să-şi dea bine seama ce face, înfipse adânc ţepuşa în spinarea lui Myrnin, în partea stângă, exact acolo unde bănuia că ar trebui să-i fie inima.

El scoase un sunet de surprindere, ca o tuse, şi se prăbuşi în faţă, peste Hannah. Mâna îi alunecă de pe gâtul el, apucând-o orbeşte de haine, după care căzu, moale, pe podea.

Mort, în aparenţă.

Gérard şi partenerul lui o priviră pe Claire ca şi cum n-ar mai fi văzut-o vreodată, după care Gérard răcni:

— Ce crezi tu că...

— Ridicaţi-l, ordonă Claire. Putem să scoatem ţepuşa mai târziu. E bătrân. O să scape cu viaţă.

Vocea îi suna rece, şi înspăimântătoare; spera să şi fie adevărat ce spunea. Amelie scăpase, în definitiv, şi ea ştia că Myrnin era la fel de bătrân, sau poate şi mai şi. După felul în care o privea, înţelese că Gérard îşi reevalua impresia de până acum faţă de drăguţa, micuţa şi fragila fiinţă umană, pe care crezuse că trebuie s-o dădăcească la fel ca pe o copiliţă.

Ghinionul lui, îşi zise Claire, gândindu-se că unul dintre principalele ei atuuri consta în faptul că era mereu subestimată de toată lumea.

Era calmă la suprafaţă, dar tremura pe dinăuntru, fiindcă deşi, într-adevăr, fusese singura cale de a-l potoli pe Myrnin în clipa de faţă, fără să aibă tranchilizante la dispoziţie, şi fără să-l lase să-i străpungă gâtul lui Hannah, la fel de adevărat era că ea tocmai îşi omorâse şeful.

Ceea ce nu părea să fie o mişcare benefică pentru cariera ei.

Amelie o să mă ajute, îşi zise, cu o urmă de disperare, în timp ce Gérard şi-l sălta pe umăr pe Myrnin, cu un gest de pompier salvator, după care fugiră, parcurgând din nou în viteză coridorul spre holul în care rămăsese Amelie, ca să le asigure scăparea.

Gérard se opri brusc, Hannah şi Claire fiind cât pe ce să se ciocnească de el.

— Ce-i? se interesă în şoaptă Hannah, încercând să privească dincolo de cei doi vampiri.

Amelie era în faţa lor, într-un colţ, însă la zece paşi dincolo de ea se afla domnul Bishop.

Stăteau nemişcaţi, faţă în faţă. Amelie părea fragilă şi delicată, în comparaţie cu tatăl ei, în veşmintele lui de episcop. Inspira vechime şi mânie, iar focul din ochii lui părea desprins din legendele Ioanei d'Arc.

Nici unul, nici celălalt nu se clinti. Între ei se ducea un fel de luptă, însă Claire nu putea să-şi dea seama de ce gen sau ce semnificaţie să fi avut.

Gérard o prinse cu un braţ, şi pe Hannah cu celălalt ţinându-le pe loc.

— Nu, rosti el, tăios, nu vă apropiaţi de ei.

— Problema, domnule comandant, e că pe-acolo ar fi ieşirea, comentă Hannah. Şi tipul văd că e singur.

Gérard şi texanul îi aruncară o privire aprigă, pe chipurile lor citindu-se un scepticism aproape identic.

— Aşa crezi? o întrebă texanul. Oamenii ăştia!

Amelie făcu un pas înapoi, unul mic de tot, însă un frison îi străbătu tot corpul, iar Claire ştiu — pur şi simplu, ştiu — că era semn rău. Foarte rău.

Indiferent de ce natură o fi fost confruntarea, se încheie.

Amelie se întoarse spre ei şi ţipă:

— Fugiţi!

În vocea ei se simţeau atât furia, cât şi teama, şi Gérard le dădu drumul celor două fete şi-l aruncă pe Myrnin jos de pe umăr, drept în braţele lor, după care el şi texanul ţâşniră, nu spre ieşire, ci de-o parte şi de cealaltă a Ameliei.

Ajunseră exact la timp ca să-l împiedice pe Bishop să-i sfâşie beregata. Îl izbiră pe bătrân, trântindu-l de perete, însă apărură şi alţii în hol. Întăririle lui Bishop, presupuse Claire.

Şl erau destui.

Amelie îl interceptă pe primul dintre vampirii lui Bishop care se repezise în direcţia ei. Claire îl recunoscu, vag: era unul dintre vampirii din Morganville, însă în mod evident trecuse în cealaltă tabără, iar acum o atacase pe Amelie, cu colţii scoşi.

Amelie îi trânti la podea dintr-o răsucire, iute ca un şarpe, după care-şi întoarse privirea spre Hannah şi spre Claire, ca şi spre trupul lui Myrnin, atârnând moale între cele două.

— Scoateţi-l de-aici! strigă ea. Îi ţin eu pe loc!

— Hai, zise Hannah, aruncându-şi pe umăr povara inertă a corpului lui Myrnin. Plecăm.

Myrnin atârna rece şi greu, ca un cadavru, ceea ce şi era, şi Claire îşi înghiţi valul de greaţă în timp ce se chinuia să-i susţină greutatea. Scrâşni din dinţi şi o ajută pe Hannah să-l care, mai degrabă să-l târască, de-a lungul coridorului, în urma lor, se auzeau în continuare zgomotele bătăliei: in principal, de trupuri prăbuşindu-se pe podea. Fără ţipete, fără strigăte.

Vampirii se băteau în tăcere.

— Asta-i, icni Hannah. Suntem pe cont propriu.

Ceea ce chiar nu era o veste bună: două fiinţe umane, împotmolite Dumnezeu ştie pe unde, împreună cu un vampir nebun cu o ţepuşă implântată în inimă, în mijlocul unui câmp de război.

— Hai să ne întoarcem la uşă, propuse Claire.

— Şi cum o să trecem de ea?

— Mă descurc eu.

Hannah îi aruncă o privire.

— Tu?

Nu mai avea vreme să se enerveze; ce, nu abia adineauri îşi zisese că era un atu faptul de a fi subestimată? Mda, nu cine ştie ce, uneori.

— Da, zău, pot să-o fac. Dar ar fi mai bine să ne grăbim, zise.

Sorţii nu erau deloc în favoarea Ameliei. Poate că era în stare să reziste şi să le acopere retragerea, însă Claire nu credea că ar avea şi şanse de izbândă.

Ea şi cu Hannah îl târâră mai departe pe Myrnin, pe lângă uşile marcate cu simboluri. Hannah le numără şi făcu semn cu capul spre cea prin care intraseră.

Deloc surprinzător, aceasta purta simbolul Fondatoarei, acelaşi cu cel de pe brăţara de la încheietura mâinii lui Claire.

Hannah încercă s-o deschidă.

— Fir-ar a naibii! încuiată.

Dar nu când încercă şi Claire clanţa. Uşa se deschise de la prima apăsare, şi singura lumânare din colţ le oferi o toarte slabă lumină. Claire încercă să respire normal şi-şi odihni muşchii care-i tremurau, în timp ce Hannah verifica încăperea, anunţând apoi că puteau să intre fără probleme.

Claire îl lăsă pe Myrnin să se prelingă grămadă pe podea.

— Îmi pare rău, îi zise, în şoaptă. Era singura posibilitate. Sper că nu te doare prea rău.

Habar n-avea dacă el putea s-o audă, fiind în asemenea stare. Ar fi vrut să apuce ţepuşa şi s-o tragă afară, dar îşi aminti că şi în cazul Ameliei, şi într-al lui Sam, alţi vampiri se ocupaseră de treaba aceasta. Poate că ei ştiau unele lucruri în plus faţă de ea. Şi, în plus, boala le slăbea puterile, ceea ce era valabil chiar şi pentru Myrnin.

Nu putea să-şi asume riscul. Şi, pe lângă asta, dacă el s-ar fi trezit rănit şi nebun, ar fi fost şi mai rău, mai ales acum, când nu mai aveau cu ele alţi vampiri care să le poată ajuta să-l potolească.

Hannah reveni lângă ea.

— Aşa, zise, în timp ce-şi verifica încărcătorul armei, încruntându-se apoi şi schimbându-l cu unul nou; cum facem acum? Trebuie să ajungem mai întâi înapoi în muzeul ăla, nu?

Chiar? Claire nu era convinsă. Se apropie de uşă, dincolo de care în prezent nu se vedea altceva decât întuneric, şi se concentră intens asupra laboratorului lui Myrnin, cu toată debandada din el. Lumina se undui, pâlpâi, tremură, după care se aprinse brusc, clară.

Fără probleme.

— Cred că e singura scurtătură încoace, zise apoi. Poate că asta a şi fost intenţia, să nu ajungă şi cine nu trebuie. Dar pare

logic că, din moment ce Amelie a venit pe calea asta, n-avea de gând să plece cu trenul.

Se întoarse spre Hannah.

— N-ar trebui să mai aşteptăm?

Hannah deschise uşa şi privi în direcţia holului. Indiferent ce văzu acolo, nu era de bine. Se întoarse la loc, clătinând din cap.

— Ne luăm tălpăşiţa, şi imediat.

Cu un geamăt de sforţare, Hannah îşi săltă sub un braţ povara inertă a trupului lui Myrnin şi începu s-o târască înainte. Claire îl apucă de celălalt braţ.

— Mi s-a părut mie, sau s-a mişcat? întrebă Hannah. Fiindcă, dacă se mişcă, îl împuşc.

— Nu! Nu, nu s-a mişcat, totul e în regulă, se repezi să spună Claire, împleticindu-se în cuvinte. Gata? Un, doi...

Şi, la trei, erau în laboratorul lui Myrnin. Claire se răsuci, strecurându-se de sub corpul rece al lui Myrnin, trânti uşa în urma lor şi-şi opri privirea înnebunită asupra lacătului spart.

— Trebuie să-l repar, zise ea.

Dar cu Amelie, cum rămânea? Ba nu, ea ştia sigur toate ieşirile. Nu avea neapărată nevoie să vină pe-aici.

— Fato, ce trebuie să faci e să ne scoţi naibii de-aici, şi atât, replică Hannah. Sună la cel mai apropiat Fort Knox, sau undeva pe-acolo. Fir-ar să fie, dar de unde-ai învăţat chestia asta, apropo?

— Am avut un profesor bun, răspunse Claire, fără să privească spre Myrnin.

N-ar fi suportat. Practic vorbind, tocmai îl omorâse, în definitiv.

— Pe-aici, zise ea.

Existau două ieşiri din laboratorul lui Myrnin, în afara celei dintr-o altă dimensiune, de obicei cea mai sigură: scara care ducea la nivelul străzii şi care probabil că, în clipa de faţă, reprezenta cea mai proastă variantă posibilă, a doua fiind un şi mai secret portal, dintr-o mică încăpere laterală. Era cea de care se folosise Amelie, aducându-i acolo.

Problema era, însă, că ea nu reuşea s-o fiică să funcţioneze. Avea totul cât de poate de limpede în minte: Casa Glass, portalul din universitate, spitalul, chiar şi muzeul pe care-l vizitaseră pe drumul încoace. Şi totuşi, nimic nu funcţiona.

Totul părea... mort, ca şi cum întregul sistem ar fi fost

deconectat.

Avuseseră noroc că ajunseseră şi până aici.

Amelie e prinsă în cursă, îşi dădu seama Claire. Acolo. Cu Bishop. Şi e copleşită numeric.

Mai verifică o dată cealaltă uşă, cea pe care ea însăşi o blocase.

Nimic. Doar un alt portal defect; întreaga reţea căzuse.

— Ei? întrebă Hannah.

Claire nu-şi permitea să-şi facă griji pentru Amelie în clipa de faţă. Avea o misiune de îndeplinit: să-l ducă pe Myrnin într-un loc sigur. Iar asta însemna să-l ducă la singurul vampir care-i venea în minte pe moment, capabil să-l ajute: Oliver.

— Cred c-o s-o luăm pe jos, zise ea.

— Ba, pe naiba, protestă Hannah. N-o să car după mine un vampir mort pe străzile din Morganville. Ne-ar omorî practic oricine.

— Dar nu putem să-l lăsăm aici!

— Nici să-l luăm nu putem!

Claire îşi simţi maxilarul crispându-se, cu încăpăţânare.

— Atunci, foarte bine, ia-o înainte. Pentru că eu nu-l las. Nu pot.

În schimb, putea să-şi dea seama că Hannah era tentată s-o înhaţe de păr şi s-o scoată cu forţa de-acolo; totuşi, în cele din urmă, femeia mai matură făcu un semn de încuviinţare şi un pas înapoi.

— Varianta a treia, zise ea. Cheamă cavaleria.

Cinci

Nu era tocmai Divizia a Treia Blindate, dar după circa o duzină de apeluri telefonice, reuşiră să găsească un mijloc de transport.

— Acum cotesc pe stradă... deocamdată nu se vede nimeni, rosti vocea lui Eve, din difuzorul telefonului mobil al lui Claire.

Îi oferise lui Claire o descriere pas cu pas a drumului şi, Claire se vedea nevoită s-o recunoască, păruse ceva destul de înspăimântător.

— Mda, zise Eve, acum văd Casa Day. Sunteţi pe aleea de lângă?

— Suntem pe drum, îi răspunse Claire, pe nerăsuflate.

Era scăldată în transpiraţie şi o dureau toate, după eforturile depuse ajutând-o pe Hannah să-l târască afară din laborator pe Myrnin, sus pe scară şi apoi de-a lungul îngustei şi aparent interminabilei alei întunecoase. Alături, Casa Fondatoarei, aparţinându-i lui Katherine Day şi nepoatei sale — practic, o copie a casei în care locuiau Claire şi prietenii ei — era întunecată şi ferecată, însă Claire văzu draperiile mişcându-se la o fereastră de la etaj.

— Asta-i casa strămătuşii mele, Kathy, gâfâi Hannah. Totuşi, toată lumea îi zice Bunica. La fel i-am zis şi eu, de când mă ştiu.

Acum, Claire putea să distingă legătura de rudenie dintre Hannah şi cele două Day; parţial, datorită trăsăturilor, dar sigur după atitudine. Era o familie plină de femei dârze, inteligente, întreprinzătoare.

Masivul automobil negru al lui Eve aştepta în capătul aleii şi portiera din spate se deschise cu violenţă în timp ce se apropiau amândouă; sau toţi trei? Myrnin mai putea fi pus la socoteală? Eve aruncă o privire spre Myrnin şi spre ţepuşa înfiptă în spinarea lui, îi expedie lui Claire o privire de genul tu-faci-mişto-de-mine, după care întinse mâna să-l tragă înăuntru, întinzându-l cu faţa în jos pe bancheta din spate.

— Hai, repede! le îmboldi, trântind la loc portiera, în timp ce se repezea spre locul ei de la volan. Fir-ar să fie, sper să nu-mi sângereze peste tot. Claire, credeam că tu era vorba să...

— Ştiu, o întrerupse Claire, strecurându-se la mijlocul largii banchete din faţă.

Hannah se înghesui în dreapta.

— Nu-mi aduce aminte. Era vorba să-l ţin teafăr.

Eve acţionă ambreiajul şi execută o întoarcere greoaie, ca de tanc.

— Şi-atunci, cine l-a străpuns cu ţepuşa?

— Eu.

Eve clipi, nedumerită.

— OK, iată o interpretare interesantă a noţiunii de teafăr. Nu eraţi cu Amelie?

Ba chiar verifică la iuţeală bancheta din spate, parcă temându-se că Amelie ar fi putut să răsară acolo, ca prin farmec, stând ca o regină barbară deasupra trupului lui Myrnin, lungit cu faţa în jos.

— Mda. Eram, răspunse Hannah.

— Mai trebuie să întreb? Nu, staţi: mai vreau să întreb?

— Am lăsat-o acolo, răspunse Claire, deznădăjduită, Bishop i-a întins o capcană. Ea a rămas să se lupte, în timp ce noi a trebuit să plecăm.

— Dar ceilalţi tipi? Mi s-a părut că aţi plecat cu un întreg alai!

— Pe majoritatea i-am lăsat...

Abia atunci i se făcu lumină în creier şi întoarse capul spre Hannah, care o privea cu o expresie similară.

— Of, fir-ar! Ceilalţi. Erau în laboratorul lui Myrnin, dar nu şi când ne-am întors...

— S-au dus, completă Hannah. Şi-au luat zborul.

— Super. Prin urmare, suntem învingători, înseamnă, comentă Eve, pe un ton de un cinism răutăcios, însă după ochi se vedea că e speriată. Am vorbit cu Michael, zise apoi. El e bine. Sunt toţi la universitate. Până acum, e linişte pe-acolo.

— Şi Shane? se repezi Claire, dându-şi seama, străbătută de un fior de vinovăţie, că nu-l sunase.

Iar dacă el ar fi sunat-o, ea oricum n-ar fi ştiut, fiindcă îşi oprise soneria, de teama zgomotului care ar fi răzbătut într-o astfel de misiune secretă de salvare.

Dar, când îşi verifică telefonul, constată că nu avea apeluri pierdute, până la urmă.

— Mda, el e bine, zise Eve, virând într-o viteză măricică după un colţ.

Oraşul era întunecat, extrem de întunecat, doar câteva case fiind luminate de lămpi, lumânări sau lanterne. Cei mai mulţi stăteau să aştepte pe întuneric, speriaţi de moarte.

— Au fost unii vampiri care au încercat să urce în microbuz,

probabil căutând o gustare, dar nici măcar n-a însemnat o luptă adevărată, îi povesti Eve. Deocamdată, circulă mai departe, fără prea mari probleme. E bine, Claire, insistă ea, întinzându-se şi strângând-o de mână pe Claire. Tu, nu prea. Arăţi groaznic.

— Mersi. Cred că o merit.

Eve îşi trase mâna înapoi şi smuci masivul volan al automobilului, pentru un nou viraj. Lumina farurilor mătură un grup de pe trotuar... câteva persoane nefiresc de palide. Şi nefiresc de nemişcate.

— Of, fir-ar să fie, avem drăcuşori pe-aici. Ţine-te bine, că o calc.

Era, îşi zise Claire, o idee cam fantezistă, fiindcă vampirii de pe trotuar erau acum pe carosabil şi le urmăreau. Aveau un soi de veselie maniacală în felul în care fugeau după automobil, însă nici măcar un vampir nu era în stare să reziste mult timp la stilul de condus al lui Eve; rămaseră în urmă, în întuneric, unul câte unul. Cel din urmă era şi cel mai iute, şi fii cât pe ce să apuce de bara de protecţie din spate, când se împiedică şi rămase acolo, într-un nor negru de fum de eşapament.

— Arătările naibii, bombăni Eve, străduindu-se să facă pe dura, dar fără să reuşească prea bine. Salut, Hannah. Cum merge treaba?

— În clipa asta? întrebă Hannah, râzând încetişor. Nu tocmai formidabil, dar nu-mi bat capul cu asta. Deocamdată, să vedem dacă mai apucăm dimineaţa. Abia pe urmă o văd cum s-o scot la capăt cu prăvălia.

— A, o apucăm, replică Eve, cu o încredere pe care Claire, personal, n-o împărtăşea. Uite, e deja patru. Încă vreo două ore, şi-am scăpat.

Claire nu mai zise că în vreo două ore, am putea să fim morţi cu toţii, dar o gândi. Şi cum rămânea cu Amelie? Ce să facă, dacă era s-o salveze?

Dacă ea măcar ar mai fi în viaţă.

Claire simţea că o doare inima, iar în ochi parcă avea nisip din cauza lipsei de somn, şi nu-şi dorea decât să se facă ghem într-un pat călduros, să-şi acopere capul cu perna şi să nu mai fie atât de responsabilă.

Vezi să nu.

Nu era atentă încotro se îndrepta Eve şi, oricum, afară era prea întuneric şi totul părea prea străin, încât să mai recunoască

locurile. La un moment dat, prietena ei opri automobilul lângă trotuar, în faţa unui şir de geamuri-oglindă, prin care se vedeau licărind lumânările şi lămpile de dinăuntru.

Şi, uite-aşa, se pomeni la Common Grounds.

Eve sări afară, deschise portiera din spate şi-l apucă pe Myrnin de subsuori, bombănind întruna «Ptiu, ptiu, ptiu!”. Claire coborî s-o ajute, iar Hannah îl luă pe vampir de picioare în clipa în care acestea atinseră pavajul, după care îl cărară toate trei în cafenea.

Claire se trezi împinsă imediat deoparte de doi vampiri: erau Oliver şi o femeie pe care n-o cunoştea. Oliver avea o expresie fioroasă, dar, dacă se gândea mai bine, nici asta nu era o noutate.

— Lăsaţi-l jos, comandă Oliver. Nu, nu acolo, idioatelor, dincolo, pe canapea. Voi. Valea!

Ultimele două exclamaţii fuseseră adresate oamenilor înspăimântaţi care stăteau pe canapeaua indicată, iar aceştia se împrăştiară ca potârnichile. Eve îşi bolborosea mai departe mantra ei cu ptiu, în timp ce, împreună cu Hannah, sălta trupul rigid al lui Myrnin, întinzându-l cu faţa în jos pe tapiţeria canapelei. Între timp, vampirul căpătase nuanţa unui tub fluorescent, alb-albăstrui şi rece.

Oliver se ghemui lângă el, privindu-i ţepuşa implântată în spinare. Îşi agită puţin degetele, după care-şi ridică privirea spre Claire.

— Ce s-a întâmplat?

Fata presupuse că Oliver îşi dăduse, cumva, seama, că era ţepuşa ei. Minunat.

— N-am avut de ales, se justifică. Ne-a atacat.

Bine, partea cu ne poate că era cam exagerată; în realitate, el o atacase numai pe Hannah. Dar, până la urmă, ar fi atacat-o şi pe ea, ştia asta.

Oliver o lăsă câteva clipe să se foiască sub privirea lui stăruitoare, îndreptând-o apoi spre trupul nemişcat, cât se poate de cadaveric, al lui Myrnin. Porţiunea în care pătrunsese ţepuşa era chiar şi mai palidă decât ţesuturile înconjurătoare, ca marginile unui turbion, absorbind toată culoarea din el.

— Ai vreun medicament din care-i dădeai? o întrebă el. Claire făcu un semn de încuviinţare şi se scotoci prin buzunar. Avea câte puţin, atât în formă lichidă, cât şi de pulbere, dar nu se

simţea absolut deloc convinsă că ar fi putut să strecoare aşa ceva în gura lui Myrnin, fără o luptă pe care sigur ar fi pierdut-o. Când Myrnin era într-o astfel de stare, riscai să rămâi fără degete, în cel mai bun caz, dacă te apropiai prea mult de gura lui.

Acum, asta nu mai reprezenta o problemă, bănui. Aşa că întinse flacoanele lui Oliver, care le suci în mâini pe toate părţile, examinându-le şi, în cele din urmă, îi întinse înapoi pulberea.

— Lichidul e absorbit mai repede de organism, presupun.

— Da, îl aprobă Claire, fără să mai adauge şi că avea anumite efecte secundare imprevizibile, fiindcă probabil nu era momentul potrivit ca să-şi facă griji cu aşa ceva.

— Şi Amelie? se interesă Oliver, continuând să-şi învârtească flaconul între degete.

— E... a trebuit s-o lăsăm acolo. Se lupta cu Bishop. Acum nu ştiu unde o fi.

O tăcere adâncă umplu încăperea, şi Claire îi văzu pe toţi vampirii privindu-se între ei; toţi, în afara lui Oliver, care continua să stea cu privirea fixată în jos, asupra I Myrnin, şi fără să-şi schimbe în vreun fel expresia.

— Bine, atunci. Helen, Karl, supravegheaţi ferestrele şi uşile. Mă îndoiesc că patrulele lui Bishop ar încerca să ne ia cu asalt, dar nu e imposibil, cât timp sunt eu ocupat. Voi ceilalţi — îşi îndreptă privirea spre oamenii prezenţi şi clătină din cap — încercaţi să nu ne staţi în cale.

Destupă cu degetul mare flaconul cu lichid transparent, ţinându-l în mâna dreaptă.

— Fiţi gata să-i întoarceţi cu faţa în sus, le zise lui Hannah şi Claire.

Claire îl prinse de umeri pe Myrnin, iar Hannah, de picioare.

Oliver apucă ţepuşa cu mâna stângă şi, cu o mişcare lină, o trase afară. Aceasta căzu cu zgomot pe podea, iar el făcu un semn scurt.

— Acum.

De îndată ce-l văzu pe Myrnin întins pe spate, Olivei făcu semn să se îndepărteze şi-i deschise cu forţa buzele ofilite. Turnă lichidul în gura celuilalt vampir, apoi i-o închise şi-şi puse o palmă pe fruntea lui înaltă.

Ochii negri ai lui Myrnin rămăseseră deschişi. Larg deschişi.

Claire se cutremură, fiindcă păreau complet fără viaţă: ca ferestrele unei camere întunecoase, foarte întunecoase... şi, deodată, el clipi.

Inspiră foarte adânc, şi spinarea i se arcui într-o suferinţă tăcută. Oliver nu-şi dezlipi palma de fruntea lui. Ţinea ochii strâns închişi, concentrându-se, iar Myrnin se zvârcolea, lipsit de vlagă, încercând fără succes să se elibereze. Până la urmă, se prăbuşi moale pe tapiţeria canapele, şi doar pieptul i se mai mişcă, ridicându-se şi coborând ritmic. Pielea lui încă semăna cu marmura şlefuită, brăzdată de vinişoare de un albastru rece, însă ochii îşi recăpătaseră viaţa.

Şi demenţa. Şi foamea.

Înghiţi, tuşi, înghiţi încă o dată şi, treptat, acea nebunească lumină de semnalizare din ochi i se stinse. Acum, arăta istovit şi dezorientat şi suferind.

Oliver lăsă să-i scape un lung suspin de durere şi încercă să se ridice. Nu putu. Reuşi cam până la jumătate, după care se clătină şi căzu în genunchi, ţinându-se cu o mână de braţul canapelei. Îşi cobori fruntea, iar umerii i se săltară, parcă ar fi gâfâit după aer, sau ar fi plâns. Claire nu şi-l putea imagina pe Oliver — pe Oliver — făcând oricare dintre aceste lucruri, chiar nu putea.

Nimeni nu făcu o mişcare. Nimeni nu-l atinse, cu toate că unii dintre ceilalţi vampiri schimbară între ei priviri indescifrabile.

E bolnav, se gândi Claire. Era maladia aceea care-i făcea să fie din ce în ce mai greu să se concentreze, să facă lucrurile pe care totdeauna le consideraseră ca fiind fireşti, cum ar fi crearea altor vampiri. Sau reanimarea lor. Până şi Oliver, care nu crezuse o iotă din toată povestea despre maladie... până şi el începea să se prăbuşească.

Şi el ştia asta.

— Ajută-mă să mă ridic, şopti în cele din urmă Oliver.

Vocea îi suna slabă şi obosită. Claire îl apucă de braţ şi-l ajută să se ridice lent, dureros; se mişca de parcă ar fi avut o mie de ani şi ar fi simţit povara fiecăruia dintre ei. Unu dintre ceilalţi vampiri îi oferi în tăcere un scaun, iar Oliver se aşeză pe el.

Îşi propti coatele pe genunchi, ascunzându-şi chipul palid între palme. Când Claire dădu să spună ceva, el o întrerupse, cu o voce moale.

— Lasă-mă.

Nu i se părea o idee bună să-l contrazică, aşa că se retrase spre locul în care se afla Myrnin, întins pe canapea.

Vampirul clipea, încă fixând tavanul cu privirea. Îşi împreună încet mâinile deasupra abdomenului, dar fără să facă vreo altă mişcare.

— Myrnin?

— Prezent, răspunse el, cu o voce care părea să se audă de la o foarte mare depărtare.

Chicoti încetişor, apoi tresări de durere.

— Doare când râd, îi explică.

— Mda, hm... Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

O cută extrem de mică îşi făcu loc printre sprâncenele lui Myrnin, alcătuind lent un V, apoi dispărând.

— A. Tu mi-ai înfipt ţepuşa.

— Păi... ăăă... mda.

Claire ştia care ar fi fost reacţia lui Oliver, dacă i-ar fi făcut lui aşa ceva, şi deznodământul n-ar fi fost câtuşi de puţin plăcut. Nu ştia precis cum s-ar fi putut comporta Myrnin. Dar, pentru mai multă siguranţă, se menţinu în afara perimetrului în care ar fi putut s-o înşface cu uşurinţă.

Myrnin doar închise ochii pentru o clipă, după care făcu un semn aprobator. Acum, arăta bătrân şi istovit, la fel ca Oliver.

— Sunt convins că a fost mai bine aşa, zise. Poate c-ar fi trebuit să laşi lemnul la locul lui. Mai bine pentru toată lumea, până la urmă. Atunci, n-aş fi făcut decât să... mă sting. Nu e chiar atât de dureros, comparativ cu...

— Nu! exclamă ea, apropiindu-se cu un pas, apoi cu încă unul.

I se părea că el arată prea... Înfrânt.

— Myrnin, nu spune asta. Avem nevoie de tine.

El nu deschise nici acum ochii, însă un mic zâmbet obosit îi arcui buzele.

— Sunt convins că tu aşa crezi, însă acum ai ceea ce-ţi trebuie. Am găsit eu leacul, în locul tău, Claire. Sângele lui Bishop. E vremea să mă laşi să plec. Pentru mine e prea târziu să mai sper la însănătoşire.

— Eu nu cred aşa ceva.

De data aceasta, ochii lui mari şi negri se deschiseră, studiind-o cu o intensitate rece.

— Vad că nu crezi, zise. Dacă ipoteza aceasta ar fi plauzibilă,

sau nu, e cu totul şi cu totul altă problemă. Ea unde e?

Se referea la Amelie. Claire aruncă o privire spre Oliver, încă ghemuit, evident suferind. Nici vorbă de ajutor din partea lui. Se aplecă mai aproape de Myrnin. Totuşi, nu avea cum să nu fie auzită şi de ceilalţi vampiri, ştia asta.

— Ea... nu ştiu. Am fost despărţite. Ultima dată când am văzut-o, se lupta cu Bishop.

Myrnin se ridică în capul oaselor. Nu fusese genul acela de mişcare lină, controlată, specifică în mod obişnuit vampirilor, care dădeau impresia că ar fi exersat-o timp de trei, patru vieţi de om; fu nevoit să tragă de el, încet şi dureros, şi Claire suferi văzându-l astfel. Îi puse palma ei mică pe omoplat, vrând să-i ofere un sprijin. Îi simţi pielea tot rece ca marmura, dar nu moartă. Era greu să-şi dea seama care să fi fost diferenţa: poate că era vorba despre muşchii trupului, din nou încordaţi şi vii.

— Trebuie s-o găsim, zise el. Bishop nu s-ar da în lături de la nimic ca s-o doboare, dacă n-o fi şi făcut-o deja. De îndată ce te-a văzut la o depărtare sigură, ea probabil s-a retras. Amelie e o luptătoare de gherilă. Nu e genul care să lupte deschis, mai ales împotriva părintelui ei.

— Noi nu plecăm nicăieri, interveni Oliver, fără să-şi ridice capul dintre palme. Şi nici tu, Myrnin.

— Îi datorezi credinţă.

— Morţilor nu le datorez nimic, ripostă Oliver. Şi, până nu am vreo dovadă a faptului că a scăpat cu viaţă, n-o să mi-o sacrific pe-a mea, şi nici pe-a altcuiva, într-o inutilă tentativă de salvare.

Chipul lui Myrnin se schimonosi, dispreţuitor.

— Nu te-ai schimbat, zise.

— Nici tu, nebunule, murmură Oliver. Şi-acum, taci. Mă doare capul.

Eve tot turna doze de espresso în spatele barului, purtând un şorţ negru, de uniformă, care-i venea până mai jos de genunchi. Claire se strecură, obosită, pe un taburet, de cealaltă parte a tejghelei.

— Uau, exclamă ea. O scurtă rememorare a vremurilor bune, hm?

Eve făcu o mutră acră în timp ce trântea o moca în faţa prietenei sale.

— Mda, nu-mi mai aduce aminte, răspunse. Cu toate că

trebuie să mărturisesc, mi-era dor de Monstru.

— De Monstru?

Eve mângâie cu un gest afectuos uriaşul şi strălucitorul aparat pentru espresso de lângă ea.

— Monstrule, ţi-o prezint pe Claire. Claire, fa cunoştinţă cu Monstrul. E un dulce, zău, dar trebuie să-i deprinzi chichiţele.

Claire întinse mâna şi mângâie, la rândul ei, aparatul.

— Încântată să te cunosc, Monstrule.

— Hei, exclamă Eve, prinzând-o de încheietură în timp ce Claire încerca să-şi retragă braţul. Vânătăi? De unde şi până unde?

Strânsoarea Ameliei chiar îi lăsase o întreagă serie de pete de un albastru pal pe antebraţ, ca un soi de tatuaj primitiv.

— Nu te speria, n-am urme de muşcături, sau altceva.

— Mă sperii când vreau eu. Cât timp nu e Michael aici, sunt, într-un fel...

— Ce, maică-mea? se răsti Claire, dar imediat îi păru rău.

Şi se simţi vinovată, pentru un cu totul alt motiv.

— N-am vrut...

Eve o întrerupse cu o fluturare a mâinii.

— Ei, dacă nu poţi să-ţi permiţi o mică izbucnire de personalitate într-o zi ca asta, atunci când? Maică-ta e bine, apropo, fiindcă ştiu că asta ţi-ar fi următoarea întrebare. Până acum, ciudaţii lui Bishop n-au reuşit să întrerupă reţeaua de telefonie mobilă, aşa că am tot ţinut legătura, din moment ce pe-aici nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia unei considerabile producţii de cafeină. Liniile fixe, totuşi sunt moarte. La fel şi internetul. Radioul şi televiziunea nu emit nici ele.

Claire privi ceasul de pe perete. Cinci dimineaţa. Încă două ore, mai mult sau mai puţin, până în zori; probabil mai puţin. Dar parc-ar fi fost o eternitate.

— Şi dimineaţă, ce-o să facem? se interesă ea.

— Bună întrebare, zise Eve, ştergând tejgheaua.

Claire sorbi din dulcea şi ciocolatia alinare a cafelei moca.

— Dacă-ţi vine vreo idee, anunţă-ne şi pe noi, pentru că, în clipa de faţă, nu cred să aibă habar cineva.

— Din fericire, te înşeli, se auzi vocea lui Oliver.

Ieşise parcă din pământ — Doamne, tare nu-i mai plăcea lui Claire chestia asta! — şi se aşezase pe un taburet de lângă ea. Părea să-şi fi revenit acum aproape la normal, însă tot arăta

foarte obosit. În ochi avea o umbră pe care Claire nu-şi amintea s-o mai fi văzut.

— Avem un plan pus la punct. Eliminarea Ameliei de pe câmpul de luptă înseamnă o lovitură, dar nu o înfrângere. Vom continua aşa cum ar fi vrut ea.

— Mda? N-ai vrea să ne spui şi nouă? întrebă Eve.

Şi ca răspuns primi o privire rece.

— Aha, aşa am crezut şi eu. Vampirii chiar nu se dau în vânt după destăinuiri, în afara cazurilor în care au mai întâi şi de profitat din ele.

— O să-ţi spun ceea ce ai nevoie să ştii, atunci când o să ai nevoie să ştii, replică Oliver. Adu-mi o pungă din camera frigorifică.

Eve îşi coborî privirea spre şorţul pe care-l purta.

— O, îmi pare rău, n-am văzut, scrie undeva pe-aici servitoare. Pentru că nu sunt câtuşi de puţin aşa ceva.

Pentru o clipă, Claire îşi ţinu respiraţia, fiindcă expresia pe chipul lui Oliver era una ucigătoare, şi în fundul ochilor îi zărea luminiţe roşii, arzând ca jarul unui foc mocnit.

Apoi, el clipi şi zise, pe un ton simplu:

— Te rog, Eve.

Eve nu se aşteptase la aşa ceva. Clipi şi ea, îl fixă cu privirea câteva secunde, după care încuviinţă printr-o înclinare a capului şi plecă, intrând pe o uşă acoperită cu draperie.

— Te întrebi dacă doare, zise Oliver, fără să-şi îndrepte câtuşi de puţin privirea spre Claire, rămânând cu ea aţintită în direcţia în care plecase Eve. A durut, de asta poţi să fii sigură.

— E bine, răspunse ea. Am auzit că suferinţa e benefică pentru suflet, sau cam aşa ceva.

— Atunci, până dimineaţă vom fi toţi împăcaţi cu Dumnezeul nostru, replică Oliver, rotindu-se cu taburetul astfel încât s-o privească drept în ochi. Ar trebui să te omor pentru ce-ai făcut, zise el.

— Pentru că am înfipt ţepuşa în Myrnin? întrebi Claire, oftând. Ştiu, zise apoi. Dar nu cred că aveam de ales. Mi-ar fi înghiţit mâna cu totul dac-aş fi încercat să-i dau medicamentul, şi oricum, până să-şi facă efectul, eu şi cu Hannah am fi fost demult mâncare pentru câini. Mi-a părut metoda cea mai rapidă şi mai silenţioasă prin care să-l potolesc.

— Chiar şi-aşa, zise Oliver, cu o voce joasă, guturală, în

calitate de Străbun, am puterea de a te condamna, pe tine, la moarte, pentru tentativă de asasinare a unui vampir înţelegi?

Claire ridică mâna şi-i arătă brăţara din aur de la încheietură: cea care purta simbolul Fondatoarei. Simbolul Ameliei.

— Şi cu asta, cum rămâne?

— Plătesc despăgubiri, replică el imediat. Îmi imaginez că mi-aş putea permite. Amelie ar manifesta faţă de mine, pentru o vreme, o supărare moderată, asta presupunând în continuare că ar mai fi supravieţuit. Diferendul se va aplana. Mereu se aplanează, între noi.

Claire nu mai spuse nimic în apărarea ei, ci doar aşteptă. Şi, după câteva clipe, el făcu un semn de încuviinţare.

— Foarte bine, zise. Ai avut dreptate să acţionezi astfel. Ai avut dreptate şi în legătură cu multe lucruri pe care eu n-am fost dispus să le accept, inclusiv cu faptul că unii dintre noi suntem — aruncă o privire rapidă în jur şi-şi coborî tonul într-atât, încât ea nu putu să distingă cuvântul decât după forma buzelor — afectaţi.

Afectaţi. Mda, era o formulare. Claire se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap. Nu cumva muribunzi? Ai auzit vreodată cuvântul pandemie?

Oliver continuă fără să-i mai aştepte reacţia.

— Mintea lui Myrnin a fost... foarte tulburată. N-am mai crezut că l-aş putea readuce. Nici n-aş fi putut, fără doza aceea de medicament.

— Asta înseamnă că ne crezi acum?

Ar fi vrut să adauge referitor la boala vampirilor, dar nu putea să rostească aşa ceva cu voce tare. Până şi modul ocolit în care vorbeau era periculos: prea multe urechi de vampiri, cu prea puţine ocupaţii, şi dacă ar fi aflat despre maladie, îţi era imposibil să anticipezi cum ar fi reacţionat. Ar fi fugit, probabil. Ar fi pornit să facă ravagii prin lumea umană, aşteptând să li se agraveze boala şi să moară în singurătate, extrem de lent. Ar fi durat ani, poate decenii, dar până la urmă, toţi aveau să se prăbuşească, unul câte unul. La Oliver, maladia înaintase mai puţin decât la majoritatea celorlalţi, însă vârsta vampirică părea să încetinească evoluţia bolii; el putea să reziste mai multă vreme, degradându-se cu încetul.

Şi ajungând nimic altceva decât un înveliş flămând.

— Înseamnă ceea ce înseamnă, replică Oliver, cu o nuanţă de

nerăbdare, însă Claire se întrebă dacă el chiar ştia ce-l aşteaptă. Eu vorbesc despre Myrnin, continuă el. Medicamentele tale poate că nu reuşesc să-l susţină mult timp, iar asta înseamnă că e necesar să ne luăm măsuri de precauţie.

Eve apăru din spatele draperiei, ducând în mână o pungă din plastic, plină cu un sirop de cireşe negre. În orice caz, aşa îşi spuse Claire, în sinea ei. Sirop de cireşe negre. Eve arăta zguduită. Trânti punga pe tejghea în faţa lui Oliver, ca şi cum ar fi fost un şobolan mort.

— Ai avut totul planificat, zise. Planificat pentru un asediu.

Oliver îşi arcui lent buzele într-un zâmbet.

— Aşa să fie?

— Ai acolo sânge destul cât să hrăneşti jumătate din vampirii oraşului pe timp de o lună, plus destule conserve instant pentru camping, cu care să ne hrănim noi ceilalţi, chiar mai mult de-atât. Şi medicamente. Cam orice ne-ar trebui ca să rezistăm aici, inclusiv generatoare, acumulatori, apă îmbuteliată...

— Hai să spunem că sunt prevăzător, replică el. E o însuşire pe care ne-am dobândit-o mulţi dintre noi, pe parcursul călătoriilor.

Luă punga cu sânge şi ceru prin gesturi o ceaşcă; după ce Eve i-o aşeză In faţă, găuri punga cu unghia, extrem de îndemânatic, şi stoarse o parte din conţinut în ceaşcă.

— Restul pune-l la păstrare, zise, întinzându-i punga lui Eve, care făcu o mutră şi mai îngreţoşată decât cea de dinainte. Nu mai fi atât de dezgustată, o sfătui Oliver. În definitiv, sângele în pungă înseamnă că nu ţi se ia ţie din vene, fără consimţământ.

Eve ţinu punga cu mâna cât putu de întinsă, deschise uşa frigiderului mai mic din spatele barului şi o depozită într-un loc liber de pe rafturile uşii.

— Ptiu, exclamă ea. De ce sunt iarăşi în spatele barului?

— Din cauză că ţi-ai pus şorţul.

— O, cât îţi mai place, nu?

— Încetaţi, interveni Claire, atrăgându-le amândurora privirile spre ea. Ce facem cu Myrnin? Unde o să-l punem?

Până ca Oliver să-i poată răspunde, îşi făcu apariţia însuşi Myrnin, croindu-şi drum prin mulţimea adunată în zona cu mese şi scaune din Common Grounds şi îndreptându-se spre ei. Părea să fi revenit la normal, sau, în orice caz, la ceea ce putea să însemne normal în cazul lui Myrnin. Ceruse, împrumutase sau,

pur şi simplu, furase o haină lungă din catifea neagră, pe sub care purta încă efeminaţii pantaloni albi ai costumului de Pierrot şi cizme negre, dar nu şi cămaşă. Păr negru, lung şi lucios, şi o strălucire tot mai estompată în ochi.

Oliver îi studie vestimentaţia şi-şi înălţă o sprânceană.

— Arăţi ca fugit dintr-un lupanar victorian, aprecie el. Unul care s-a... specializat.

Ca răspuns, Myrnin îşi suflecă mânecile hainei. Poate că rana din spinare i s-o fi vindecat — sau, oricum, o fi fost pe cale de vindecare — însă arsurile de la încheieturi şi de pe braţe erau încă de un roşu spre vineţiu, cu o nesănătoasă nuanţă argintie.

— Nu un lupanar de genul celor pe care le-aş frecventa, de bunăvoie, răspunse, cu toate că, desigur, tu ai putea să ai un spirit mai aventuros, Oliver.

Se ţintuiră reciproc cu privirea şi Claire se stăpâni cu greu să nu facă un pas înapoi. Prin minte îi trecu, doar pentru o clipă, că urmau să-şi arate colţii unul celuilalt... dar apoi Myrnin zâmbi.

— Presupun că ar trebui să spun mulţumesc.

— Aşa ar cere uzanţa, îl aprobă Oliver.

Atunci, Myrnin se întoarse spre Claire.

— Mulţumesc.

Cumva, ea bănui că nu la asta se aşteptase Oliver; ea, în mod sigur, nu. Era un soi de umilire care i-ar fi făcut pe majoritatea celor din Morganville să se simtă ofensaţi; dar, dacă se gândea mai bine, putea să-şi dea seama că Myrnin nu se încadra în acea majoritate, nici măcar pentru Oliver.

Iar Oliver nu reacţionă. Dac-o fi apărut cumva un mic licăr roşiatic în adâncul ochilor săi, putea foarte bine să fi fost o reflexie a luminilor din local.

— Âăă... pentru ce? întrebă Claire.

— Mi-amintesc ce-ai făcut, explică Myrnin, ridicând din umeri. A fost alegerea potrivită pentru momentul respectiv. Nu mai puteam să mă controlez. Suferinţa... suferinţa era extrem de dificil de îndurat.

Claire îi privi neliniştită încheieturile.

— Cum mai e acum?

— Suportabilă, răspunse el, pe un ton care respingea orice altă continuare a subiectului. Acum, trebuie să ajungem la un portal şi s-o găsim pe Amelie. Cel mai apropiat ar fi la universitate. Vom avea nevoie de o maşină, presupun, şi de un

şofer. Ceva însoţitori vânjoşi n-ar fi de prisos.

Tonul lui Myrnin era indiferent, dar categoric convins că şi cea mai măruntă dintre dorinţe îi va fi ascultată, şi, încă o dată, Claire simţi văpaia aceea a încordării dintre el şi Oliver.

— Poate că ţi-a scăpat ştirea, replică Oliver. Acum nu mai eşti rege, sau prinţ, sau ce-oi mai fi fost, înainte de a dispărea în văgăuna ta murdară. Acum, eşti exoticul alchimist favorit al Ameliei, şi nu-mi dai tu mie ordine. Nu în oraşul meu.

— Oraşul tău, repetă Myrnin, privindu-l încordat.

Trăsăturile feţei ii înţepeniseră în acea mască agreabilă, imobilă, însă ochii... nu erau deloc agreabili. Claire se trase, prudentă, mai departe din drumul lor.

— Ce surpriză! exclamă el apoi. Şi eu, care crezusem că ar fi oraşul Fondatoarei!

Oliver îşi roti privirea în jur.

— Ciudat lucru, ea pare să nu fie disponibilă pe moment, ceea ce înseamnă că e oraşul meu, omuleţule. Aşa că du-te şi stai jos. Nu pleci nicăieri. Dacă ea are probleme — ceea ce încă nu cred să fie cazul — şi dacă va fi necesară o expediţie de salvare, vom analiza toate riscurile.

— Şi beneficiile de a nu acţiona deloc? întrebă Myrnin. Vocea îi era la fel de încordată ca arcul unui ceasornic. Ia spune-mi, bătrâne Coaste-de-Fier[2], cum ţi-ai planificat să izbândeşti în această campanie? Sper că nu ai de gând să reiterezi povestea cu Drogheda[3].

Claire nu avea idee ce puteau să însemne spusele lui, însă pentru Oliver aveau o semnificaţie, una amară şi profundă, fiindcă întreaga faţă i se schimonosi pentru o clipă.

— Acum nu luptăm în campaniile irlandeze, şi indiferent ce greşeli aş fi comis altădată, n-o să le mai repet, declară el. Şi n-am nevoie de sfaturi din partea unui vraci incult şi frustrat.

— Uite ce numesc eu vechiul spirit puritan!

Eve îşi trânti cu putere palma de tejgheaua barului.

[2] Ironside, numele purtat de soldaţii corpului de cavalerie al armatei lui Oliver Cromwell. Personajul Oliver, îl are, de altfel, ca sursă de inspiraţie pe însuşi Cromwell

[3] Aluzie la oraşul irlandez cu acest nume, cucerit în septembrie 1649 de armata lui Oliver Cromwell, ca urmare a unui asediu soldat cu masacrarea apărătorilor regalişti

— Hei! Indiferent ce vechi ranchiune mucegăite v-ar cârâi vouă prin capete, încetaţi. Suntem aici, în secolul al douăzeci şi unulea, în S.U.A., şi avem probleme care nu includ şi anticele voastre poveşti!

Myrnin clipi mărunt, îşi întoarse privirea spre Eve şi zâmbi. Era zâmbetul lui seducător, şi îl însoţea cu o coborâre a genelor lui dese.

— Dulce domniţă, zise el, ai putea să-mi aduci şi mie o băutură din aceea delicioasă, precum i-ai pregătit prietenului meu de colo?

Arătă cu un gest graţios pe Oliver, care abia acum îşi aminti de ceaşca plină cu sânge aflată încă în faţa lui şi, cu o mişcare furioasă, o goli imediat.

— Poate dac-ai şi încălzi puţin punga în apă fierbinte? continuă Myrnin. E un pic cam dezgustător, rece.

— Mda, sigur, oftă Eve. Nu vrei să-ţi pun în el şi o doză de espresso?

Myrnin păru să se gândească la modul cel mai serios la propunerea ei, motiv pentru care Claire scuturã cu insistenţă din cap în semn că nu. Ultimul lucru care i-ar — care le-ar — fi trebuit acum era un Myrnin dopat cu cafeină.

După ce Eve plecă să-i pregătească băutura lui Myrnin, Oliver se scutură de furia lui printr-o smucitură violentă, inspiră adânc, apoi zise:

— Mai sunt mai puţin de două ore până în zori. Chiar să i se fi întâmplat ceva Ameliei — ceea ce, încă o dată, nu consider plauzibil — ar fi prea riscant să pornim în căutare imediat. Dacă Amelie a căzut în mâinile lui Bishop, înseamnă că el o ţine într-un loc care ar rezista unui atac în orice situaţie. Două ore nu sunt suficiente, şi n-am de gând să-mi risc efectivul în zori.

Myrnin aruncă o privire spre Claire.

— Unii dintre cei prezenţi aici nu sunt afectaţi de lumina zilei.

— Unii dintre ei sunt, de asemenea, extrem de vulnerabili, îl contracară Oliver. Eu n-aş trimite o fiinţă umană după Bishop. N-aş trimite o armată umană după Bishop, în afară de cazul în care ai vrea să-i afli poziţia după cadavrele pe care le-ar lăsa în urmă.

Pentru o clipă cumplită, Myrnin chiar analiză posibilitatea, după care scutură din cap.

— El ar ascunde cadavrele, rosti, pe un ton de regret. Totuşi,

e o sugestie utilă.

Claire nu putea să-şi dea seama dacă el îşi bătea joc de Oliver, sau chiar vorbea serios. Nici Oliver nu-şi dădea seama, judecând după privirea lungă şi cercetătoare pe care i-o adresă.

Apoi, Oliver îşi întoarse faţa spre ea.

— Povesteşte-mi totul, îi ceru.

Şase

O oră mai târziu, îmbujorarea zorilor se întrevedea deja la orizont, dăruindu-i lumii nocturne o stranie strălucire albăstruie. Undeva, pe-afară, vampirii din tot oraşul se pregăteau s-o întâmpine, căutându-şi locuri sigure în care să stea peste zi... indiferent de tabăra pentru care luptau.

Cei din Common Grounds păreau mulţumiţi să rămână acolo, ceea ce avea destulă logică: era, în orice caz, un loc adăpostit, din câte afirmaseră recent Oliver şi Amelie, unul dintre punctele-cheie ale oraşului, care trebuia apărat, dacă aveau de gând să-şi păstreze controlul asupra Morganville-ului.

Însă Claire nu era prea liniştită văzând felul în care unii dintre aceşti vampiri — străini, majoritatea, deşi locuiau toţi în Morganville, după afirmaţiile lui Eve — păreau să şuşotească pe la colţuri.

— De unde ştim dacă sunt de partea noastră? o întrebă pe Eve, într-o şoaptă care spera să scape neauzită de urechile vampirilor. Vezi să nu!

— Nu ştiţi, răspunse Oliver, aflat cu câţiva paşi mai colo. Nu că v-ar privi pe voi, dar ţin să vă liniştesc, pentru orice eventualitate. Îmi sunt cu toţii loiali mie, iar prin mine, Ameliei. Dacă vreunul dintre ei ar „dezerta”, puteţi să fiţi sigure c-o să regrete.

Rostise toate acestea pe un ton normal, astfel încât să poată fi auzit în toată încăperea.

Vampirii se opriră din şuşotit.

— Foarte bine, zise Oliver, întorcându-se spre Claire şi Eve.

Lumina zorilor începea să se strecoare prin ferestre un semnal de alarmă.

— Aţi înţeles ce vreau să faceţi?

Eve făcu un semn de încuviinţare şi schiţă un salut milităresc

neglijent, obraznic.

— Am înţeles, să trăiţi, dom' general!

— Eve, mormăi Oliver, a cărui răbdare, şi-aşa destul firavă, se redusese la minimum. Repetă instrucţiunile.

Lui Eve nu-i plăcea să i se dea ordine nici măcar în cele mai bune situaţii, cea de faţă nefiind, evident, printre acestea. În consecinţă, Claire se grăbi să răspundă în locul ei.

— Ducem aparatele astea de emisie-recepţie la toate Casele Fondatoarei, la universitate, şi tuturor celor de listă. Le spunem că toate ordinele strategice se vor da prin intermediul lor, nu prin telefoanele mobile, nici pe frecvenţa poliţiei.

— Aveţi grijă să le daţi şi codul de acces, le reaminti.

Fiecare dintre aparatele acelea micuţe avea câte o tastatură, ca a telefoanelor mobile, însă diferenţa era că, cazul lor, foloseau la tastarea unui cod de acces pentru canalul de comunicaţii pus la punct de Oliver. Tehnologie cam de ultimă oră, dar, în definitiv, Oliver nu prea părea genul care să rămână cu mult în urma celor mai recente găselniţe tehnologice.

— Foarte bine, repetă el. O trimit şi pe Hannah cu voi, pe post de escortă. V-aş da pe cineva dintre ai mei, dar...

— Mda, zorii, ştiu, zise Eve, bătând palma cu Hannah. Fată, al naibii de bine îţi stă pe post de Rambo!

— Rambo era la Beretele Verzi, protestă Hannah. Băieţaşi de-ăştia haleam la micul dejun.

Ceea ce poate nu era o afirmaţie prea comodă de lansat într-o încăpere plină de vampiri, posibil înfometaţi. Claire îşi drese glasul.

— Ar trebui...

Hannah încuviinţă, ridică rucsacul lui Claire (acum plin cu aparate portabile de comunicare prin radio, în loc de cărţi) şi i-l întinse.

— Am nevoie de amândouă mâinile libere, îi explică. Eve conduce. Tu eşti responsabilă cu distribuirea. Ai înăuntru lista, ca să poţi bifa livrările pe parcurs.

Myrnin rămăsese deoparte, într-o tăcere rău-prevestitoare. După ochi, părea să fie încă în toate minţile, însă Claire îl prevenise pe Oliver, în termenii cei mai categorici cu putinţă, că nu putea să se încreadă în el. Nu tocmai.

De parcă aş fi avut de gând să fac asta, replicase Oliver, pufnind. Îl cunosc pe individ de mai multe vieţi omeneşti şi până

acum n-am avut niciodată încredere în el.

Cei mai mulţi dintre vampirii din cafenea se retrăseseră din salonul cel mare din faţă, pătrunzând în spaţiul interior mai bine protejat, ferit de lumina zilei. Afară, prin geamurile-oglindă, nu era mare lucru de văzut. Focurile ne stinseseră, sau fuseseră stinse. Văzură câteva vehicule trecând în goană, în general maşini de poliţie sau de pompieri, însă puţinele figuri pe care le zăriră se mişcau prea repede, menţinându-se în umbră.

— Ce tot fac? se interesă Claire, în timp ce-şi sălta rucsacul pe umăr într-o poziţie mai comodă.

Nu se aştepta cu adevărat ca Oliver să-i răspundă; ştiu că el nu se dădea in vânt după destăinuiri. Şi totuşi, el o surprinse.

— Consolidează poziţiile, îi răspunse el. Acesta nu e un război care să se desfăşoare la lumina zilei, Claire. Sau în spaţiu deschis. Noi avem poziţiile noastre; ei, pe ale lor. E posibil să-şi trimită patrule alcătuite din oamenii pe care i-au recrutat, dar nu şi să vină personal. Oricum, nu după răsăritul soarelui.

— Recrutat, repetă Hannah. Nu cumva vrei să spui, mai degrabă, luaţi cu forţa? Cei mai mulţi nu vor decât să fie lăsaţi în pace.

— Nu neapărat. Morganville e plin de oameni care nu ne au la inimă, sau nu agreează sistemul în care trudesc, explică Oliver. Unii vor crede că Bishop ar fi răspunsul pentru problemele lor. Alţii vor acţiona din teamă, ca să şi-i apere pe cei dragi. El va şti cum să-i atragă şi cum să-i constrângă. Îşi va găsi el carnea de tun omenească.

— Aşa cum ne-ai găsit tu pe noi, replică Hannah.

Se înfruntară din priviri timp de câteva secunde, după care Oliver îşi lăsă capul în jos, aproape imperceptibil.

— Dacă vrei.

— Nu vreau, zise ea, dar m-am obişnuit să fiu în prima linie. Trebuie să ştii, totuşi, că alţii nu sunt ca mine.

Claire nu izbuti să descifreze nimic din expresia lui Oliver.

— Poate că nu, zise el. Dar, deocamdată, putem să ne aşteptăm ca inamicul să se regrupeze. Şi e nevoie să procedăm la fel.

Hannah încuviinţă.

— Eu ies prima, pe urmă tu, Eve. Să-ţi ţii cheile în mână. Nu şovăi, fugi ca de naiba până la maşină şi descuie repede. Eu o aduc pe Claire pe locul din dreapta.

Eve făcu un semn aprobator, deşi era evident neliniştită. Îşi scoase din buzunar cheile automobilului şi le zornăi până când o găsi pe cea potrivită, lăsând-o la îndemână.

— Încă un lucru, mai zise Hannah. Ai vreo lanternă?

Eve se scotoci prin celălalt buzunar şi extrase de-acolo un pix minuscul. Când îl răsuci, începu să răspândească o lumini surprinzător de puternică.

— Bun, încuviinţă Hannah. Înainte să te sui în maşină, luminează pe bancheta din faţă şi din spate. Ai grijă să vezi până jos de tot. Eu te acopăr din uşă.

Toate trei se îndreptară spre ieşire, şi Hannah îşi puse mâna stângă pe clanţă.

— Aveţi grijă, zise Oliver, din fundul încăperii, pe un ton surprinzător de cald.

Strică totul, însă, cu continuarea:

— E necesar ca aparatele să ajungă la destinaţie.

Trebuia să fi ştiut că nu era vorba despre amiciţie. Claire se împotrivi tentaţiei de a-i face un semn obscen.

Eve nu se obosi să se abţină.

Apoi, Hannah deschise uşa şi ieşi. Nu procedă ca în filme, cu mişcări exagerate: doar făcu câţiva paşi afară, se roti lent într-un semicerc, scrutând strada cu arma de paintball în poziţie de repaus. În cele din urmă, îi făcu semn lui Eve. Eve ţâşni ca săgeata, ocolind capota masivului ei automobil negru. Claire văzu lumina lanternei cercetând interiorul, după care Eve fu pe scaunul din dreptul volanului şi motorul începu să toarcă, iar apoi Hannah o împinse spre portiera din dreapta.

În urma lor, auziră cum se trânteşte şi se încuie uşa de la Common Grounds. Când privi înapoi, Claire constată că pe dinăuntru, dincolo de geamuri, se trăgeau un fel de obloane din oţel.

Închis pe durata zilei.

Claire şi Hannah ajunseră la maşină fără vreo problemă. Chiar şi-aşa, Claire răsufla cu greu, şi inima îi bătea nebuneşte.

— Eşti bine? o întrebă Eve.

Claire încuviinţă, deşi tot cu răsuflarea tăiată.

— Mda. Ştiu. Aerobica groazei. Stai să vezi când or s-o introducă în sălile de fitness. O să fie mai tare ca Pilates.

Claire îşi înghiţi teama, râse şi se simţi mai bine.

— Aşa te vreau, fetiţo. Încuiaţi, ordonă Eve. Şi, centurile, vă

rog. E posibil să avem opriri bruşte pe traseu. Nu vreau să se pupe cineva cu domnul Parbriz în plină viteză.

Călătoria printr-un Morganville premergător ivirii zorilor fu sinistră. Oraşul era foarte... tăcut. Îşi planificaseră o rută, intenţionând să evite zonele cele mai periculoase, însă aproape imediat se văzură nevoite să se abată de la ea, din cauza a două maşini oprite pe mijlocul străzii.

Portierele atârnau deschise, iar luminile din interior erau încă aprinse.

Eve încetini şi se strecură prin dreapta, urcând cu două roţi pe trotuar.

— Vedeţi ceva? se interesă, neliniştită. Cadavre, sau altceva?

Automobilele erau complet goale. Motoarele erau încă în funcţiune, iar cheile, în contact. Un sentiment straniu puse stăpânire pe Claire, dar fără să-şi dea seama despre ce era vorba...

— Sunt maşini de-ale vampirilor, constată Hannah. De ce le-ar lăsa aşa?

A. Asta era ciudăţenia. Geamurile fumurii.

— Le-o fi venit să facă pipi? întrebă Eve. Ştii, când te taie...

Hannah nu spuse nimic. Privea afară, pe geam, chiar mai intens decât prima dată.

— Mda, asta-i ciudat, zise Eve, mai încet. Poate că s-au dus să ajute pe cineva.

Sau să vâneze pe cineva, completă în gând Claire, străbătută de un frison.

Făcură prima lor livrare la una dintre Casele Fondatoarei. Claire nu-i cunoştea pe oamenii care le deschiseră, însă Eve îi ştia, fireşte. Le explică repede ce era cu aparatul şi cu codul, după care se întoarseră în maşină şi-şi reluară drumul, în exact două minute.

— Uluitor, aprecie Hannah. Voi, fetelor, aţi putea să-i cam faceţi de baftă pe unii dintre camarazii mei din marină.

— Ei, ştii cum e, Hannah: traiul în Morganville chiar e instrucţie de front, replică Eve, bătând palma cu stângăcie cu Hannah.

Cu stângăcie, fiindcă Eve stătea cu ochii drept înainte, iar Hannah nu-şi întoarse capul de la postul ei, la geamul din spate. Pe cel din dreptul ei îl lăsase în jos pe jumătate şi-şi ţinea arma de paintball pregătită, însă până acum nu trăsese nici măcar un

foc.

— Alte maşini, anunţă încetişor Claire. Vedeţi?

Acum, nu mai erau numai două maşini: erau o droaie, risipite de ambele părţi ale străzii, cu motoarele pornite, farurile aprinse şi portierele deschise.

Goale.

Trecură încet pe lângă ele, şi Claire remarcă fumuriul intens al geamurilor. Toate automobilele erau de acelaşi tip, cel din care îi fusese repartizat şi lui Michael un exemplar, cu prilejul convertirii lui oficiale în vampir.

— Ce naiba se petrece? se miră Eve.

În voce i se simţeau încordarea şi neliniştea, şi Claire nu putea s-o condamne pentru asta. Ea însăşi era destul de încordată.

— Atât de aproape de zori, medită Eve mai departe, n-ar face una ca asta. N-ar trebui nici măcar să mai fie pe afară. El a zis că ambele tabere or să se regrupeze, dar aici arată a un soi de panică totală.

Claire fu nevoită s-o aprobe, însă nici ea nu găsea vreo explicaţie. Scoase din rucsac unul dintre aparatele de emisie recepţie, tastă codul de acces pe care i-l dăduse Oliver, apoi apăsă pe butonul emisie.

— Oliver? Intră pe recepţie.

După o scurtă aşteptare, din difuzor răsună vocea lui.

— Spune.

— Se întâmplă ceva ciudat. Tot vedem o mulţime de maşini de-ale vampirilor, însă toate sunt abandonate. Goale. Şi cu motorul pornit.

De cealaltă parte, se auziră nişte pârâituri.

— Oliver?

— Ţine-mă la curent, zise el în cele din urmă. Numără maşinile. Fă o listă cu numerele de înmatriculare, dacă poţi.

— Ăă... altceva? E cazul să ne întoarcem?

— Nu. Livraţi aparatele.

Şi atât. Claire mai încercă o dată, însă el ori închisese, ori n-o mai lua în seamă. Apăsă pe butonul RESETARE ca să anuleze codul şi-şi întoarse privirea spre Eve, care-i răspunse printr-o ridicare din umeri. Se opriră în faţa celei de-a doua dintre Casele Fondatoarei.

— Hai să ne terminăm treaba, propuse Eve. Şi să-i lăsăm pe

vampiri să-şi bată capul cu vampirii.

Suna rezonabil, însă Claire se temea că, într-un fel... nu era.

Trei dintre Casele Fondatoarei nu mai erau decât mormane de lemn fumegând şi de cenuşă, iar peste una, serviciul de pompieri din Morganville încă împrăştia apă cu furtunurile. Eve trecu pe lângă ea, dar nu opri. Orizontul devenea din ce în ce mai luminos, şi ele tot mai aveau câteva escale de făcut.

— Eşti bine acolo, în spate? o întrebă Eve pe Hannah, în timp ce lua un viraj, pătrunzând într-un cartier pe care Claire chiar îl recunoştea.

— Perfect, răspunse Hannah. Mergem spre Casa Day?

— Mda, e următoarea pe listă.

— Bun. Chiar aş vrea să vorbesc cu verişoara Lisa.

Eve opri în faţa impunătoarei Case a Fondatoarei; erau lumini la toate ferestrele, într-un puternic contrast cu întunecatele şi oblonitele reşedinţe învecinate. În timp ce parca automobilul, uşa de la intrare se deschise, lăsând să se reverse un fascicul de lumină galbenă ca lămâia peste impecabil întreţinuta verandă din faţă.

Persoana din cadrul uşii era Lisa Day: înaltă, puternică, semănând destul de bine cu Hannah. Le urmări cu privirea în timp ce coborau din maşină. Câteva ferestre de la etaj se deschiseră, şi prin ele răsăriră ţevile unor puşti.

— Sunt în regulă, strigă ea, dar fără să facă un pas în faţă. Claire, nu? Şi Eve? Salut, Hannah.

— Salut, răspunse Hannah, clătinând din cap. Hai să intrăm. Nu-mi place liniştea asta de pe-aici.

De îndată ce le văzu intrate, într-un vestibul cu aspect familiar, Lisa încuie şi trase zăvoarele, inclusiv o recent instalată bară din fier, fixată prin inele aflate de-o parte şi de cealaltă a cadrului uşii. Hannah o privi cu o expresie de aprobare meditativă.

— Ştiai c-o să vină? o întrebă.

— Mi-am închipuit c-o să se-ntâmple, mai devreme mai mai târziu, zise Lisa. Aveam materialul în pivniţă. N-a trebuit decât să-l pun la locul lui. Bunicii nu i-a plăcut, dar eu tot am făcut-o. Urlă întruna la mine că i-am găurit lemnăria.

— Mda, asta-i Bunica, zâmbi Hannah. Ferească Dumnezeu să-i răvăşeşti casa, chiar în timpul războiului.

— Fiindcă veni vorba, exclamă Lisa, voi tre' să rămâneţi aici, dacă vreţi să fiţi la adăpost.

Eve făcu un rapid schimb de priviri cu Claire.

— Mda, păi, nu putem, zău aşa. Dar mersi, oricum.

— Eşti sigură? insistă Lisa.

Avea ochii extrem de strălucitori, extrem de concentraţi.

— Fiindcă ne gândeam că poate vampirii ăştia or să se căsăpească unii pe alţii de data asta, aşa că noi poate ar trebui să ţinem aproape. Toţi oamenii. Lasă-le încolo de brăţări şi de contracte.

Eve clipi, nedumerită.

—Vorbeşti serios? Să-i lăsăm doar să se bată singuri între ei?

— De ce nu? Ce treabă avem noi, în definitiv, cu cine câştigă? replică Lisa, cu un efemer zâmbet amar. Noi tot prost picăm, orice-ar fi. Poate c-a venit vremea să punem un om la conducerea oraşului şi să-i lăsăm pe vampiri să-şi găsească un alt loc de trăit.

Periculos, îşi zise Claire. De-a dreptul periculos. Hannah îşi fixă cu privirea verişoara, pe faţă având o expresie încordată şi stăpânită. Până la urmă, făcu un semn de încuviinţare.

— Bine, zise. Tu fă ce vrei, Lisa, dar ai grijă, da?

— Avem al naibii de multă grijă, răspunse Lisa. O să vezi.

Ajunseră în celălalt capăt al vestibulului, de unde se trecea în spaţiosul living, şi Eve şi Claire încremeniră pe loc.

— Of, porcăria naibii, murmură Eve.

Oamenii erau toţi înarmaţi: cu puşti, cuţite, ţepuşe, obiecte tăioase. Vampirii care fuseseră repartizaţi pentru paza casei erau legaţi de scaune, cu frânghii răsucite de atâtea ori în jurul trupurilor, încât îi aminteau lui Claire de laţurile spânzurătorilor. Bănui că, dacă voiai să-i înfrânezi pe vampiri, aveau rost, numai că...

— Ce naiba faceţi? se răsti Eve.

Cel puţin, unii dintre vampirii care stăteau acolo, legaţi fedeleş şi cu căluşuri în gură, se număraseră printre cei care fuseseră acasă la Michael, sau care luptaseră de partea Ameliei în timpul banchetului. Câţiva se zvârcoleau, însă cei mai mulţi stăteau liniştiţi.

Iar alţii păreau leşinaţi.

— Nu sunt răniţi, zise Lisa. Doar am vrut să-i văd puşi deoparte, pentru căzu' în care s-ar strica treaba.

— Faci o mişcare a naibii de periculoasă, Lisa, îi atrase atenţia Hannah. Sper că ştii bine în ce naiba te bagi.

— Mă bag să-i apăr pe-ai mei. Asta ar trebui să faci şi tu.

Hannah clătină încetişor din cap.

— Să mergem, le îndemnă pe Eve şi pe Claire.

— Dar cum rămâne cu...

— Nu, zise Hannah. Aparat, nu. Nu aici.

Lisa se aşeză în calea lor, cu o armă de vânătoare în braţe.

— Plecaţi atât de repede?

Claire uită să mai şi respire. Plutea prin aerul de-acolo o anume senzaţie, greu de definit, ca de întunecime. Vampirii, cei care rămăseseră încă treji, le priveau fix. Aşteptau salvarea, poate?

— Tu nu vrei să faci asta, zise Hannah. Noi nu-ţi suntem duşmani.

— Le ţineţi partea vampirilor, nu-i aşa?

Iată, se dădeau cărţile pe faţă. Claire îşi înghiţi nodul din gât.

— Încercăm să scăpăm toţi cu viaţă din asta, zise. Şi oamenii, şi vampirii.

Lisa nu-şi desprinse privirea de pe chipul verişoarei sale.

— Asta nu se poate, replică ea. Aşa că aţi face bine să vă alegeţi tabăra.

Hannah înaintă, oprindu-se drept în faţa ei. După o clipă de gheaţă, Lisa făcu un pas în lateral.

— Am ales deja, zise Hannah.

Apoi, făcu un gest cu capul spre Claire şi Eve.

— Haideţi, să mergem.

Afară, în maşină, stătură în tăcere câteva secunde. Hannah avea chipul aspru şi lipsit de expresie, deloc îmbietor la conversaţie.

În cele din urmă, Eve zise:

— Ar fi mai bine să-l informezi pe Oliver. El trebuie să afle despre toate astea.

Claire introduse codul şi încercă.

— Oliver, intră pe recepţie. Oliver, aici Claire. Am noutăţi. Oliver!

Îi răspunse şuierul electricităţii statice. Nimic altceva.

— Poate că nu vrea să-ţi răspundă, îşi dădu cu părerea Eve. Părea destul de agasat mai devreme.

— Încearcă tu, propuse Claire, întinzându-i aparatul, dar tot

degeaba.

Oliver nu răspundea. Încercară să cheme în locul lui pe altcineva de la Common Grounds, şi în cele din urmă auziră o altă voce, una necunoscută pentru Claire.

— Alo?

Eve închise ochii şi scoase un oftat de uşurare.

— Excelent. Cine-i acolo?

— Quentin Barnes.

— Tin-Tin! Salut, bătrâne, ce mai faci?

— A... bine, cred.

Tin-Tin, cine-o mai fi fost şi ăla, părea agitat.

— Uite, Oliver e cam ocupat acum. Încearcă să-i oprească pe unii care vor să-şi ia zborul din cuib.

— Să-şi ia zborul?

Eve făcu ochii mari.

— Cum adică?

— Unii dintre vampiri, asta fac, încearcă să plece. Zorii sunt prea aproape. A fost nevoit să-i încuie pe câţiva.

Lucrurile deveneau tot mai bizare. Eve apăsă pe butonul de emisie şi raportă:

— Avem tulburări la Casa Day. Lisa i-a legat pe vampiri. Vrea să-i ţină aşa până se termină totul. Eu cred... cred că e posibil ca ea să colaboreze cu alţi oameni, încercând să formeze o a treia tabără. Numai din oameni.

— Nenică, oftă Tin-Tin, asta ne mai trebuia, să avem şi ucigaşi de vampiri în tot ghiveciul. OK, o să-i spun eu lui Oliver. Altceva?

— Am mai văzut şi alte maşini părăsite de vampiri. Ce crezi, e aceeaşi problemă cu ăia de la voi, care-au încercat să plece? Poate, nu ştiu, să fie atraşi undeva?

— Probabil. Ştii ce, aveţi grijă de voi, bine?

— Aşa o să facem. Eve, terminat.

Hannah se foi pe bancheta din spate.

— Hai să mergem la următorul punct de pe traseu.

— Îmi pare rău, zise Claire. Ştiu că sunt rudele tale, şi aşa mai departe.

— Lisa mereu ţinea predici despre cum am putea să preluăm stăpânirea oraşului, dacă ne-am uni. Poate crede că ar fi momentul potrivit să treacă la acţiune, medită Hannah, clătinând din cap. E o tâmpită. N-o să reuşească decât să-i ducă pe unii la moarte.

Claire nu avea veleităţi de general, însă ştia că, luptând pe două fronturi şi, astfel, divizându-ţi forţele, nu prea ai şanse de reuşită.

— Trebuie s-o găsim pe Amelie, zise ea.

— De unde s-o mai fi băgat, completă Eve, pufnind. Asta, dacă măcar o mai fi...

— Taci, şopti Claire, frecându-şi nelinişitită brăţara din aur de la încheietură, până când începu să-i intre în carne. Avem nevoie de ea.

Mai mult ca oricând, presupuse în sinea ei.

Până să lase penultimul aparat de emisie-recepţie la destinaţie, adică în propria lor casă, în prezent locuită de un grup de oameni înspăimântaţi şi de câţiva vampiri care încă nu avuseseră parte de acea senzaţie de atracţie faţă de nu se ştie ce, zorile începuseră să apară de-a binelea. Orizontul era de un albastru-închis, cu tuşe de auriu şi de roşu, pâlpâind doar, ca luminile rampei într-un spectacol. Claire distribui aparatul, codul, şi un avertisment pentru oameni şi vampiri, deopotrivă.

— Trebuie să-i supravegheaţi pe vampiri, stărui ea. Nu-i lăsaţi să plece. Nu-i lăsaţi la lumina zilei.

Monica Morrell, care strângea aparatul de emisie-recepţie în degetele ei cu gheare roşii, o privi încruntată.

— Şi cum propui să facem asta, arătare? Să le dăm o mustrare scrisă şi să-i certăm rău de tot? Fii serioasă!

— Dacă-i lăsaţi să plece, e posibil să nu mai ajungă, cine ştie unde-or fi chemaţi, înainte de răsăritul soarelui, preciză Hannah.

Ridică din umeri, printr-o mişcare fluidă care-i puse în evidenţă musculatura, şi zâmbi.

— Ştii, pe mine mă doare-n cot, dar am putea să avem nevoie de ei, mai târziu. Şi tu ai putea să fii învinuită dacă nu-i opreşti.

Monica rămase tot încruntată, dar nu părea înclinată să o contrazică pe Hannah. Nimeni nu îndrăznea, după cum observă Claire. Fosta combatantă din infanteria mărină avea o anume atitudine, o anume încredere în sine, care, cumva, nu arăta a aroganţă.

— Grozav, răspunse în cele din urmă Monica. Minunat. De parcă mi-ar mai fi trebuit încă o problemă pe cap. Apropo, Claire, casa ta chiar e de tot rahatul. Urăsc să stau aici.

De data aceasta, îi veni rândul lui Claire să zâmbească.

— Probabil pentru că şi ea te urăşte pe tine. Sunt convinsă c-o să-ţi dai tu seama, adăugă. Doar eşti o conducătoare înnăscută, nu?

— Hai, pupă-mă undeva. Într-o zi, iubiţelul tău n-o să mai fie prin preajmă ca să...

Monica făcu ochii mari.

— Ei, aş! El nu e prin preajmă, nu? Nici n-o să mai fie, vreodată. Adu-mi aminte să trimit flori pentru înmormântare.

Eve o apucă pe Claire de poalele bluzei.

— Hopa, Mini-Me[4], calmează-te. Trebuie să ne vedem de drum. Oricât mi-ar plăcea să văd meciul in cuşcă, noi cam trebuie să ne ţinem de un orar.

Mânia se stinse încet din ochii lui Claire; trase aer adânc în piept şi încuviinţă. O dureau toţi muşchii, îşi dădu seama că şi-i încordase până la limită, ajungând duri ca fierul, aşa că încercă să şi-i relaxeze. Simţi junghiuri în degete când îşi desfăcu pumnii strânşi.

— Pe curând, zise Monica, închizându-le uşa în nas. Adică, stai, probabil că n-o să fie cazul, fraiero. Şi, apropo, ţoalele tale sunt penibile!

Cea din urmă afirmaţie se auzi înfundată, dar distinctă; la fel de distinctă ca şi sunetul zăvoarelor trase la loc.

— Să mergem, zise Hannah, împingându-le jos de pe verandă şi mai departe, pe alee, spre gardul alb din uluci.

Pe stradă, îndreptându-se oarecum spre nord, se vedea un vampir.

— Of, fir-ar, exclamă Eve, alarmată.

Totuşi, vampirului nu părea să-i pese de ele, nici chiar să-şi dea seama că sunt acolo. Purta o uniformă de poliţist, şi Claire îşi aminti că-l cunoştea: mai mergea în patrulare cu Richard Morrell, din când în când. Nu părea să fie băiat rău, dacă făceai abstracţie de natura lui de vampir.

— E ofiţerul O'Malley, strigă ea. Hei! Hei, domnule ofiţer! Staţi puţin!

Vampirul n-o luă în seamă şi-şi continuă drumul.

Claire îşi întoarse privirea spre răsărit. Strălucirea aurie a soarelui încălzea cerul tot mai mult, tot mai repede. Nu se

[4] Personaj din seria de filme Austin Power, o clonă în miniatură a maleficului Dr. Evil

ridicase încă deasupra orizontului, însă avea să fie sus în câteva secunde, minute, cel mult.

— Trebuie să-l prindem, zise ea. Să-l ducem undeva înăuntru.

— Şi ce să facem, să-l dădăcim pe tot restul zilei? O'Malley nu e ca Myrnin, replică Eve. Nu poţi să-l străpungi cu ţepuşa. Nu e atât de bătrân. Şaptezeci de ani, optzeci, cam pe-acolo. Abia dacă e un pic mai vechi decât Sam.

— Am putea să dăm cu maşina peste el, propuse Hannah. Asta nu l-ar omorî.

Eve făcu ochii mari spre ea.

— Poftim? Cu maşina mea?

— Vrei ceva neletal. E singura chestie pe care o avem la dispoziţie pe loc. Noi trei nu ne putem măsura nicidecum cu un vampir care vrea să se ducă undeva, dacă e să se ajungă la luptă.

Claire porni în fugă spre vampir, neluându-le în seamă strigătele. Privi înapoi peste umăr. Hannah se luase după ea, şi câştiga teren.

Tot ajunse prima la ofiţerul O'Malley şi se aşeză în calea lui.

El ezită pentru o clipă, concentrându-şi privirea ochilor verzi asupra ei, după care întinse mâna şi-o împinse deoparte. Cu blândeţe, dar ferm.

Şi-şi continuă drumul.

— Trebuie să intraţi undeva! urlă Claire, repezindu-se din nou in faţa lui. Domnule, trebuie! Imediat! Vă rog!

El o îndepărtă din nou, de data aceasta cu mai puţine menajamente. Şi nu scoase o vorbă.

— O, Doamne, şopti Hannah. Prea târziu.

Soarele apăru ca o explozie învăpăiată, şi cele dintâi raze atinseră automobilele parcate, silueta lui Eve, casele... şi spinarea ofiţerului O'Malley.

— Adu o pătură! ţipă Claire.

Vedea deja fumul înălţându-se din el, precum aburul dimineţii.

— Fă ceva!

Eve dădu fuga să scoată ceva din maşină. Hannah o apucă de braţ pe Claire şi-o trase deoparte din drumul lui.

Ofiţerul O'Malley merse mai departe. Soarele continua să se înalţe, tot mai strălucitor, iar după alţi trei, patru paşi, fumul care se ridica din el se transformă în flăcări.

După alţi zece paşi, vampirul se prăbuşi.

Eve veni în fugă, cu sufletul la gură şi ţinând în mână o pătură.

— Ajută-mă s-o arunc pe el!

Azvârliră pătura peste ofiţerul O'Malley, însă aceasta, în loc să înăbuşe flăcările, se aprinse şi ea.

Hannah o trase înapoi pe Claire, care tot încerca să stingă flăcările.

— Gata, zise ea. E prea târziu.

Claire se întoarse spre Hannah, cuprinsă de o furie oarbă, zbătându-se să se elibereze.

— Încă putem...

— Ba nu, nu putem, o contrazise Hannah. Nu putem să facem niciun rahat pentru el. Moare, Claire. Ai făcut tot posibilul, dar el tot moare. Şi nu vrea să-ţi accepte ajutorul. Uite-l, tot mai încearcă să se târască. Nu se opreşte.

Avea dreptate, dar era un adevăr dureros; în cele din urmă, Claire o cuprinse în braţe pe Hannah, căutându-şi mângâierea şi întorcându-şi faţa de la el.

Când, în sfârşit, privi din nou într-acolo, din ofiţerul O'Malley nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cenuşă fumegând şi bucăţi arse de pătură.

— Michael! şopti Claire, ridicându-şi privirea spre soare. Trebuie să-l căutăm pe Michael!

Hannah încremeni pentru o clipă, după care făcu un semn aprobator.

— Hai!

Şapte

Porţile universităţii erau închise, ferecate, lângă de fiind postaţi tipi îmbrăcaţi complet în negru, gen grupare paramilitară. Înarmaţi. Eve dirijă încet masivul automobil în direcţia lor şi-şi coborî geamul din dreptul ei.

— Livrare pentru Michael Glass, strigă ea. Sau pentru Richard Morrell.

Santinela care se aplecă spre ea era un tip enorm, dur şi ameninţător... dar numai până când o observă pe Hannah pe bancheta din spate, ceea ce-l făcu să zâmbească larg, ca un ţânc primind în dar un căţeluş nou.

— Hannah Montana! exclamă el.

Ea făcu o mutră adânc îndurerată.

— O dată dacă-mi mai spui aşa, Jessup, îţi scot maţele.

— Dă-te jos şi împiedică-mă, Zâmbăreaţo. Mda, am auzit că te-ai întors. Cum a fost cu ăia de la marină?

— Mai bine decât la afurisiţii de grăniceri.

— Vezi să nu!

Zâmbetul îi pieri de pe buze matahalei, care-şi recăpătă seriozitatea.

—'Pare rău, H., ordinele sunt ordine. Cine te-a trimis? Cine e cu tine?

— Oliver m-a trimis. Probabil c-o ştii pe Eve Rosser... şi ea e Claire Danvers.

— Zău? Ha! Credeam c-ar fi mai mare. Salut, Eve. Scuze, nu te-am recunoscut din prima. Ochii care nu se văd...

Jessup îi făcu un semn celeilalte santinele, care-şi atârnă urma de umăr şi tastă un cod pe panoul montat în zid. Porţile mari din fier se dădură în lături lent.

— Ai grijă, Hannah. Oraşu' ăsta parc-ar fi graniţa dintre Afganistan şi Pakistan.

Înăuntru, dacă făceai abstracţie de gărzile care patrulau pe lângă ziduri, atmosfera din Texas Prairie University părea ciudat de normală. Păsările ciripeau către soarele abia răsăritir, şi se vedeau studenţi — studenţi! — ducându-se la cursuri ca şi cum absolut nimic n-ar fi fost în neregulă. Sporovăiau, râdeau, sau alergau prin campus, ca să prindă prima oră.

— Ce naiba? se miră Eve, iar Claire se bucură că nu era singura descumpănită de privelişte. Ştiam că au ordine să ţină totul ascuns sub preş, dar, fir-ar să fie, chestia asta e ridicolă! Unde e biroul decanului?

Claire îi indică direcţia. Eve manevră automobilul pe curbele întortocheate, trecând printre cămine şi săli de lectură, oprind într-o parcare aproape pustie din faţa clădirii Administraţiei. Erau acolo două maşini de patrulare ale poliţiei şi vreo câteva jeepuri negre. Nu prea multe maşini de-ale civililor, pe-acolo.

În timp ce urcau treptele clădirii, Claire observă că mai erau două santinele în faţa intrării principale. Hannah nu-i cunoştea pe aceştia doi, însă înşiră din nou numele şi recomandările şi, după o scurtă şi impersonală cercetare, li se permise să intre.

Ultima dată, Claire se dusese acolo ca să renunţe la unele

cursuri şi să se înscrie la altele noi, şi clădirea fusese atunci plină de birocraţi morocănoşi şi de studenţi agitaţi, toţi într-o continuă mişcare. Acum, era foarte multă linişte. Câteva persoane se aflau la birourile lor, însă Claire nu vedea şi vreun student, iar angajaţii TPU păreau fie plictisiţi, fie neliniştiţi. Cea mai mare parte a activităţilor părea să se concentreze în holul aşternut peste tot cu covoare, şi cu pereţii împodobiţi cu portretele oficiale ale foştilor decani şi ale altor notabilităţi din istoria universităţii.

Unul sau doi dintre foştii decani, abia acum observă Claire, era posibil să fi fost vampiri, judecând după paloarea tenului. Sau poate că nu erau decât oameni bătrâni, de rasă albă. Greu de spus.

În capătul culoarului, nu găsiră o santinelă, ci o secretară: totuşi, una la fel de aprigă ca şi bărbaţii înarmaţi de afară. Stătea în spatele unui birou scump, cu aspect antic, care nu avea pe el niciun fir de praf, şi nimic altceva în afara unei coli de hârtie, potrivite exact pe mijloc, cu un stilou aşezat în unghi drept peste ea, şi un telefon negru, de fiţe, cu centrală. Computer, nu, cel puţin cât putea să vadă Claire... ba da, uite-l colo, ascuns după uşa-rulou a unui dulăpior.

Podeaua era acoperită de covoare luxoase, astfel încât Claire simţi că i se afundă picioarele cu cel puţin doi, trei centimetri: era ca şi cum ar fi mers pe spumă. Lambriuri masive, din lemn de culoare închisă. Tablouri şi lumini discrete. Ferestre acoperite cu extravagante draperii din catifea, şi o muzică în surdină... clasică, evident. Claire nici nu-şi imagina că ar putea cineva vreodată să comute pe un post cu muzică rock. Nu aici.

— Sunt domnişoara Nance, se prezentă femeia, ridicându-se şi întinzând mâna spre fiecare, pe rând; nu avu nici cea mai mică ezitare cu Eve, care-i intimida pe cei mai mulţi.

Era o femeie înaltă, subţire, cenuşie, îmbrăcată într-un taior cenuşiu, cu o bluză de un cenuşiu ceva mai deschis pe sub sacou. Părul cenuşiu i se ondula în valuri ordonate. Claire nu putea să-i zărească pantofii, însă se simţea absolut convinsă că erau moderni, cenuşii, şi totuşi, în acelaşi timp, practici.

— Sunt secretara decanului Wallace, îi informă femeia. Aveţi programare?

— Trebuie să-l văd pe Michael, zise Eve.

— Mă scuzaţi? Nu cred să cunosc o astfel de persoană.

Chipul lui Eve încremeni, şi Claire îi zări cumplita groază din ochi.

Hannah, observând-o la rândul ei, interveni:

— Hai să lăsăm vrăjeala, domnişoară Nance. Unde e Michael Glass?

Ochii domnişoarei Nance se îngustară. Erau de un bleu pal, nu la fel de pal ca al Ameliei, dar oarecum decolorat, ca al blugilor lăsaţi la soare.

— Domnul Glass este într-o convorbire cu decanul, zise ea. Mă tem că va trebui să...

Uşa din celălalt capăt al anticamerei se deschise, şi apăru Michael. Inima lui Claire se topi, practic, de uşurare. E bine. Michael e bine.

Numai că el închise uşa şi trecu drept pe lângă ele, ca un soldat plecat într-o misiune.

Trecu chiar pe lângă Eve, care rămase ţintuită pe loc, cu gura căscată şi o umbră de teamă înnegurându-i chipul.

— Michael! scânci Claire, însă el nici măcar nu-şi încetini paşii. Trebuie să-l oprim!

— Grozav, bombăni Hannah, şi toate trei porniră după el.

Le prinse bine faptul că Michael nu alerga de-a binelea, ci doar mergea cu pas normal, cu un scop precis. Claire şi Eve se strecurară pe coridor pe lângă el şi-i blocară drumul.

Ochii lui albaştri erau larg deschişi, însă, pur şi simplu, nu le vedeau. Totuşi, simţi măcar că avea un obstacol în faţă, aşa că se opri.

— Michael, zise Claire.

Fir-ar să fie, de ce nu puteam să am tranchilizantele la mine? De ce?

— Michael, nu poţi să ieşi acum. S-a făcut deja dimineaţă. O să mori.

— Nu te ascultă, remarcă Hannah.

Şi avea dreptate: el n-o asculta. Încercă să-şi facă loc printre ele, însă Eve îi puse o palmă drept în mijlocul pieptului şi-l ţinu pe loc.

— Michael? Eu sunt. Mă recunoşti, da? Te rog, Michael! El o privi cu ochi cu desăvârşire absenţi, după care o împinse deoparte din drumul lui. Cu violenţă.

Hannah îi aruncă lui Claire o privire rapidă, poruncitoare.

— Cheamă ajutor. Imediat. Încerc eu să-l reţin.

Claire ezită, însă Hannah era, fără doar şi poate, mult mai bine echipată decât ea, dacă era nevoie să se descurce cu un Michael potenţial ostil. Făcu stânga-mprejur şi trecu în fugă pe lângă funcţionarii uluiţi şi slujitorii civili care făceau cafele, frânând brusc în faţa unuia dintre soldaţii în uniforme negre.

— Richard Morrell, bolborosi ea. Am nevoie de el. Imediat.

Soldatul nu şovăi. Îşi înhăţă emiţătorul prins într-o clemă la umăr şi rosti în microfonul lui.

— Administraţia către Morrell.

— Morrell sunt, recepţie.

Soldatul îşi desprinse aparatul şi i-l întinse, fără vreo vorbă, lui Claire. Ea îl luă — era mai greu decât aparatele lui Oliver — şi apăsă butonul pentru emisie.

— Richard? Sunt Claire. Avem o mare problemă. Trebuie să-l oprim pe Michael, şi pe toţi ceilalţi...

Cum ar fi putut să spună vampiri, fără să pronunţe de fapt cuvântul în sine?

— Pe toţi ceilalţi alergici la soare care vor să iasă.

— Dar de ce naiba ar vrea să...

— Habar n-am! Atât, că vor!

Imaginea ofiţerului O'Malley cuprins de flăcări îi răsări brusc în minte, şi-şi opri respiraţia, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— Ajută-ne. Ei vor să iasă în soare.

— Dă-i înapoi aparatul, ceru el.

Ea i-l întinse tipului în uniformă neagră.

— Vreau să te duci cu fata asta, ordonă Richard, şi s-o ajuţi. Fără întrebări.

— Am înţeles, să trăiţi.

Soldatul deconectă aparatul şi-şi coborî privirea spre Claire.

— După dumneavoastră.

Ea porni înainte pe coridor. Chiar când ajunseră, se auzi zgomot de sticlă spartă, după care Hannah zbură spre ei şi ateriză pe spate, clipind mărunt.

Apăru şi Michael, trecând peste ea. Eve se agăţase de braţul lui, încercând să-l ţină pe loc, însă el se scutură şi o îndepărtă.

— Nu putem să-l lăsăm să iasă! strigă Claire.

Încercă să-i apuce la rândul ei, însă era ca şi cum ar fi vrut să oprească din mers un tren expres. Uitase cât de puternic era el acum.

— La o parte, ceru soldatul, scoţându-şi un pistol din locul de

la şold.

— Nu, nu tra...

Funcţionarii se risipiră ca potârnichile, ascunzându-se pe sub birouri, vărsându-şi cafelele şi ghemuindu-se pe covoare.

Soldatul ţinti spre pieptul lui Michael şi trase trei focuri. Într-o succesiune rapidă. În locul răsunătoarelor zgomote de împuşcături la care se aşteptase Claire, se auziră pocnete moi, de aer comprimat.

Michael tot mai făcu trei paşi spre soldat, înainte de a se prăbuşi, cu încetinitorul, în genunchi, apoi cu faţa în jos.

— Liber, anunţă soldatul.

Îl apucă de un braţ pe Michael, îl întoarse cu faţa în sus şi-i smulse săgeţile din piept.

— O să doarmă cam o oră, probabil că nu mai mult. Haideţi să-l ducem în biroul decanului.

Hannah îşi şterse un firicel de sânge de la gură, tuşi, apoi se ridică în picioare. Ea şi Eve, împreună cu Claire, îl apucară pe Michael de umeri şi de picioare, apoi îl cărară de-a lungul coridorului, trecând pe lângă tablourile care aveau acum nevoie de ceva lucrări serioase de restaurare şi înrămare, pe lângă lambriurile prefăcute în ţăndări şi geamurile în cioburi, până în biroul domnişoarei Nance.

Domnişoara Nance îi cuprinse într-o singură privire, apoi se deplasă cu iuţeală spre uşa marcată cu o plăcuţă perfectă din alamă, pe care scria DECAN WALLACE. Ciocăni şi le deschise uşa, permiţându-le să-l ducă pe Michael înăuntru.

Decanul Wallace era o femeie, ceea ce constitui oarecum o surpriză pentru Claire. Se aşteptase să vadă un bărbat durduliu, între două vârste: acest decan Wallace era o femeie înaltă, graţioasă, suplă, şi cu mult mai tânără decât şi-ar fi închipuit Claire. Avea părul şaten drept, căzut în jurul umerilor, şi purta un costum negru uni, aproape imaginea în negativ a taiorului domnişoarei Nance, numai că, într-un fel, mai puţin rigid. Arăta... însufleţit.

Buzele decanului Wallace se întredeschiseră, dar de pe ele nu ieşi vreo întrebare. Femeia se gândi o clipă, după care făcu un semn spre canapeaua din piele aflată în celălalt capăt al încăperii, pe diagonală faţă de masivul ei birou.

— Bine, puneţi-l acolo.

Avea şi accent britanic. Clar, nu era o fată a Texasului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat, ce nu, e clar că se tot întâmplă, bombăni Hannah, în timp ce aranjau trupul fără cunoştinţă al lui Michael pe canapea. Atât, că-şi iau tălpăşiţa. De parcă n-ar şti, sau nu le-ar păsa, că e soarele pe cer. S-a declanşat un soi de semnal care-i teleghidează.

Decanul Wallace stătu pe gânduri o clipă, după care apăsă un buton de pe biroul său.

— Domnişoară Nance? Am nevoie să se transmită un comunicat prin sistemul pentru urgenţe. Toţi vampirii existenţi în campus vor fie imediat imobilizaţi sau tranchilizaţi. Fără excepţie. Prioritate maximă.

Îşi încreţi fruntea în timp ce primea răspunsul, după care-şi ridică privirea spre micul lor grup.

— Michael părea să fie foarte raţional şi n-a dat vreun semn că s-ar putea petrece aşa ceva. Am crezut doar că trebuia să plece undeva. Nu mi s-a părut nimic neobişnuit, cel puţin la început.

— Câţi vampiri mai sunt prin campus? se interesă Hannah.

— Câţiva profesori, desigur, însă cei mai mulţi nu sunt momentan aici, deoarece îşi predau cursurile seara. Studenţi, nu, evident. În afara celor pe care i-au adus cu ei Michael şi Richard, am avea, poate, cinci cu totul, în complex. Mai devreme au fost mai mulţi, dar au plecat să se adăpostească înainte de răsărit, în afara campusului.

Decanul Wallace părea să-şi fi păstrat calmul, chiar şi în faţa unei astfel de situaţii.

— Dumneata eşti Claire Danvers? întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse, strângând mâna întinsă de decanul Wallace.

— Am avut o discuţie recent cu Protectoarea dumitale, cu privire la progresele realizate. În ciuda... provocărilor, ai avut o evoluţie excelentă.

Era o prostie să se lase încântată de aşa ceva, însă Claire nu se putu stăpâni. Simţi cum se înroşeşte şi clătină din cap.

— Nu cred că mai contează prea mult, acum.

— Din contră, contează foarte mult, sunt convinsă de asta.

Eve se aşeză lângă canapea, ţinându-l pe Michael de o mână inertă. Arăta zdrobită. Hannah se rezemă de perete şi-l salută cu o înclinare a capului pe soldatul care tocmai ieşea din birou.

— Şi, zise ea, puteţi să-mi explicaţi cum de se plimbă pe-aici jumate din armata S.U.A., şi nu e panică totală printre studenţi?

— I-am informat pe toţi studenţii şi pe părinţii lor că universitatea participă la o acţiune guvernamentală de pregătire pentru situaţii de urgenţă, şi că, desigur, toate armele sunt fără efect letal. Ceea ce este destul de adevărat, într-o oarecare măsură. Problema menţinerii studenţilor în campus este un pic mai spinoasă, dar am reuşit s-o rezolvăm până acum, legând-o de exerciţiile de alarmă. Totuşi, nu poate să mai ţină mult. Copiii din localitate sunt deja foarte bine informaţi şi nu este decât o chestiune de timp până când şi studenţii veniţi din afară să-şi dea seama că-i tragem pe sfoară, nelăsându-i să ia legătura cu prietenii şi cu familiile lor. Filtrăm toate conexiunile de internet şi telefonice, normal, adăugă decanul Wallace, clătinând din cap. Dar aceasta este problema mea, nu a voastră, iar a voastră este cu mult mai presantă. Nu putem să-i adormim chiar pe toţi vampirii din oraş, şi, în orice caz, nu putem să-i ţinem adormiţi.

— Nu-s destule somnifere pe lume, o aprobă Hannah. Trebuie, fie să oprim povestea încă de la sursa ei, fie să ne dăm naibii la o parte din calea lor.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă şi domnişoara Nance îşi făcu apariţia.

— Richard Morrell, anunţă ea, după care făcu un pas în lateral, lăsându-l să intre.

Claire făcu ochii mari. Fratele Monicăi arăta ca după optzeci de kilometri de drum accidentat: epuizat, cu ochii roşii, palid, menţinut în stare de funcţionare doar cu cafeină şi adrenalină. La fel ca toţi ceilalţi, bănui. În timp ce domnişoara Nance închidea încetişor uşa după el, Richard înaintă cu paşi mari, fixând cu privirea trupul fără vlagă al lui Michael.

— E dus? întrebă.

Şi vocea îi era aspră, ca şi cum până acum ar fi urlat. Mult.

— Doarme somnul drepţilor, îi răspunse Hannah. Sau, oricum, pe-al drepţilor drogaţi. Claire. Aparatul.

Ah! Uitase de rucsacul care încă-l atârna pe umăr. Scoase repede din el cel din urmă aparat de emisie-recepţie şi i-l înmână, explicându-i pentru ce folosea. Richard încuviinţă.

— Cred că e momentul unei şedinţe strategice, zise el, trăgându-şi un scaun aproape de canapea.

Hannah şi Claire îşi luară şi ele câte unul, însă Eve rămase

acolo unde era, lângă Michael, parcă nevrând să-l părăsească nici măcar pentru o clipă.

Decanul Wallace se aşează la biroul său, împreunându-şi degetele şi urmărind scena cu interes, dar cu mult calm.

— Introduc codul, da?

Deja începuse să facă asta, motiv pentru care Claire se mulţumi să-i facă un semn aprobator. Se auzi semnalul conectării la reţea.

— Richard Morrell, la Universitate, probă.

După câteva secunde, îi răspunse o voce.

— Verificat, Richard, eşti ultimul post care raportează! Rămâi pe recepţie pentru un comunicat.

Se auziră câteva ţăcăneli, după care altă voce răsună din difuzor.

Aici Oliver. Transmit către întreaga reţea ordinele de urgenţă. Reţineţi oricare vampir aliat cu noi pe care-l puteţi găsi, indiferent ce mijloace ar fi necesare. Camere încuiate, lanţuri, tranchilizante, celule, folosiţi orice aveţi. Până când nu ştim cum şi de ce se întâmplă toate acestea, trebuie să luăm toate măsurile de precauţie pe timpul zilei. Se pare că unii dintre noi au o anumită ezistenţă faţă de chemare, iar alţii au imunitate, dar totul se poate schimba în oricare moment. Rămâneţi în gardă. Începând din acest moment, vom desfăşura apeluri din oră în oră, şi fiecare poziţie îşi va raporta situaţia. Postul Universitate, raportează.

Richard apăsă butonul pentru emisie.

— Michael Glass şi toţi ceilalţi vampiri din grupul nostru au fost reţinuţi. Studenţii sunt izolaţi deocamdată, dar nu pentru mult timp. Va trebui să deschidem porţiile nu mai târziu de mâine-dimineaţă, dac-om reuşi să-i mai ţinem şi până atunci. Chiar şi cu legăturile telefonice şi pe internet controlate, tot o să se afle afară.

— Urmăm planul, zise Oliver. Întrerupem funcţionarea releelor celulare peste zece minute, până la noi ordine. Liniile telefonice sunt deja tăiate. Singura cale de comunicare, din acest moment înainte, va fi cea strategică, prin folosirea aparatelor de emisie-recepţie. Ce altceva îţi mai trebuie?

— Funia şi săpunul? Nimic. Stăm bine aici, deocamdată. Nu

cred să încerce cineva vreun asalt pe timp de zi, şi oricum nu cu câte gărzi avem la dispoziţie.

Richard ezită pentru o clipă, după care acţionă din nou microfonul.

— Oliver, am tot auzit unele lucruri. Cred că se formează vreo câteva facţiuni. Facţiuni umane. Ar putea complica lucrurile.

Oliver tăcu câteva secunde, după care zise:

— Da. Înţeleg. Ne vom ocupa de ele când va fi cazul.

Apoi, Oliver trecu la următorul post de pe lista lui, care se întâmplă să fie tocmai Casa Glass. Monica fu cea care raportă; enervant lucru. Claire se abţinu din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi. Cel puţin, fu un raport scurt şi, după ce le veni rândul şi altor Case ale Fondatoarei, situaţia păru asemănătoare: unii vampiri reacţionau la semnalul de chemare, iar alţii, nu. Cel puţin, nu încă.

Richard Morrell privea gânditor în depărtare; în cele din urmă, după ce se încheiară toate raportările, apăsă din nou pe buton.

— Oliver, aici Richard. Ce se-ntâmplă dacă şi tu ne faci figura şi devii zombi?

— N-o să fie cazul, răspunse Oliver.

— Dacă. Fă-mi hatârul. Cine preia conducerea?

Era evident că Oliver nici nu voia să se gândească la o astfel de eventualitate, şi Claire îi distinse furia stăpânită din voce atunci când răspunse.

— Tu, zise el. Nu mă interesează cum te organizezi. Dacă va trebui să dăm apărarea Morganville-ului pe mâna unor oameni simpli, înseamnă că am pierdut deja. Oliver, terminat. Următoarea verificare, peste o oră de acum încolo.

În aparatul de emisie-recepţie se auzi un ţăcănit, semnalând încheierea conferinţei.

— A decurs bine, remarcă decanul Wallace. Te-a desemnat moştenitor în ipoteza Apocalipsei. Felicitări.

— Mda, a naibii promovare pe câmpul de luptă, bombăni Richard, ridicându-se. Hai să găsim un loc pentru Michael.

— Avem câteva spaţii de depozitare la subsol: uşi din oţel, fără ferestre. Acolo i-au dus pe ceilalţi.

— În regulă, pentru moment. Pe el vreau să-l mut în arest cât de curând posibil, ca să centralizez carantina.

Claire îşi întoarse privirea spre Eve, apoi spre faţa adormită a lui Michael, şi se gândi la el, singur, într-o celulă… pentru că,

altfel cum ai putea s-o numeşti? Încuiat, la fel cum fusese Myrnin.

Myrnin. Se întrebă dacă şi el o fi simţit acea bizară atracţie, şi dacă da, atunci or fi reuşit ceilalţi să-l împiedice plecarea? Probabil că nu, dacă el o fi fost hotărât să se ducă fuga. Myrnin se număra printre acele forţe de neoprit, şi în afara cazului în care ar fi întâlnit un obstacol de neclintit...

Oftă şi ajută la transportarea lui Michael de-a lungul coridorului, pe lângă funcţionarii năuciţi, spre temporarul său loc de detenţie.

Viaţa merse mai departe, lucru destul de ciudat; oricum, cel puţin cea a oamenilor. Lumea începu să se hazardeze pe-afară, să măture străzile, să recupereze lucrurile din casele incendiate sau vandalizate. Poliţia începu să restabilească ordinea.

Dar se întâmplau şi alte lucruri. Oameni, adunându-se în grupuri pe la colţ de stradă. Discutând. Pledând.

Lui Claire nu-i plăcea deloc ceea ce vedea, şi putea să-şi dea seama că nici lui Hannah, şi nici lui Eve.

Trecură ore. Patrulară o vreme, trimiţând comunicări spre Oliver despre grupurile pe care le vedeau. Cel mai mare număra aproape o sută de persoane, şi se forma în parc. Un tip pe care Claire nu-l cunoştea avea şi o portavoce.

— Sal Manetti, zise Hannah. Mereu a fost un zurbagiu. Cred că s-a numărat, o vreme, printre oamenii Căpitanului Evident, dar au avut un conflict. Sal voia mai multe omoruri şi mult mai puţină vorbă.

Nu era deloc bine. Şi nu era absolut deloc bine, la câţi oameni se aflau acolo şi îl ascultau.

Eve se întoarse la Common Grounds să-şi dea raportul, şi acela fu momentul în care lucrurile începură s-o ia razna.

Hannah o conducea acasă pe Claire, după ce predase un portbagaj plin de pungi cu sânge luate din depozitele secrete ale universităţii, când aparatul de emisie-recepţie din buzunarul lui Claire începu să sune, solicitând atenţia. Claire se conectă, folosind codul. De îndată ce termină, o explozie de zgomote se revărsă din difuzor.

I se păru că aude ceva despre Oliver, dar nu putea fi sigură. Întrebările ei strigate nu primiră răspuns. Era de parcă ar fi apăsat cineva butonul accidental, în toiul unei încăierări, şi toată

lumea era prea ocupată ca să mai şi răspundă.

Apoi, transmisia pieri.

Claire schimbă o privire cu Hannah.

— Mai bine...

— Ne-am întoarce la Common Grounds? Mda. S-a recepţionat.

Când ajunseră, primul lucru pe care-l observă Claire fu vitrina spartă. Obloanele erau ridicate, iar cele două geamuri ale faţadei fuseseră sparte de dinăuntru, nu din afară, cioburile se împrăştiaseră tocmai până la bordură.

Localul părea foarte, foarte tăcut.

— Eve? strigă fără să vrea Claire, şi ţâşni înainte ca Hannah să-i ceară să stea pe loc.

Se repezi în goana mare în uşa de la intrare, însă aceasta nu se deschise, şi se izbi de ea suficient de tare încât să se aleagă cu vânătăi.

Era încuiată.

— Nu vrei să aştepţi? se răsti Hannah, prinzând-o de braţ în timp ce încerca să se strecoare printr-una dintre vitrinele sparte. O să te tai! Stai un pic.

Folosindu-se de arma de paintball din mâini, reuşi să cureţe vreo câteva cioburi mai ascuţite rămase şi, până să ţâşnească din nou Claire, avu grijă să-i blocheze trecerea şi să treacă ea însăşi peste pervazul scund. Claire o urmă. Hannah nu mai încercă s-o oprească, probabil pentru că ştia că n-are rost.

— Of, mamă, zise ea.

Şi, după ce Claire intră, la rândul ei, observă că mesele şi scaunele fuseseră, în majoritatea lor, răsturnate, sau împinse deoparte. Cioburile veselei erau presărate peste tot pe podea.

Erau şi oameni pe jos, zăcând nemişcaţi printre dărâmături. Hannah trecu repede de la unul la altul, analizându-le la repezeală starea. Doi dintre ei o făcură să clatine din cap cu regret; ceilalţi trei erau încă vii, deşi răniţi.

Nu era urmă de vampir în cafenea, şi nici urmă de Eve, de asemenea.

Claire se strecură pe sub draperie. Alte semne de încăierare. Nimeni rămas, nici mort, nici viu. Trase aer adânc în piept şi deschise uriaşul frigider industrial.

Era plin de pungi cu sânge, dar fără cadavre.

— E ceva? o întrebă Hannah, de dincolo de draperie.

— Aici, nu-i nimeni, răspunse Claire. Totuşi, au lăsat sângele.

— Hm. Ciudat. Ai zice că le trebuia mai mult decât orice. De ce să ataci locul ăsta, dacă nu iei tocmai bunătăţile?

Hannah îşi întoarse privirea spre interiorul cafenelei, cu o înfăţişare impenetrabilă şi concentrată.

— Geamul e spart de dinăuntru, nu de afară, meditä ea cu glas tare. Nici urmă să fi intrat cineva pe uşi, nici prin faţă, nici prin spate. Nu cred să fi fost un atac din afară, Claire.

Simţind o greutate enormă parcă instalându-i-se în stomac, Claire închise uşa frigiderului.

— Tu crezi că vampirii s-au bătut ca să iasă.

— Mda. Mda, asta cred.

— Şi Oliver.

— Oliver, Myrnin, toţi. Nu ştiu ce ţipăt de liliac i-o fi chemat, dar a sărit de volumul maxim, cred eu.

— Şi-atunci, unde să fie Eve? întrebă Claire.

Hannah clătină din cap.

— Nu ştim nimic. Mergem numai pe ghicite. Hai să facem câţiva paşi şi să vedem care-o fi treaba.

Îşi întoarse din nou privirea spre afară.

— Dac-or fi ieşit pe-acolo, mulţi poate c-or fi rezistat o vreme în soare, dar tot s-or fi ales cu răni. Iar unii sigur n-au ajuns prea departe.

Unii, ca poliţistul pe care-l văzuse Claire arzând sub ochii ei, erau deja pierduţi.

— Crezi c-o fi fost domnul Bishop? întrebă, cu o voce extrem de firavă.

— Aşa sper.

Claire clipi, nedumerită.

— Cum adică?

Pentru că, dacă nu e el, o să fie cu mult mai rău.

Opt

După alte trei ore, tot nu ştiau mult mai multe, cu excepţia faptului că nimic din ce încercaseră ca să-i împiedice pe vampiri să plece nu părea să dea roade; singurele metode viabile erau să-i tranchilizeze şi să-i încuie în celule zdravene. Prea mare succes nu avură nici în depistarea celor care plecaseră. Claire şi Hannah ajunseră până la urmă în Casa Glass, care părea să

reprezinte cel mai bun loc pentru adunare: poziţionat central faţă de majoritatea punctelor importante, şi aproape de Primărie, pentru situaţii de urgenţă.

Sosi şi Richard Morrell, împreună cu alţi câţiva, şi-şi instală centrul operaţional în bucătărie. Claire tocmai încerca să-şi dea seama ce-ar putea face ca să hrănească atâta lume, când se auziră din nou bătăi în uşă.

Era Bunica Day. Bătrâna, cu spinarea dreaptă şi înfăţişarea mândră, rezemată în baston, o fixă pe Claire cu ochii ei veştejiţi de vârstă.

— Nu mai stau în ruptul capului cu fata mea, zise. Nu vreau să fiu părtaşă la aşa ceva.

— Claire se grăbi să-i facă loc, şi bătrâna intră, târşâindu-şi picioarele.

— Cum aţi ajuns aici? o întrebă.

— Pe jos, răspunse Bunica. Ştiu foarte bine să-mi folosesc picioarele. Nu m-a deranjat nimeni.

N-ar fi îndrăznit nimeni, completă Claire, în sinea ei.

— Domnişorul Richard! exclamă bătrâna. Aici erai?

— Doamnă? rosti mirat Richard, ieşind din bucătării şi părând mult mai tânăr faţă de cum îl văzuse vreodată Claire.

Da, Bunica Day avea influenţa aceasta asupra oamenilor.

— Ce căutaţi aici? o întrebă el.

— Neghioaba de fiică-mea şi-a ieşit din minţi, îi explică Bunica. Şi eu nu înghit asta. Dă-te din drum, băiete. Vă fac eu ceva de mâncare.

Trecu pe lângă el, ciocănind cu bastonul, şi intră în bucătărie, unde începu să plescăie din limbă şi să se perpelească, văzând în ce hal arăta totul pe-acolo, în timp ce Claire o urmărea cu privirea, neştiind dacă să se hlizească sau să fie îngrozită. Din bătrână nu se mai vedea decât o pereche de mâini, făcând ordine peste tot, iar la sfârşit, pe masă apărură un platou plin cu sandvişuri şi o carafă ceai rece, aşa că toată lumea se aşeză în jurul mesei de bucătărie, cu excepţia Bunicii, care se dusese dincolo, să se odihnească. La semnul lui Richard, Claire îşi trase şi ea un scaun, deşi ezitase la început. Detectivii Joe Hess şi Travis Lowe erau şi ei prezenţi, şi înfulecau şi beau, recunoscători. Claire se simţea epuizată, însă ei arătau cu mult mai rău. Înaltul şi subţiraticul Joe Hess avea braţul stâng prins cu o eşarfă — fracturat, probabil, dacă era să te iei după atele —

şi atât el, cât şi mai rotunjorul şi greoiul său partener erau plini de răni şi de vânătăi, care dovedeau că avuseseră parte de o încăierare, două.

— Şi, zise Hess, s-a auzit ceva despre locul unde se duc vampirii, când îşi iau tălpăşiţa?

— Până acum, nu, răspunse Richard. Le luăm urma la început, dar nu putem să ne ţinem după ei decât puţin timp, şi pe urmă îi pierdem.

— Dar nu le face rău soarele? se interesă Claire. Adică...

— Încep să scoată fum, dar nu de Marlboro, după care, încetul cu încetul, se prăjesc, îi explică Travis Lowe, cu gura plină de friptură de curcan şi de şvaiţer. Cei mai vechi se descurcă binişor, şi oricum, ei nu se mai reped aşa, afară. Îşi pun pălării, şi pardesie, şi pături. L-am văzut pe unul înfăşurat într-un pled cu SpongeBob, luat din camera cine ştie cărui copil, dacă-ţi vine să crezi una ca asta. Aia mai tineri sunt cu problemele. Unii nu mai ajung până la umbră, dacă nu au mare grijă.

Gândul lui Claire zbură spre Michael, şi stomacul i se răscoli. Dar, până ca măcar să-şi formuleze întrebarea, Richard îi observă expresia şi scutură din cap.

— Michael e OK, o informă el. Am avut grijă personal. I-am repartizat o celulă drăguţă, sigură, ca şi celorlalţi vampiri pe care am putut să-i prindem, înainte să fie prea târziu. El nu e atât de puternic ca unii dintre ceilalţi. Nu poate să îndoaie oţelul cu mâinile goale.

— Vreo veste despre...

Întrebarea se pierdu pe buzele lui Claire, iar Richard nici măcar n-o lăsă să şi-o ducă la sfârşit.

— Nici urmă de Eve, zise. Nici cea mai mică veste de la ea. Aş fi încercat s-o localizez prin GPS, după telefonul mobil, dar pentru asta ar fi trebuit să restabilim reţeaua celulară şi ar fi prea periculos acum. Le-am cerut băieţilor de pe străzi să fie cu ochii în patru după ea, dar avem deja atâtea pe cap, Claire.

— Ştiu. Dar...

Nu putea să-şi exprime gândurile în cuvinte, aşa cum trebuia. Doar că ştia, pur şi simplu, că undeva, cumva, Eve avea necazuri, şi ei trebuiau s-o găsească.

— Aşa, zise Joe Hess, ridicându-se să privească o hartă mărită a Morganville-ului, lipită cu scotch pe perete. Asta mai e valabilă?

Harta era împânzită cu punctuleţe colorate: albastre, pentru poziţiile deţinute de cei fideli Ameliei; roşii, pentru adepţii lui Bishop; negre, pentru clădirile mistuite de foc, sau devenite nefuncţionale, categorie în care se încadrau trei dintre Casele Fondatoarei, spitalul şi depozitul de sânge.

— În mare măsură, răspunse Richard. Nu ştim dacă vampirii părăsesc poziţiile lui Bishop, dar ştim că se agită, exact ca şi ai Ameliei. Putem să verificăm numai locurile în care ar trebui să se afle cei loiali Ameliei, şi ştim că au dispărut din aproape toate poziţiile însemnate cu albastru.

— Unde au fost văzuţi ultima oară?

Richard îşi consultă însemnările şi începu să adauge punctuleţe galbene pe hartă. Claire remarcă aproape instantaneu tiparul.

— Sunt portalurile, zise ea. Myrnin a repus, cumva, portalurile în funcţiune. De ele se folosesc.

Hess şi Lowe arătau nedumeriţi, însă Richard făcu un semn de încuviinţare.

— Mda, am auzit despre asta. Pare logic. Dar unde s-or duce?

Claire ridică din umeri a neputinţă.

— Ar putea să fie oriunde. Eu nu ştiu unde duc toate portalurile; poate Amelie şi Myrnin să ştie, dar altcineva, nu cred.

Cu toate acestea, simţi o iraţională bucurie la gândul că vampirii nu rătăceau pe-afară, la lumina zilei, până să fie cuprinşi de combustii spontane peste tot. N-ar fi vrut să-i vadă păţind aşa ceva... nici măcar pe Oliver.

— Mă rog, poate pe Oliver, uneori... Dar nu şi astăzi.

Cei trei bărbaţi o mai fixară cu privirile vreme de câteva secunde, după care se întoarseră la examinarea hărţii, discutând despre perimetre şi strategii pentru patrule, tot soiul de lucruri despre care Claire îşi dădea seama că n-o implicau şi pe ea. Aşa că-şi termină sandvişul şi se duse în living, unde mărunţica şi ofilita Bunică Day se odihnea într-un fotoliu cu spătar înalt, masiv, cu picioarele ridicate pe o măsuţă, şi stătea de vorbă cu Hannah.

— A, fetiţo, o întâmpină Bunica. Stai jos.

Claire se aşeză, rotindu-şi privirea prin încăpere. Cei mai mulţi dintre vampiri plecaseră, fie închişi în câte-o celulă, fie încuiaţi altundeva, pentru siguranţa lor; pe alţii, nu reuşiseră să-i

oprească. Îşi frământa fără încetare mâinile, neliniştită. Shane. Shane ar fi trebuit să fie acasă. Richard spusese că aranjaseră ca laboratorul mobil să-şi schimbe şoferul, iar asta însemna că şi Shane avea să vină, cât de curând, să se odihnească.

Şi ea avea nevoie de el, chiar acum.

Bunica Day o privea cu o vagă expresie înţelegătoare In ochii ei obosiţi.

— Îţi faci griji? o întrebă, zâmbind. Ai motive, bănuiesc.

— Am? se miră Claire.

În majoritatea lor, adulţii încercau să dea impresia că totul avea să fie bine.

— Lucru sigur, scumpete. Morganville e de multă vreme sub conducerea vampirilor, şi ei n-au fost tot timpul chiar pâinea lui Dumnezeu. Oameni răniţi, oameni omorâţi fără motiv. Se cam umple paharul.

Îi făcu un semn spre rafturile cu cărţi.

— Adu-mi cartea aia roşie de colo, aia care începe cu N.

Era o enciclopedie. Claire o luă şi i-o aşeză în poală. Degetele viguroase, arse de soare, ale bătrânei o deschiseră, frunzărind paginile, după care i-o întinseră înapoi. Titlul paginii era Răscoalele din 1863 contra recrutărilor din New York.

Imaginile înfăţişau un haos: mulţimi încăierate, clădiri incendiate. Şi alte lucruri, mai rele. Mult, mult mai rele.

— Oamenii uită, zise Bunica. Uită ce se poate întâmpla, când se adună supărările. Băieţii ăia din New York se supăraseră pentru că îi tot recrutau, să lupte în Războiul Civil. Pe cine crezi că şi-au vărsat focul? Pe negri, mai cu seamă. Pe cei care nu puteau să le stea împotrivă. Au ars până şi un orfelinat, şi i-ar fi omorât pe toţi copiii ăia, până la unul, dacă i-ar fi prins.

Clatină din cap, plescăind cu limba în semn de dezgust.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat în Tulsa, în 1921. I-au zis Răscoala din Greenwood; cică negrii le răpeau afacerile şi slujbele. Dincolo, în Franţa, au avut o revoluţie, în care ia-u luat pe sus pe toţi aristocraţii ăia sclifosiţi şi le-au tăiat căpăţânile. Poate c-or fi avut vreo vină, poate că nu. Mereu e acelaşi lucru: te superi, arunci pisica în curtea unora, şi-i faci să plătească, vinovaţi sau nu. Se-ntâmplă mereu.

Claire fu străbătută de un fior rece.

— Cum adică?

— Adică, gândeşte-te la Franţa, fetiţo. Vampirii ne ţin sub

papuc pe noi toţi de multă vreme, la fel ca aristocraţii ăia, sau cel puţin aşa crede lumea despre asta. Ei, şi-acum, gândeşte-te la toţi flăcăii ăia de-afară, cu duşmănii adunate de generaţii, când nu mai e nimeni cu adevărat stăpân. Crezi că asta n-o să iasă rău şi pentru noi?

Parcă n-ar fi existat destule necazuri pe lume. Claire îşi aminti de tatăl lui Shane, de licărul fanatic din ochii lui. El ar fi fost printre conducătorii unei răscoale, se gândi ea. Unul dintre cei care i-ar fi smuls pe oameni din casele lor, acuzându-i de colaboraţionism şi de trădare şi spânzurându-i de stâlpii de iluminat.

Hannah îşi mângâie puşca din poală. Pe cea de paintball o lăsase deoparte; sincer vorbind, nu-i mai era de prea mare folos, acum, că vampirii dispăruseră din peisaj.

— N-ajung ei aici, Bunico. N-o să avem niciun Greenwood în Morganville.

— Nu-mi bat capul prea mult pentru voi, sau pentru mine, zise Bunica. Dar mi-aş face griji pentru alde Morrell. Or să sară pe ei, mai devreme sau mai târziu. Familia asta e imaginea vie a vechii gărzi.

Claire se întrebă dacă şi Richard ştia asta. Se mai gândi şi la Monica. Nu că i-ar fi plăcut ei de Monica — Dumnezeule, nicidecum — dar, oricum.

Îi mulţumi Bunicii Day şi se întoarse în bucătărie, unde poliţiştii erau încă în toiul discuţiei.

— Bunica Day crede c-or să fie tulburări, zise. Nu din partea vampirilor. A oamenilor obişnuiţi, ca ăia din parc. Poate şi cu Lisa Day să fie probleme. Şi mai crede că ar fi cazul să fii cu ochii pe familia ta, Richard.

Richard făcu un semn aprobator.

— M-am ocupat deja, zise. Mama şi tata sunt la Primărie. Monica se duce şi ea acolo.

Stătu puţin să se gândească.

— Da. Ai dreptate. Ar fi cazul să mă asigur că ajunge acolo întreagă, până nu devine încă o cifră într-o situaţie statistică.

Pe chip i se citea încordarea, iar în ochi, avea un licăr care nu se potrivea cu tonul vocii. Era neliniştit.

Şi, dat fiind ceea ce tocmai auzise Claire de la Bunica Day, se gândi că, probabil, avea şi de ce. Joe Hess şi Travis Lowe schimbară priviri între ei, şi ea îşi imaginâ că, mai mult ca sigur,

gândeau acelaşi lucru. O merită, îşi zise în sinea ei. Orice s-ar întâmpla cu Monica Morrell, şi-a făcut-o cu mâna ei.

Numai că ilustraţiile din cartea aleasă de Bunica Day îi tot reveneau în minte, bântuind-o.

Uşa de la intrare se închise cu zgomot, şi auzi vocea lui Hannah: nu era un ton de avertizare, ci de bun venit. Se răsuci pe călcâie şi se duse spre uşa bucătăriei... şi nimeri drept peste Shane, care o cuprinse imediat în braţe.

— Aici erai, rosti el, şi-o strânse atât de tare, încât ea simţi cum îi trosnesc coastele. Nenică, tu nu-i faci omului viaţa uşoară, Claire. Toată ziua m-am perpelit. Mai întâi, aflu că eşti în mijlocul bârlogului vampirilor, pe urmă, că fugi de colo-colo cu Eve, adevărate momeli...

— Tu vorbeşti despre momeală, ripostă Claire, trăgându-se un pic înapoi, ca să-l privească în ochi. Zi, eşti bine?

— Nici cea mai mică zgaibă, răspunse el, zâmbind. Ironia sorţii, fiindcă eu sunt de obicei rănitul în bătălii, nu ? Cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat a fost când a trebuit să calc pedala şi să arunc o gaşcă de vampiri din maşină, că altfel ar fi făcut găuri prin caroserie şi-ar fi intrat. Ai fi fost mândră de mine. Ba chiar i-am şi lăsat la umbră.

Zâmbetul i se şterse, dar nu şi căldura din privire.

— Arăţi obosită.

— Mda, aşa crezi? replică ea, înăbuşindu-şi un căscat. Scuze.

— Ar fi cazul să te duci la tine şi să te odihneşti puţin, cât se mai poate, zise el, rotindu-şi privirea în jur. Eve unde e?

Lui nu-i spusese nimeni. Claire deschise gura, dar îşi simţi gâtul uscat, fără să poată rosti cuvintele. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu e, ar fi vrut să-i spună. A dispărut. Nimeni nu ştie unde-o fi.

Dar rostirea acestor cuvinte cu voce tare, rostirea lui faţă de Shane, le-ar fi făcut, într-un fel, să se adeverească,

— Hei, zise el, netezindu-i părul. Hei, care-i problema? Unde e?

— Era la Common Grounds, izbuti să spună Claire, cu vocea sugrumată. A...

Mâinile lui Shane înţepeniră şi ochii i se făcură mari.

— A dispărut, mărturisi ea până la urmă, şi un val de suferinţă o cuprinse. E pe undeva, prin oraş. Asta-i tot ce ştiu.

— Maşina ei e afară.

— Am venit noi cu ea, zise Claire, făcându-i semn cu capul spre Hannah, care intrase în urma lui Shane şi-i privea în tăcere.

El o învrednici doar cu o privire, şi nimic mai mult.

— OK, hotărî Shane. Michael e bine, tu eşti bine, eu sunt bine. Acum, mergem s-o găsim pe Eve.

Richard Morrell se foi pe scaun.

— Nu mi se pare o idee grozavă.

Shane se răsuci spre el, şi expresia feţei lui era îndeajuns de dură încât să înspăimânte până şi un vampir.

— Încerci să mă opreşti, Dick?

Richard îl fixă cu privirea pentru o clipă, după care se întoarse la examinarea hărţii.

— Vrei să te duci, du-te. Noi avem treabă. Avem un oraş întreg cu oameni pe care să-i slujim şi să-i apărăm. Eve o una singură.

— Mda, bine, dar e a noastră, replică Shane, luând-o de mână pe Claire. Hai să mergem.

Hannah se rezemă de perete.

— E cineva împotrivă dacă vreau locul mortului?

— Dacă tot umbli cu puşca aia mortală? Eşti invitata mea.

Afară, situaţia era ciudată: linişte, dar cu o senzaţie de agitaţie reprimată plutind prin aer. Erau încă oameni pe străzi, strânşi în grupuri şi discutând. Magazinele erau închise, în cea mai mare parte, însă Claire constată, destul de îngrijorată, că barurile erau deschise, şi la fel şi magazinul cu armament al oraşului.

Deloc bine.

Porţile universităţii se deschiseseră şi cei care voiau să iasă primeau un fel de permis: încă se agăţau de povestea cu exerciţiul de alarmă, presupuse Claire.

— Au, frate, bombăni Shane, în timp ce coteau pe una dintre străzile care duceau spre inima oraşului, şi spre Piaţa Fondatoarei: bârlogul vampirilor. Erau mai mulţi oameni pe-aici, mai multe grupuri. Nu-mi place treaba asta, continuă el. Uite-l şi pe Sal Manetti. Era unul dintre camarazii de băutură ai tatălui meu, pe vremuri.

— Nici curcanilor nu le prea place, zise Hannah, arătând spre maşinile de poliţie din faţa lor.

Blocau accesul în celălalt capăt al străzii şi, încordându-şi

privirea, Claire observă că poliţiştii coborâseră din maşini şi se aliniaseră gata pentru orice.

— Ar putea să iasă rău, în orice clipă, medită Hannah. Nu le trebuie decât cineva care să aprindă chibritul, şi luăm foc toţi.

Claire se gândi la ce-i spusese Shane, că tatăl lui avea să se întoarcă în oraş, şi ştia că şi el se gândea la acelaşi lucru. Îl văzu scuturând energic din cap.

— Trebuie să ne dăm seama unde ar putea să fie Eve, rosti el. Ceva idei?

— Poate ne-o fi lăsat ceva indicii, îşi dădu cu părere Claire. Acolo, la Common Grounds. Probabil că de-acolo ar trebui să începem.

Cu toate acestea, găsiră cafeneaua Common Grounds pustie, cu obloanele oţelite lăsate în jos. Uşa de la intrare era încuiată. Ocoliră cu maşina prin spate, spre alee. Acolo, nu era nimic, cu excepţia pubelelor, şi...

— Asta ce naiba mai e? întrebă Shane.

Călcă frâna şi opri automobilul, după care sări din el şi ridică un obiect mic de pe jos. Urcă la loc şi i-l arătă lui Claire.

Era o bomboană mică, albă, de forma unui craniu. Claire o privi chiorâş, după care-şi întoarse ochii spre alee.

— Ne-a lăsat o dâră de bomboane mentolate?

— Aşa se pare. Şi, ca s-o urmăm, trebuie s-o luăm pe jos.

Hannah nu părea să agreeze prea mult ideea, însă Shane nu era dispus să supună la vot. Parcară maşina lui Eve pe alea din spatele cafenelei Common Grounds, o încuiară şi porniră la vânătoare de bomboane în formă de craniu.

— Uite colo! urlă Hannah, ajunsă în capătul aleii. Se vede că azvârle câte una de fiecare dată când coteşte. Isteaţă. A luat-o pe-acolo.

Pe urmă, merseră mai repede. Bomboanele erau la vedere, lesne de descoperit. Claire observă că, în majoritate, erau aruncate în zone cu umbră, ceea ce ar fi avut logică, în cazul în care Eve ar fi fost împreună cu Myrnin, sau cu alţi vampiri. De ce n-o fi rămas? Dar poate că nu avusese de ales.

Pista cu bomboane se termină la câteva străzi mai încolo. Îi adusese într-o zonă în care Claire nu mai fusese până acum: clădiri vechi, părăsite, majoritatea, făcându-se bucăţi sub neiertătoarea şi necontenita apăsare a anilor şi a soarelui. Totul arăta şi dădea senzaţia de pustiu.

— Şi-acum, încotro? întrebă ea, privind în jur.

Nu vedea vreun semn evident, dar deodată sesiză ceva sclipitor, un obiect strecurat în spatele unei pubele răsturnate, ruginite. Întinse mâna şi o scoase ţinând în ea o zgardă neagră din piele, presărată cu ţepi argintii.

Una şi aceeaşi cu cea pe care-o avusese Eve la gât. Fără vreo vorbă, îi arătă obiectul lui Shane, care începu să se rotească lent, examinând cu privirea clădirile anoste din jur.

— Haide, Eve, murmură el. Dă-ne un indiciu. Orice.

Deodată, încremeni.

— Ai auzit?

Hannah îşi lăsă capul într-o parte. Era în capătul aleii, ţinând în mâini arma de vânătoare într-un fel care părea atât nepăsător, dar şi, în acelaşi timp, înspăimântător de profesional.

— Ce? se miră ea.

— Nu auzi?

Claire auzi. Suna telefonul cuiva. Un telefon mobil, având un ton de apel cu ultrasunete; aflase că persoanele mai în vârstă nu puteau auzi astfel de frecvenţe, aşa că elevii de şcoală le foloseau tot timpul în şcoală, ca să poată vorbi la telefon şi trimite mesaje pe furiş, în clasă. Era un sunet slab, dar categoric real.

— Credeam că reţeaua nu funcţionează, zise scoţându-şi propriul telefon.

Nţ. Reţeaua era din nou funcţională. Se întrebă dac-o fi fost mâna lui Richard, sau să se fi pierdut controlul asupra releelor telefonice. Oricare dintre aceste variante era posibilă.

Găsiră telefonul înainte ca soneria să înceteze. Era al lui Eve — un telefon roşu, cu o amuletă din argint în formă de craniu prinsă de el — şi fusese aruncat la umbra unei uşi sparte, înclinate.

— Cine-a sunat? se interesă Claire, iar Shane parcurse meniul.

— Richard, zise el. Se pare că, până la urmă, tot a căţat-o.

Telefonul lui Claire zbârnâi: o singură dată. Un SMS. Îl deschise şi citi.

Era de la Eve, şi fusese trimis de câteva ore; după toate aparenţele, abia acum se expediau mesajele restante.

Scria 911@GERMANS. Claire i-l arătă lui Shane.

— Ce-o fi asta?

— Nouă unu unu. Mesaj de urgenţă. German's... îşi întoarse

privirea spre Hannah, care se desprinse de zid şi se apropie de ei.

— Fabrica de cauciucuri German's, zise ea. Fir-ar să fie, asta nu-mi place; e mare cât două terenuri de fotbal, pe puţin.

— Ar trebui să-l anunţăm pe Richard, zise Claire. Formă numărul, însă reţeaua era ocupată, după care liniuţele semnalului dispărură din nou de pe ecran.

— Eu nu mai aştept, anunţă Shane. Haideţi să luăm maşina.

Nouă

Fabrica de cauciucuri se afla în apropierea fostului spital, constatare care-i provocă frisoane lui Claire: îşi amintea mult prea bine de clădirea aceea părăsită. Fusese incredibil de sinistră, şi, în definitiv, aproape că le adusese moartea, ei şi lui Shane; aşa că, încă o data, n-avea motive să-i placă.

Simţi un şoc la vederea mătăhălosului vechi edificiu rămas încă pe locul lui, după ce Shane intră cu maşina pe strada respectivă.

— N-au mai dărâmat chestia asta? întrebă ea.

Clădirea fusese programată pentru demolare, şi, o, Doamne, dacă era necesar să fie demolată vreo clădire...

— Am auzit că s-ar fi amânat, răspunse Shane.

Nu părea câtuşi de puţin mai bucuros decât Claire s-o revadă.

— Ceva cu conservarea istorică, explică el. Cu toate că, pun pariu, oricine şi-ar fi dorit să conserve aşa ceva sigur n-a fost înăuntru, şi apoi să trebuiască să fugă pentru a scăpa cu viaţă.

Claire privi afară pe geam. Pe partea ei, văzu acea monstruozitate adormită de spital. Pietrele crăpate şi stâlpii înclinaţi din faţă o făceau să pară o imagine ieşită direct dintr-unul din jocurile video preferate ale lui Shane, cele în care trebuia să omori zombi.

— Nu te ascunde aici, şopti ea. Te rog, nu te ascunde aici.

Pentru că, dacă Eve şi Myrnin chiar se refugiaseră acolo, nu era convinsă că ar avea curajul să dea buzna în căutarea lor.

— Aici e German's, zise Hannah, făcând semn spre un loc aflat de cealaltă parte a străzii.

Claire nu o observase data trecută când mai fusese pe-acolo — preocupată fiind de problema rămânerii în viaţă — însă iat-o

acum, o clădire pătrată, cu patru niveluri, zugrăvită în acel cafeniu spălăcit folosit de toată lumea prin anii şaizeci. Până şi ferestrele — cele rămase încă nesparte — fuseseră vopsite. Era o construcţie simplă, masivă şi butucănoasă, şi nu avea nimic special în ea, cu excepţia mărimii: ar fi acoperit pe puţin trei cvartale de oraş, numai ferestre oarbe şi beton gol.

— Ai fost vreodată înăuntru? o întrebă Shane pe Hannah, care examina prudentă clădirea.

— Nu, de un car de ani încoace, răspunse ea. Mda, obişnuiam să ne ascundem pe-aici câteodată, când chiuleam de la ore, sau chestii dintr-astea. Cred că toată lumea le făcea, din când în când. E harababură înăuntru, o adevărată groapă de gunoi. Marafeturi peste tot, pereţii se năruire, tavanele nici ele nu sunt prea stabile... Dacă urci la etaj, trebuie să fii cu ochii-n patru. Nu te bazezi pe podele, şi te fereşti de scările-alea din fier. Încă de pe-atunci erau şubrede.

— Şi ce facem, intrăm acolo? se interesă Claire.

— Nu, răspunse Shane. Tu nu mergi nicăieri. Tu rămâi aici să-l prinzi pe Richard la telefon şi să-i spui unde suntem. Eu şi cu Hannah o să vedem despre ce e vorba.

Nu părea să aibă prea mult loc pentru contraargumente, fiindcă Shane nici nu-i lăsă timpul necesar: el şi cu Hannah ţâşniră afară din automobil, făcându-i semne să încuie portierele, după care porniră în fugă spre o deschizătură din gardul ruginit şi lăsat.

Claire îi urmări cu privirea până când dispărură după colţul clădirii şi abia atunci îşi dădu seama că-i amorţiseră degetele de cât de tare strângea telefonul. Inspiră adânc şi-i deschise clapeta, încercând din nou să-l sune pe Richard Morrell.

Nimic. Nici acum nu avea semnal. Reţeaua când era, când nu, ca un yoyo.

Semnalul emiţătorului era foarte scăzut, dar se hotărî să încerce chiar şi-aşa. Primi un soi de răspuns, însă brutal de paraziţi. Indică poziţia în care se aflau, pentru eventualitatea puţin probabilă în care cineva conectat la reţea ar putea s-o audă prin tot acel zgomot.

Ţipă şi scăpă aparatul din mână în clipa în care ceva împiedică lumina să mai pătrundă în maşină prin geamul portierei şi cineva începu să bată cu disperare.

Claire recunoscu bluza din mătase — bluza ei din mătase —

înainte de a o recunoaşte pe Monica Morrell, fiindcă Monica în mod categoric nu semăna cu ea însăşi. Era cu sufletul la gură, transpirată, cu părul încâlcit, iar machiajul i se scurgea, mânjindu-i toată faţa.

Plânsese. Pe obrazul drept avea o crestătură şi o vânătaie în formare, iar pe bluză se vedeau atât urme de praf, cât şi pete de sânge. Îşi ţinea braţul stâng de parcă i-ar fi fost rupt.

— Deschide! ţipă ea, reluându-şi bubuiturile în geam. Lasă-mă să intru!

Claire privi în spatele maşinii.

Văzu o gloată înaintând pe stradă: treizeci, poate patruzeci de oameni, unii alergând, alţii urmându-i la pas. Câţiva fluturau bâte de baseball, scânduri, ţevi.

O zăriră pe Monica şi izbucniră în urlete. Lui Claire i se tăie respiraţia, fiindcă era un sunet deloc omenesc: mai degrabă, răgetul unei fiare, al unei fiare iraţionale şi flămânde.

Expresia de pe faţa Monicăi era, pentru prima oară, una absolut sinceră şi vulnerabilă. Îşi lipi palma de geamul portierei.

— Te rog, ajută-mă, zise.

Dar, chiar în timp ce Claire se chinuia să descuie portiera, Monica tresări, îi întoarse spatele şi porni în fugă, şchiopătând.

Claire se strecură pe scaunul de la volan. Shane lăsase cheile în contact. Porni motorul şi apăsă pe ambreiajul masivului automobil, dar îi dădu prea multă benzină şi fu cât pe ce să se ciocnească de trotuar; totuşi, reuşi să îndrepte volanul la timp. Se apropie cu repeziciune de Monica. Trecu pe lângă ea, opri în scrâşnet de cauciucuri şi întinse mâna să deschidă portiera din dreapta.

— Urcă! urlă ea.

Monica se strecură înăuntru şi trânti portiera după ea, iar Claire apăsă acceleraţia exact în clipa în care ceva izbea cu zgomot spatele automobilului: o cărămidă, poate. O grindină de pietre mai mărunte lovi în clipa imediat următoare. Claire răsuci din nou cu violenţă volanul, apoi se îndreptă şi reuşi să-i imprime maşinii o mişcare mai lină. Inima îi bătea cu putere şi-şi simţea palmele transpirate pe volan.

— Eşti bine?

Monica, gâfâind, îi aruncă o privire asasină.

— Nu, normal că nu sunt bine! se răsti ea, încercând să-şi aranjeze părul cu mâinile tremurătoare. Incredibil. Ce întrebare

tâmpită. Presupun că nici nu mă puteam aştepta la mai mult din partea cuiva ca tine, totuşi...

Claire opri maşina şi se întoarse s-o privească fix.

Monica tăcu.

— Uite cum facem, zise Claire. Începi să te comporţi ca o fiinţă umană normală, măcar de data asta, sau altfel te descurci singură. Clar?

Monica întoarse capul în spate.

— Uite-i că vin!

— Da, vin. Spune, e clar?

— OK, OK, da! Perfect, cum vrei tu! ţipă Monica privind cu o evidentă groază gloata furioasă care se apropia.

Alte pietre muşcară din vopsea, iar una dintre ele lovi geamul din spate cu destulă forţă cât s-o facă pe Claire să tresară.

— Scoate-mă de-aici! strigă cealaltă fată. Te rog!

— Ţine-te bine, nu sunt o şoferiţă prea grozavă.

Asta se putea numi o mostră de eufemism. Maşina lui Eve era enormă, şi greoaie, şi părea să aibă o gândire a ei proprie, iar Claire nu avusese timp să-şi potrivească scaunul astfel încât să poată ajunge cu uşurinţă la pedale. Singurul lucru bun în privinţa calităţilor ei de şofer era că, în timp ce se îndepărtau de gloata atacatorilor şi de ploaia de cărămizi, reuşea să meargă aproximativ drept, şi destul de repede.

Nu răzui bordura decât de două ori.

După ce şi cei mai antrenaţi dintre urmăritori rămaseră departe, evident descurajaţi, Claire îşi aminti în sfârşit să mai şi respire, şi coti la dreapta la prima intersecţie. Partea aceasta din oraş părea pustie, dar, în definitiv, aşa dăduse şi cealaltă impresia, înainte să-şi facă apariţia Monica şi fan-clubul ei. Enorma, impunătoarea formă a fabricii de cauciucuri se prelinse pe lângă maşină, prin dreapta: păreau să fie kilometri întregi de cărămizi informe şi de ferestre oarbe.

Claire frână şi opri de cealaltă parte a străzii, în faţa unui complex de depozite pustii, ruginite.

— Haide, zise.

— Ce?

Monica o privi coborând şi luând cheile, şocată, neputând să înţeleagă ce făcea.

— Unde te duci? Trebuie să plecăm de-aici. Ei voiau să mă omoare!

— Probabil că încă ar vrea, zise Claire. Aşa că tu, probabil, ar trebui să cobori din maşină imediat, dacă nu cumva vrei să-i aştepţi.

Monica dădu o replică pe care Claire se prefăcu că n-o aude — nu era tocmai un compliment — şi cobori, şchiopătând, de pe locul din dreapta. Claire încuie maşina. Nu putea decât să spere că nu va fi lovită, cu toate că gloata părea să fie destul de aţâţată, şi simplul fapt că Monica fusese înăuntru putea să fie suficient ca să-i atragă distrugerea.

Totuşi, cu puţin noroc, ei ar presupune că fetele au fugit să se ascundă în complexul de depozite, ceea ce îşi şi dorea Claire.

Aşa că porni în direcţia opusă, spre gardul care înconjura Fabrica de cauciucuri German's. Sârma era tăiată lângă unul dintre stâlpi, lăsând o breşă pe jumătate ascunsă de o tufă de scaieţi. Se strecură prin ea şi ţinu sârma oţelită ridicată pentru Monica.

— Vii? o întrebă, văzând că şovăie. Pentru că, ştii ce? Nu mă interesează prea tare. Doar ca să nu zici că nu ţi-am spus.

Monica trecu şi ea, fără alte comentarii. Gardul reveni la locul lui. În afară de cazul în care ar fi căutat cineva dinadins o intrare, ar fi trebuit să nu se vadă. Fabrica lăsa o umbră întinsă şi neagră peste spaţiul pentru parcare, sufocat de buruieni. Încă erau, pe ici, pe colo, parcate câteva camionete ruginite.

Claire le folosi ca paravan faţă de stradă în timp ce se apropiau de clădirea principală, deşi nu credea că mulţimea furioasă ar fi putut să ajungă suficient de aproape ca să le descopere în momentul acesta. Monica păru să înţeleagă fără să aibă nevoie de prea multe instrucţiuni; Claire presupuse că fuga pentru salvarea vieţii îi mai tăiase un pic din nas. Poate.

— Stai, zise Monica, văzând-o pe Claire că se pregăteşte să sară printr-o fereastră spartă de la parter în incinta fabricii de cauciucuri. Ce faci?

— Îmi caut prietenii, îi răspunse. Sunt înăuntru.

— Ei bine, eu nu merg înăuntru, declară Monica, străduindu-se să adopte o atitudine semeaţă.

Ar fi avut mai multe şanse de reuşită dacă n-ar fi fost atât de sfârşită şi de transpirată.

— Eu eram în drum spre Primărie, însă fraierii ăia mi s-au pus în drum. Mi-au tăiat cauciucurile. Trebuie să ajung la părinţii mei.

Rostise toate acestea pe un ton de parcă s-ar fi aşteptat de la Claire să salute şi apoi să sară în sus ca o broscuţă.

Claire, însă, îşi înălţă sprâncenele.

— Atunci, ai face bine s-o iei la picior, cred eu. E drum cam lung.

— Dar... dar...

Claire n-o mai aşteptă să-şi termine bolboroselile; îi întoarse spatele şi fugi spre clădire. Dincolo de fereastră era beznă totală, cât putea ea să vadă, dar bine măcar că avea acces înăuntru. Se ridică în mâini până pe pervaz şi începu să-şi treacă picioarele peste el.

— Stai! ţipă Monica, repezindu-se spre ea. Nu poţi al mă laşi aici singură! I-ai văzut pe huliganii ăia!

— Absolut

— O, îţi place la culme, nu-i aşa?

— Cam, răspunse Claire, sărind înăuntru şi lovind cu tălpile pantofilor podeaua goală din beton.

Oricum, goală, făcând abstracţie de stratul de praf, netulburat atât cât se putea vedea până unde pătrundea lumina, ceea ce nu însemna prea departe.

— Vii? o mai întrebă o dată.

Monica se holbă la ea prin fereastră, clocotind de furie; Claire îi răspunse cu un zâmbet, după care îşi începu drumul prin întuneric.

Monica, înjurând de mama focului, se căţără la rândul ei şi intră.

— Eu nu sunt fată rea, spunea Monica; mai bine zis, scâncea.

Claire îşi dori să fi avut la îndemână o scândură de doi pe patru cu care s-o pocnească, însă fabrica de cauciucuri, deşi plină de resturi şi de gunoaie, părea să cam ducă lipsă de aşa ceva.

Numai că, în realitate, nu-şi dorea să lovească pe nimeni, în adâncul sufletului. Bănui că era vorba despre o hibă de caracter, sau cam aşa ceva.

— Ba da, chiar eşti o fată rea, îi replică Monicăi, şi se aplecă să treacă pe sub un colac de sârmă care atârna destul de jos, părând scos dintr-un decor de film de groază, un colac dintre acelea care îţi cad în jurul gâtului şi te ridică până în ghearele asasinului psihopat.

Şi, fiindcă veni vorba, întreg decorul era în stil Asasin Psihopat Timpuriu, de la vastul întuneric înălţat până sus de tot, până la formele zgrunţuroase, scheletice, ale echipamentelor ruginite, sau ale deşeurilor abandonate. Desenele pulverizate cu pistolul — decenii de-a rândul, în stiluri stratificate, de la tag-urile[5] timpurii, până la tăioasele simboluri ale bandelor — sclipeau în bătaia razelor întâmplătoare de lumină ca sângele. Un artist mai şocant decât alţii pictase o enormă, îngrozitoare faţă de clovn, folosind ferestrele în chip de ochi şi o uşă uriaşă, deschisă, în locul gurii. Mda, chiar n-am de gând să intru pe uşa aia, îşi zise Claire. Cu toate că, aşa cum stăteau treburile, probabil că avea să fie obligată.

— De ce spui asta?

— De ce spun ce? întrebă Claire, distrată.

Asculta, încercând să capteze orice zgomot de mişcare, însă incinta aceea era atât de mare, şi de derutantă... exact cum îi avertizase Hannah.

— De ce spui că sunt fată rea?

— A, nu ştiu... pentru că ai încercat să mă omori? Şi i-ai pus pe unii să mă violeze la o petrecere? Ca să nu mai pun la socoteală...

— Astea au fost în compensaţie, argumentă Monica. Şi n-au fost cu intenţie, sau mai ştiu eu ce.

— Da, ceea ce mă face să mă simt cu mult mai bine, Uite ce, n-am putea să lăsăm conversaţiile? Am treabă, Vorbesc serios. Şşşşşt!

Interjecţia din urmă fusese ca s-o împiedice pe Monica să mai bolborosească vreo pledoarie ofensată în apărarea caracterului ei. Claire se strecură pe lângă o baricadă din lăzi şi obiecte metalice stivuite, trecând într-o altă fâşie luminoasă care pornea dintr-o fereastră spartă de sus. Clovnul pictat părea să-i urmărească mişcările, ceea ce era mai mult decât sinistru. Încercă să nu privească prea atentă ce se afla pe podea. Printre rămăşiţe erau şi schelete de animale sau de păsări, care intraseră cumva şi muriseră acolo, de-a lungul anilor. Mai erau cutii vechi din tablă, ambalaje din plastic, tot felul de gunoaie lăsate în urmă de puştanii aventuroşi, sosiţi în căutarea unei ascunzători. Nu-şi putea închipui că vreunul ar fi rezistat prea

[5] Un graffiti specific pentru un anumit artist, sau grup de artişti

mult acolo.

Locul acesta părea, pur şi simplu... bântuit.

Mâna Monicăi o apucă de braţ, tocmai în locul învineţit mai devreme de strânsoarea Ameliei. Claire tresări de durere.

— Ai auzit?

Şoapta Monicăi fusese speriată şi înăbuşită. Ar fi avut nevoie să se spele pe dinţi, şi în rest mirosul de transpiraţie era mai puternic decât cele de pudră sau de parfum.

— O, Doamne! E cineva aici!

— Ar putea să fie un vampir, îşi dădu cu părerea Claire

Monica pufni.

— Nu mi-e teamă de ăştia, zise ea, fluturându-şi cocheta brăţară de Protecţie, din argint, prin faţa ochilor lui Claire. Nimeni nu vrea să-l supere pe Oliver.

— Vrei să le spui asta şi celor de-afară, care te hăituiau? Nu cred să fi primit şi ei vreun comunicat, sau altceva.

— Nu, adică, vampirii. Sunt Protejată, insistă Monica, pe un ton de parcă n-ar fi putut exista vreo altă posibilitate veridică.

Pământul e rotund, soarele e fierbinte, şi niciun vampir nu poate să se atingă de ea, fiindcă i s-a vândut lui Oliver, trup şi suflet.

Mda, sigur.

— Ultimele ştiri, o informă Claire, în şoaptă. Oliver a dispărut fără urmă de la Common Grounds. Amelie e dispărută. De fapt, aproape toţi vampirii din întreg oraşul au pierit din vedere, ceea ce face din brăţările astea drăguţe accesorii vestimentare, dar nu tocmai veste antiglonţ, sau altceva asemănător.

Monica dădu să riposteze, însă Claire se încruntă furioasă la ea şi-i făcu un semn spre undeva prin întuneric, de unde auzise ea zgomotul. Sunase neobişnuit: ca un fel de suspin, reverberându-se din oţel şi din beton, ricoşând şi amplificându-se.

Sunase de parcă ar fi ieşit din gura clovnului.

Sigur că da.

Claire îşi vârî mâna în buzunar. Avea încă fiola aceea cu pulbere de argint pe care i-o dăduse Amelie, însă era pe deplin conştientă de faptul că putea să nu-i fie de vreun folos. Dacă vampirii-prieteni erau amestecaţi printre vampirii-duşmani, ghinionul ei. La fel, în cazul în care ceea ce o aştepta acolo ar fi fost o problemă provocată de oameni, şi nu de vampiri...

Shane şi Hannah erau acolo. Undeva. Şi la fel — spera ea — şi Eve.

Claire îşi făcu loc pe lângă o canapea zdrenţuită mirosind a pisici bătrâne şi a mucegai, după care ocoli un şobolan cu adevărat impresionant, care nu se sinchisea să se dea la o parte din drumul ei. Doar stătea acolo, privind cu ochii lui stranii, ageri.

Monica îşi coborî privirea spre el, îl văzu şi scoase un ţipăt ascuţit, împleticindu-se înapoi. Căzu peste o stivă de cutii vechi din carton, care se prăbuşi peste ea, împrăştiind tot felul de gunoaie. Claire o înhăţă şi-o trase la loc în picioare, însă Monica scâncea şi se agita, tot pipăindu-şi părul şi bustul.

— O, Doamne, sunt pe mine? Păianjeni? Păianjeni sunt ?

Dac-ar fi fost, Claire speră s-o şi muşte.

— Nu, îi răspunse scurt. Sau, mă rog, erau, dar numai unii mititei, pe spinare.

Îi scutură cu mâna.

— Gata, taci odată! o repezi apoi.

— Îţi baţi joc de mine? N-ai văzut şobolanul ăla? Era cât afurisita de Godzilla!

Ei, până aici a fost, se hotărî Claire. Monica n-avea decât să rătăcească pe-acolo de una singură, să tot ţipe despre şobolani şi păianjeni, până venea cineva s-o mănânce. N-avea. Decât.

Nu făcuse decât vreo zece paşi, când şoapta extrem de firavă a Monicăi o făcu să încremenească pe loc.

— Te rog, nu mă lăsa.

Nu suna a Monica, absolut deloc. Era doar o fată speriată, şi foarte tânără.

— Claire, te rog.

Oricum, probabil că era prea târziu să mai păstreze tăcerea, şi dacă erau vampiri ascunşi prin Fabrica de cauciucuri German's, până acum ştiau precis unde să le găsească; şi, dacă tot veni vorba, chiar şi ce grupă de sânge avea fiecare. Aşa că furişatul nu mai părea o prioritate.

Claire îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă din răsputeri:

— Shane! Eve! Hannah! Cineva!

Ecoul trezi păsări invizibile şi poate lilieci de undeva, de la înălţime, care începură să fâlfâie nebuneşte din aripi; vocea ei ricoşă din toate suprafeţele plane, maimuţărind-o pe Claire.

În tăcerea plină de şoapte care urmă, se auzi murmurul

Monicăi:

— Uau, şi eu care crezusem că suntem discrete, sau cam aşa ceva... Greşeala mea.

Claire tocmai se pregătea să-i dea o replică de-a dreptul dură, însă încremeni când un alt glas ricoşă spre ea prin vastul spaţiu: glasul lui Shane.

— Claire?

— Aici!

— Stai acolo! Şi taci!

După voce, părea suficient de disperat încât ea să-şi dorească să se fi rezumat la tactica tăcerii; şi, deodată, Monica încetă să mai respire şi rămase absolut nemişcată lângă ea. Degetele ei îi cuprinseră braţul, strângând-o iarăşi de vânătăi.

Încremeni şi Claire, la rândul ei, fiindcă tocmai ieşea ceva din gura clovnului pictat: ceva alb, fantomatic, plutind ca fumul...

Avea şi un chip. Mai multe chipuri, fiindcă era un grup alcătuit din ceea ce păreau să fie vampiri, toţi extrem de palizi, toţi extrem de tăcuţi, toţi îndreptându-se spre ele.

Statul pe loc nu reprezenta un plan prea grozav, hotărî Claire. Aşa că avea să aleagă un altul, adică rupe-o la fugă.

Ceea ce, apucând-o pe Monica de mână, şi făcu.

Atunci, vampirii chiar scoaseră şi sunete, la vederea prăzii lor care fugea: mici râsete şoptite, şuierături stranii, tot felul de zgomote înfricoşătoare care-i făcură pielea de găină lui Claire. Ţinea într-o mână flaconul, alergând tot mai repede, sărind peste deşeuri când reuşea să le vadă la timp, şi împiedicându-se de ele, când nu. Monica reuşea, cumva, să ţină pasul cu ea, cu toate că-i auzea chinuitul, neîntreruptul vaiet al răsuflării. Iar rana de la piciorul drept era clar c-o supăra destul de rău.

Ceva palid ateriză în faţa ei, cu un salt tăcut, ca apariţia unui păianjen. Claire zări imaginea sălbatică a unei feţe albe, cu ochi roşii, gura larg căscată şi colţi scânteietori. Făcu un pas înapoi, pregătindu-se să arunce flaconul... dar îşi dădu seama că cel din faţa ei era Myrnin.

Clipa de ezitare o costă. Ceva o izbi din spate, făcând-o să se împleticească înainte, împiedicându-se de o bară din fier prăbuşită. Scăpă fiola în cădere, în timp ce încerca să-şi restabilească echilibrul, şi auzi cum se sparge sticla de muchia traversei. Un praf argintiu ieşi din ea, ca o trâmbă. Monica ţipă, un strigăt sălbatic care stârni din nou panica în rândul păsărilor

din înaltul încăperii; Claire o văzu împiedicându-se în încercarea ei de a se îndepărta de Myrnin.

Myrnin era imediat în afara razei de acţiune a norului plutitor de praf argintiu, însă nu Myrnin era problema. Ceilalţi vampiri, cei care ieşiseră din gura clovnului, ţopăiau acum peste stivele de gunoaie, gonind spre mirosul de sânge proaspăt, curgător.

Veneau din spatele lor, şi încă repede.

Claire se aplecă şi strânse de pe podea cât putu din pulberea argintie, după care se ridică în genunchi. Se întoarse şi azvârli pulberea în aer, între ea, Monica, şi restul vampirilor. Aceasta se dispersă într-o ceaţă fină, sclipitoare, iar când vampirii se ciocniră de ea, fiecare minusculă fărâmă de argint se aprinse.

Era o privelişte frumoasă, şi oribilă în acelaşi timp, şi Claire tresări auzindu-le ţipetele. Era atât de mult argint, şi li se lipea de piele, distrugând-o. Claire nu ştia precis dacă putea să-i omoare, însă vedea clar că-i oprise în loc.

O apucă de mână pe Monica şi-o trase aproape de ea.

Myrnin era încă în faţa lor, stând pe vine deasupra unei stive de palete din lemn. Nu avea deloc o înfăţişare umană, absolut deloc.

Şi, deodată, el clipi, iar licărul roşu îi dispăru din ochi. Colţii i se retraseră frumos, şi Myrnin îşi trecu limba peste buzele palide, înainte de a rosti, nedumerit:

— Claire?

Ea avu o senzaţie de uşurare într-atât de puternică, încât simţi că se prăbuşeşte.

— Mda, eu sunt.

— Aha, exclamă el, lăsându-se să alunece jos de pe stiva de lemne, şi Claire constată că era încă îmbrăcat aşa cum îl văzuse în Common Grounds: cu o haină lungă, neagră, din catifea, fără cămaşă, cu pantalonii albi rămaşi din costumul de bal.

Ar fi trebuit să pară ridicol, dar, cumva, arăta... normal.

— N-ar fi trebuit să fii aici, Claire. E foarte periculos.

— Ştiu...

Ceva rece îi atinse în treacăt ceafa, şi o auzi pe Monica scoţând un sunet înfundat, ca un ţipăt sugrumat. Se răsuci pe călcâie şi se pomeni faţă în faţă cu un vampir furios, cu ochii roşii, şi o parte a pielii încă fumegând din cauza argintului aruncat de ea.

Myrnin scoase un răget care sfâşie aerul, plin de ameninţare

şi de mânie, iar vampirul făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, evident şocat.

Apoi, toţi cei cinci care le hăituiseră în tăcere se retraseră în întuneric

Claire se întoarse din nou cu faţa spre Myrnin, care privea, gânditor, în urma vampirilor plecaţi

— Mersi, îi zise.

El ridică din umeri.

— Am fost educat în conceptul de noblesse oblige, răspunse. Şi îţi sunt dator, ştii? Mai ai ceva medicamente pentru mine?

Claire îi întinse ultima doză din drogul care-i menţinea sănătatea mintală; oricum, în mare parte. Era varianta mai veche, cristalele roşii, în locul lichidului incolor, şi el îşi răsturnă în palmă o grămăjoară, după care linse cristalele până la ultimul şi scoase un suspin de profundă satisfacţie.

— E mult mai bine, zise, vârându-şi în buzunar sticluţa cu ceea ce-i mai rămăsese. Bun. Acum: ce cauţi aici?

Claire îşi umezi buzele. Îl auzea pe Shane — sau pe altcineva — apropiindu-se de ei prin întuneric, după care zări pe cineva, printre umbre, în spatele lui Myrnin. Nu erau vampiri, îşi zise în sinea ei, aşa că probabil o fi Hannah, împreună cu Shane.

— O căutam pe prietena mea, Eve. Ţi-aduci aminte de ea, nu?

— Eve, repetă Myrnin, apoi îşi destinse chipul într-un zâmbet. Aha. Fata care m-a urmărit. Da, sigur că da.

Claire simţi un val de entuziasm, înecat repede de spaimă.

— Ce-a păţit?

— Nimic. Doarme, îi răspunse el. Aici erau prea multe pericole pentru ea. Am pus-o la loc sigur, pentru moment.

Shane îşi făcu loc printre ultimele obstacole şi apăru într-o fâşie de lumină, cam la cincizeci de paşi mai încolo. Se opri la vederea lui Myrnin, dar fără să arate alarmat.

— Şi el e prietenul tău, zise Myrnin, întorcându-şi privirea spre Shane. Cel la care ţii atât de mult.

Ea nu discutase niciodată cu Myrnin despre Shane; oricum, nu în amănunt. Mirarea probabil că i se zărea pe faţă, fiindcă zâmbetul lui se întinse.

— Îi porţi mirosul pe haine, îi explică. Iar el îl poartă pe-al tău.

— Pfiuuu, oftă Monica.

Ochii lui Myrnin se concentrară asupra ei, ca două fascicule laser.

— Şi cine este copila aceasta încântătoare?

Claire fu cât pe ce să-şi dea ochii peste cap.

— Monica. Fata primarului.

— Monica Morrell, se prezentă ea, întinzându-i mâna, pe care Myrnin o acceptă, aplecându-se asupra ei cu un gest de modă veche.

Claire îşi dădu seama că, în acelaşi timp, el îi studia şi brăţara de la încheietură.

— A lui Oliver, remarcă el, îndreptându-şi spinarea, înţeleg. Sunt fermecat, draga mea, pur şi simplu fermecat, rosti, fără să-i dea drumul mâinii. Nu cumva ai fi dispusă să donezi o jumătate de litru pentru un sărman străin înfometat?

Zâmbetul îi îngheţă Monicăi pe buze.

— Păi... mă rog, eu...

Myrnin o atrase în braţele sale cu o singură smucitură rapidă. Monica scânci şi încercă să se smulgă, dar cu toate că nu era prea înalt, Myrnin avea forţă din belşug.

Claire trase aer adânc în piept.

— Myrnin. Te rog.

El făcu o figură sâcâită.

— Te rog ce?

— Ea nu e o pradă permisă, sau altceva. Nu poţi s-o ronţăi cum vrei tu. Dă-i drumul. Vorbesc serios, insistă, văzându-l că nu pare convins. Dă-i drumul.

— Bine, acceptă el, desfăcându-şi braţele, şi Monica bătu în retragere, prinzându-se cu ambele mâini de gât.

Se aşeză pe o traversă din apropiere, respirând anevoie.

— Ştiţi, continuă Myrnin, în tinereţea mea, femeile stăteau la rând ca să-mi acorde favorurile. Mă consider un picuţ ofensat.

— E o zi ciudată pentru toată lumea, zise Claire. Shane, Hannah, vi-l prezint pe Myrnin. E, într-un fel, şeful meu.

Shane se apropie, însă expresia feţei îi rămase rece şi distantă.

— Mda? Ăsta e tipul care te-a dus la bal? Care te-a lăsat baltă acolo, să mori?

— Păi... ăăă... mda.

— Mă gândeam eu.

Şi Shane îi repezi un pumn în plină faţă. Myrnin, luat prin surprindere, căzu peste turnul de lăzi şi mârâi, arătându-şi colţii; Shane scoase o ţepuşă din buzunarul de la spate şi-o întinse,

pregătită să lovească.

— Nu! strigă Claire, sărind între ei doi şi agitându-şi braţele. Nu, zău, nu e chiar aşa. Gata, liniştiţi-vă, toată lumea, vă rog.

— Da, o aprobă Myrnin. Am fost străpuns cu ţepuşa o dată pe ziua de azi, mi-ajunge, mulţumesc. Îţi respect impulsul de a o răzbuna, băiete, dar Claire rămâne destul de capabilă să-şi apere singură onoarea.

— Eu însămi n-aş fi putut s-o spun mai bine, zise ea. Te rog, Shane. Lasă-l. Avem nevoie de el.

— Mda? Pentru ce?

— Pentru că e posibil să ştie ce se petrece cu vampirii.

— A, asta era, zise Myrnin, pe un ton care dădea de înţeles că erau idioţi cu toţii, dacă nu ştiau deja explicaţia. Sunt convocaţi. E un semnal pentru atragerea tuturor vampirilor care ţi-au jurat credinţă, printr-un schimb de sânge... e felul în care se purtau războaiele, pe vremuri. Aşa se procedează când îţi aduni oştirea.

— A, exclamă Claire. Şi-atunci... de ce nu şi pe tine? Sau pe ceilalţi vampiri de-aici?

— Se pare că serul administrat de tine îmi oferă în oarecare măsură imunitate faţă de el. O, îi simt atracţia, cât se poate de clar, dar într-un mod întru totul teoretic. Mai de grabă curios. Îmi amintesc cum îl simţeam altădată, ca o panică de-a dreptul copleşitoare. Cât despre ceilalţi, el bine, nu sunt legaţi prin sânge.

— Nu sunt?

— Nu. Creaturi inferioare. Experimente eşuate, dacă vrei.

Îşi îndepărtă privirea, şi Claire avu o oribilă bănuială.

— Sunt oameni? Adică, oameni obişnuiţi?

— Experimente eşuate, repetă el. Eşti om de ştiinţă, Claire. Nu toate experimentele ies aşa cum se intenţionează.

Myrnin îi făcuse aşa cum erau, în căutarea leacului pentru maladia vampirilor. Îi transformase în vietăţi care nu erau nici vampiri, nu erau nici oameni, nu erau... în fine, nu erau nimic, în realitate. Nu se încadrau în niciuna dintre societăţi.

Nu era de mirare că se ascundeau aici.

— Nu mă mai privi aşa, zise Myrnin. Nu sunt eu de vină pentru imperfecţiunile procesului, să ştii. Nu sunt un monstru.

Claire clătină din cap.

— Câteodată, chiar eşti.

Eve era bine: obosită, tremurând toată, cu faţa brăzdată de lacrimi, dar bine.

— N-a făcut-o, să ştii, zise, împungându-se cu două degete în direcţia gâtului. E destul de simpatic, altfel, dacă treci de toată nebunia. Cu toate că şi asta e destul de multă.

Era, şi Claire o ştia bine, aproape imposibil să treci de toată nebunia. Nu prea mergea. Dar se vedea nevoită să recunoască faptul că Myrnin, cel puţin, fusese mai gentleman faţă de cât se aşteptase.

Noblesse oblige. Poate că se simţise obligat.

Locul în care o ţinuse pe Eve fusese odinioară un soi de cameră pentru depozitare din incinta fabricii, numai pereţi solizi şi o singură uşă, pe care el o zăvorâse cu ajutorul unei ţevi îndoite. Shane nu fusese deloc bucuros când văzuse.

— Dar dac-ai fi păţit ceva? îl întrebă, în timp ce Myrnin dezdoia metalul de parcă ar fi fost cositor, nu fier. Ar fi rămas închisă acolo, singură, fără posibilitate de ieşire. Ar fi murit de foame.

— De fapt, îi răspunse Myrnin, era foarte puţin probabil. Setea ar fi ucis-o în decurs de patru zile, presupun. N-ar mai fi avut ocazia să moară de foame.

O observă pe Claire că îl ţintuia cu privirea şi înălţă sprâncenele.

— Ce e?

Ea doar clătină din cap.

— Am impresia că ţi-a scăpat esenţialul.

Monica se ţinea ca o umbră de Claire, ceea ce devenea enervant; arunca întruna priviri agitate spre Shane, şi mai nou era de-a dreptul îngrozită de Myrnin, ceea ce probabil era şi cazul, de fapt. Bine măcar că-şi ţinea gura închisă, şi chiar dacă mai văzu un şobolan, unul mare şi oarecum albinos, nu-şi mai dezlănţui ţipetele şi de data aceasta.

Eve, totuşi, nu era prea entuziasmată s-o vadă pe Monica.

— Cred că glumeşti, rosti ea pe un ton categoric, privind mai întâi spre ea, apoi spre Shane. Tu eşti de acord cu asta?

— De acord ar fi o exagerare. Dacă zici că mă resemnez, te mai apropii, răspunse Shane.

Hannah, care stătea lângă el, cu arma de vânătoare în poziţia pentru inspecţie, pufni în râs.

— Cât timp nu vorbeşte, preciză Shane, pot să-mi închipui că

nici nu e aici.

— Mda? Ei bine, eu nu pot, se răsti Eve, îndreptând o privire feroce spre Monica, iar aceasta din urmă îi răspunse cu una la fel de dură. Claire, încetează cu adunatul vagabonzilor. Nu poţi să ştii pe unde-au umblat.

— Tu vorbeşti despre infecţii, ripostă Monica fără întârziere, când chiar tu eşti una uriaşă, mergătoare.

— Râde ciob de oală spartă... mai degrabă, fărâmă de ciob. Zgripţuroaico!

— Paraşuto!

— Ce, vrei să te joci un pic cu noii tăi prieteni de colo? O repezi Shane. Aia palizi rău, cu poftă de plasmă? Pentru că, poţi să mă crezi pe cuvânt, îţi azvârl fundul puturos drept în bârlogul lor, dacă nu-ţi tace fleanca, Monica!

— Nu mă sperii tu pe mine, Collins.

Hannah îşi dădu ochii peste cap şi clănţăni închizătorul armei.

— Dar eu?

Şi, cu asta, se încheie discuţia.

Myrnin, care stătea sprijinit de perete cu braţele încrucişate la piept, urmărise desfăşurarea evenimentelor cu mare interes.

— Prietenii tăi, îi zise el lui Claire, sunt destul de... coloraţi. Foarte plini de energie.

— Să nu te atingi de prietenii mei.

Afirmaţia ei n-o includea neapărat şi pe Monica, dar oricum.

— O, absolut. Nici prin gând.

Cu mâna pe inimă, Myrnin izbuti să ia o înfăţişare îngerească, realizare destul de remarcabilă dacă luăm în considerare echipamentul lui de Lord Byron după chef[6].

— Numai că am stat mult timp departe de societatea oamenilor normali, se justifică el. Spune-mi, de regulă, e chiar atât de... însufleţită?

— De obicei, nu, oftă ea. Monica e un caz special.

Mda, dacă era să foloseşti un eufemism, fiindcă Monica era un caz disperat. Totuşi, Claire nu avea nici timp, nici nervi ca să-i explice lui Myrnin întreaga dinamică a relaţiei Monica-Shane-Eve în clipa aceea.

— Când ai spus că i-a chemat cineva pe vampiri ca să se

[6] Aluzie la George Gordon Byron, denumit îndeobşte Lord Byron, poet englez, reprezentant de frunte al romantismului, recunoscut pentru excesele sale

adune pentru un fel de luptă... te refereai la Bishop?

— Bishop? se miră Myrnin. Nu, fireşte că nu. La Amelie. Amelie a trimis chemarea. Îşi consolidează forţele, alcătuind liniile defensive. Situaţia se îndreaptă cu rapiditate spre o confruntare, consider.

Era exact ceea ce se temea Claire că avea să audă de la el.

— Şi ştii cine a răspuns?

— Oricine din Morganville care are o legătură de sânge cu ea, răspunse Myrnin. Cu excepţia mea, desigur. Dar asta ar cuprinde aproape toţi vampirii din oraş, în afara celor care i-au jurat credinţă prin intermediul lui Oliver. Dar, chiar şi-aşa, legătura lui Oliver i-ar lega şi pe ei, într-un anume sens, fiindcă el i-a jurat loialitate când a venit să locuiască aici. Poate că ei simt o atracţie mai puţin puternică, dar tot o simt.

— Şi-atunci, Bishop cum îşi strânge armata? Nu toţi din oraş sunt, ştii, ai Ameliei?

— El i-a muşcat pe cei pe care şi i-a vrut de partea lui, îi explică Myrnin, ridicând din umeri. I-a revendicat de la ea, într-un fel. Unii s-au dus de bunăvoie, alţii nu, dar toţi îi datorează acum supunere. Toţi cei pe care-a fost capabil să-i treacă de partea lui, adică un număr considerabil, presupun.

Îi aruncă o privire ascuţită.

— Chemarea a continuat şi după răsărit. Michael?

— Michael e bine. L-au închis într-o celulă.

— Şi Sam?

Claire clătină din cap, în chip de răspuns. După Michael, Sam, bunicul lui, era cel mai tânăr vampir din oraş, şi Claire nu-l văzuse deloc de când plecase el din Casa Glass, mult înaintea altor vampiri. Pornise într-o misiune dată de Amelie; ea avea mai multă încredere în el decât în majoritatea celorlalţi, chiar şi în cei pe care-i cunoştea de secole. Asta, se gândi Claire, pentru că Amelie cunoştea sentimentele lui Sam faţă de ea. Era o dragoste cum scrie la carte, una care nu lua în seamă amănunte ca spiritul practic sau primejdia, şi care niciodată nu se schimba, nici nu se stingea.

Se pomeni privindu-l pe Shane. El întoarse capul spre ea şi-i zâmbi.

O dragoste cum scrie la carte.

Ea, probabil, era prea tânără ca să aibă parte de aşa ceva, numai că o simţea atât de puternică, atât de reală...

Şi Shane nici măcar nu-şi aduna curajul să-i spună că o iubeşte.

Inspiră adânc şi se forţă să-şi alunge gândul acesta din minte.

— Şi-acum, ce facem? întrebă ea. Myrnin?

El se cufundă într-o tăcere prelungită, după care se duse spre una dintre ferestrele vopsite ale parterului şi o deschise. Soarele apunea iar. Avea să dispară complet, foarte curând.

— Voi ar trebui să vă duceţi acasă, zise. Oamenii deţin controlul, deocamdată, cel puţin, dar mai sunt unele facţiuni pe-afară. Diseară se vor da lupte pentru putere, şi nu doar între cele două tabere ale vampirilor.

Shane aruncă o privire spre Monica — ale cărei vânătăi erau dovada vie a faptului că necazurile erau deja prezente — şi apoi şi-o întoarse înapoi spre Myrnin.

— Şi tu ce-o să faci? îl întrebă.

— O să rămân aici, răspunse Myrnin. Cu prietenii mei.

— Prietenii? Cine... hm... experimentele eşuate?

— Exact cum spui, încuviinţă Myrnin, ridicând din umeri. Ei mă privesc ca pe un fel de părinte spiritual. În plus, sângele lor e la fel de bun ca al oricui altcuiva, la nevoie.

— Mai mult de-atât nici nu-mi trebuie să ştiu, replică Shane, făcând apoi un semn cu capul spre Hannah. Hai, să mergem

— Sunt în spatele tău, Shane.

— Păzeşte-l pe-al lui Claire, şi al lui Eve. Eu merg în faţă.

— Şi eu? scânci Monica.

— Chiar vrei să ştii? se răsti Shane, aruncându-i o privire capabilă să-i pârjolească tot părul. Fii recunoscătoare că nu te las aici, ca desert.

Myrnin se aplecă mai aproape de urechea lui Claire şi zise:

— Cred că-mi place de băiatul ăsta al tău.

Văzând că ea îl priveşte cu o totală nedumerire, ridică braţele, zâmbind.

— Nu în sensul acela, dragă. Doar mi se pare demn de încredere.

Ea înghiţi în sec şi lăsă totul deoparte.

— Tu o să fii bine aici? Sigur?

— Sigur? repetă el, susţinându-i privirea. Deocamdată, da. Dar avem de lucru, Claire. Mult de lucru, şi timp foarte puţin. Nu pot să mă mai ascund multă vreme. Îţi dai seama că stresul accelerează evoluţia bolii, şi acum e stres din belşug pentru noi

toţi. Şi mai mulţi vor cădea bolnavi, vor ajunge să fie tulburaţi. E de importanţă vitală să începem lucrul la serul vindecător cât mai repede cu putinţă.

— O să-ncerc să te duc înapoi în laborator mâine.

Îl lăsară într-o fâşie de lumină din ce în ce mai estompată, lângă o uriaşă macara ruginită care-şi înălţa capul prin întuneric până la nivelul unei case cu două etaje, în timp ce păsările palide de deasupra fâlfăiau din aripi sau plonjau la răstimpuri.

Şi cu rănitele, furioasele experimente eşuate, pândind printre umbre, poate chiar vrând să-şi atace creatorul vampiric.

Lui Claire i se făcu milă de ele, în eventualitatea în care aveau să încerce.

Gloatele furioase dispăruseră, însă avuseseră grijă să buşească bine maşina lui Eve, dacă tot fuseseră acolo. Eve se sufocă de furie când zări urmele de lovituri şi geamurile sparte, dar bine măcar că automobilul se mai ţinea pe toate cele patru cauciucuri, iar pagubele erau numai de natură cosmetică. Motorul porni de la prima cheie.

— Bietul copilaş, îl căină Eve, mângâind cu afecţiune impozantul volan în timp ce se aşeza pe scaunul şoferului. Lasă, că te punem noi la punct. Nu, Hannah?

— Şi eu, care mă întrebam ce-o să am de făcut mâine, replică Hannah, aşezându-se — evident — pe locul mortului. Cred că ştiu acum. O să îndrept cu ciocanul tabla lui Queen Mary şi-o să-i pun geamuri noi, incasabile.

Pe bancheta din spate, Claire era echivalentul uman al Elveţiei, neutră între cele două naţiuni beligerante reprezentate de Shane şi de Monica, aşezaţi de-o parte şi de cealaltă, la geamuri. Atmosfera era încordată, dar nimeni nu sufla o vorbă.

Soarele cobora în toată splendoarea la apus, ceea ce, în condiţii normale, ar fi făcut din Morganville un loc prielnic pentru vampiri. Dar nu tocmai şi în seara aceasta, ceea ce deveni evident după ce Eve părăsi cartierul dărăpănat al depozitelor şi începu să se apropie de bârlogul vampirilor.

Era lume afară, pe stradă, la apus.

Şi furioasă, pe deasupra.

— Hait, exclamă Eve, în timp ce treceau pe lângă un grup numeros, strâns în jurul unui tip căţărat pe o ladă din lemn, care zbiera la ceilalţi.

Avea în mâini un mănunchi de ţepuşe din lemn, şi fiecare îşi lua câte una.

— OK, zise Eve, treaba asta arată ceva mai puţin grozav.

— Crezi? se amestecă Monica, prelingându-se mai jos pe locul ei, de teamă să nu fie observată. Au vrut să mă omoare! Şi eu nici măcar nu sunt vampir!

— Da, dar eşti tu, aşa că se explică, i-o întoarse Eve, încetinind maşina. Mda. Ambuteiaj.

Ambuteiaj? în Morganville? Claire se aplecă în faţă şi văzu că pe stradă, în faţa lor, erau vreo şase vehicule. Primul dintre ele era întors de-a curmezişul, blocându-l pe al doilea: o camionetă mare, care încerca să dea înapoi, însă era împiedicată de a treia maşină.

Camioneta captivă avea geamurile fumurii, ca pentru vampiri. Cele două vehicule care o blocau erau berline vechi, uzate, de genul celor conduse de oameni.

Asta-i maşina lui Lex Perry, aia întoarsă de-a latul, remarcă Hannah. În a treia cred că-s fraţii Nunally. Tovarăşi de băutură cu Sal Manetti.

— Sal, adică, agitatorul mulţimii?

— Te-ai prins.

Iar acum, oamenii se strângeau în jurul camionetei, împingând-o, făcând-o să se clatine pe cauciucuri.

Nimeni din maşina lor nu scoase o vorbă.

Camioneta se balansă şi mai tare. Cauciucurile se învârtiră, încercând s-o urnească din loc, însă deodată se răsturnă, trântind-se pe o parte, neputincioasă. Cu un răget, mulţimea începu să se caţere pe ea şi să bubuie în geamuri.

— Ar trebui să facem ceva, zise în sfârşit Claire.

— Mda? replică Hannah, pe un ton extrem de scăzut. Ce, mai precis?

— Să sunăm la poliţie? îşi dădu cu părerea Claire.

Numai că poliţia era deja acolo. Chiar cu două maşini, dar fără să poată împiedica în vreun fel ceea ce avea să se întâmple. În realitate, agenţii nu păreau dispuşi nici măcar să încerce.

— Să plecăm, rosti încet Shane. N-avem nimic de făcut pe-aici.

Eve porni în marşarier, fără să scoată o vorbă, şi acceleră până scoase fum din cauciucuri.

Atunci, Claire se smulse din transa care o cuprinsese.

— Ce faci? Nu se poate să plecăm aşa...

— Priveşte mai bine, replică Eve, întunecată la faţă. Dacă vreunul dintre ăia o vede în maşină pe prinţesa Morrell, ne-o luăm cu toţii. Suntem toţi complici, dac-o apărăm pe ea, iar tu porţi brăţara Fondatoarei. Nu putem să riscăm.

Claire se prăbuşi înapoi pe locul ei, în timp ce Eve schimba din nou viteza, răsucind volanul. Aleseră o alta stradă, una neblocată, deocamdată.

— Ce se-ntâmplă? Întrebă Monica. Oare ce se-ntâmplă cu oraşul nostru?

— Franţa, răspunse Claire, cu gândul la ce-i spusese Bunica Day. Bun venit la revoluţie.

Eve îi conduse printr-un labirint de străzi. Din case se vedeau lumini pâlpâind, şi câteva dintre felinarele stradale prinseseră, la rândul lor, viaţă. Maşinile — şi erau foarte multe acum — îşi aprindeau farurile şi claxonau, ca şi cum echipa liceului din localitate tocmai ar fi câştigat un meci de fotbal important.

Sau de parcă ar fi fost un grup numeros şi zgomotos de petrecăreţi.

— Vreau să merg acasă, zise Monica.

Vocea îi sima înăbuşită.

— Vă rog.

Eve îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare şi, în cele din urmă, încuviinţă.

Dar imediat cum intră pe strada pe care se afla casa familiei Morrell, Eve călcă apăsat frâna şi cuplă instantaneu în marşarier.

Casa Morrell arăta de parcă ar fi găzduit încă una dintre scandaloasele petreceri nesupravegheate ale Monicăi... numai că, de această dată, era chiar nesupravegheată, iar musafirii aceia nepoftiţi nu veniseră doar ca să se îmbete pe gratis.

— Ce tot fac ăia acolo? se miră Monica, după care scăpă un ţipăt sugrumat când văzu doi tipi ieşind pe uşa din faţă cu o plasmă uriaşă. Fură! Ne fură lucrurile!

Cam tot ce se găsea era prădat: saltele, mobilier, obiecte de artă. Claire zări chiar câţiva indivizi azvârlind, pe ferestrele de la etaj, pânzeturi şi haine, spre cei care aşteptau jos.

Şi deodată, cineva apăru în fugă cu o sticlă cu ceva lichid, îndesă în ea o cârpă aprinsă şi-o aruncă pe o fereastră din faţă.

Flăcările pâlpâiră, prinseră puteri şi începură să se înteţească.

— Nu! urlă Monica, gâfâind şi bâjbâind disperată după clanţa portierei, însă Eve avusese grijă s-o blocheze.

Claire o prinse pe Monica de umeri şi-o forţă să stea pe loc.

— Du-ne de-aici! urlă ea.

— Ai mei ar putea să fie înăuntru!

— Nu, nu sunt. Richard mi-a zis că sunt la Primărie.

Monica se zvârcoli mai departe, chiar şi după ce Eve se îndepărtă de casa incendiată, după care, deodată... se opri, pur şi simplu.

Claire o auzi plângând. Ar fi vrut să gândească: Foarte bine, ţi-ai meritat-o, însă, fără să ştie de ce, nu se putea forţa să fie atât de crudă.

Shane, totuşi, putea.

— Ei, trebuie să priveşti partea bună a lucrurilor, zise el. Cel puţin, n-ai o soră mai mică înăuntru.

Monica îşi opri respiraţia o clipă, după care continuă să plângă.

Când intrară pe strada Lot, Monica părea să-şi fi revenit în fire; îşi şterse ochii cu mâinile tremurătoare şi ceru o batistă, pe care Eve i-o oferi, scoţând-o din torpedoul de lângă ea.

— Ce părere ai? îl întrebă Eve pe Shane.

Strada lor părea liniştită. În majoritatea caselor, luminile erau aprinse. Inclusiv în Casa Glass, şi cu toate că se vedeau câţiva oameni pe-afară, stând de vorbă, nu dădeau impresia că ar intenţiona să-şi formeze grupuri de asalt. Cel puţin, nu aici.

— Arată bine. Hai să mergem înăuntru.

Căzură de acord ca Monica să meargă la mijloc, acoperită de Hannah. Eve porni prima, gonind pe alee până la uşa din faţă a casei şi descuind-o.

Reuşiră să intre fără să atragă prea multă atenţie, şi fără s-o arate cineva cu degetul pe Monica; dar, în definitiv, se gândi Claire, Monica sigur nu semăna prea bine cu ea însăşi, în momentul acesta. Mai degrabă, cu o proastă imitatoare a Monicăi. Poate chiar un băiat imitator.

Shane s-ar fi stricat de râs dacă i-ar fi spus una ca asta. Dar, după ce o văzu pe Monica distrusă, cu ochii roşii şi umflaţi, Claire se hotărî să ţină observaţia pentru ea.

După ce Shane trânti, încuie şi zăvori uşa de la intrare, Claire simţi că întreaga casă se trezeşte la viaţă în jurul lor, aproape fremătând de căldură şi de bucuria primirii. Auzi mai multe

persoane din living exclamând în acelaşi timp, aşa că nu putea fi doar impresia ei: casa chiar reacţionase cu adevărat, şi reacţionase energic, la sosirea a trei dintre cei patru locuitori ai săi.

Claire se întinse spre un perete, şi-l sărută.

— Şi eu mă bucur că te văd, şopti, lipindu-şi obrazul de suprafaţa lui netedă.

Simţi că aproape o îmbrăţişa.

— Nenică, nu-i decât o casă, auzi protestul lui Shane din spatele ei. Pupă şi tu pe cineva care să simtă.

Aşa şi făcu, aruncându-se în braţele lui. Avea impresia că el n-o s-o mai lase niciodată din îmbrăţişare, nici măcar pentru o clipă, iar apoi el o săltă cu totul de pe podea şi-şi lăsă capul pe umărul ei, pentru un lung şi preţios moment, abia apoi lăsând-o uşurel la loc, pe picioarele ei.

— Mai bine să vedem întâi cine e pe-aici, zise el, sărutând-o extrem de delicat. Restanţa, pe mai târziu, bine?

Claire îi dădu drumul din braţele ei, dar îl ţinu de mână, în timp ce traversau antreul şi pătrundeau în livingul Casei Glass, pe care-l găsiră plin de lume.

Nu erau vampiri.

Ci numai oameni.

Unele chipuri erau cunoscute, cel puţin din vedere: oameni de prin oraş: proprietarul magazinului de articole muzicale în care lucra Michael; vreo două infirmiere pe care le mai văzuse prin spital, purtând încă uniformele lor viu colorate şi încălţările comode. Pe ceilalţi, Claire abia dacă-i ştia cât de cât, însă toţi aveau un lucru în comun: erau înfricoşaţi.

O femeie mai în vârstă, voinică, o prinse de umeri pe Claire.

— Slavă Domnului că ai ajuns acasă, zise, şi-o îmbrăţişă.

Claire, blocată de surprindere, în aruncă lui Shane o privire de ce-naiba-mai-e-şi-asta, iar el ridică din umeri, neputincios.

— Afurisita asta de casă nu vrea să facă nimic pentru noi, îi explică femeia. Luminile se tot sting, uşile nu vor să se deschidă, mâncarea se strică în frigider... de parcă nu ne-ar vrea aici!

Şi probabil că nici nu-i voia. Casa ar fi putut oricând să-i arunce afară, dar în mod evident fusese un pic nesigură cu privire la ce-ar fi vrut locatarii ei permanenţi, aşa că se mărginise în schimb să le facă viaţa cât mai incomodă intruşilor.

Acum Claire simţea cum instalaţia de aer condiţionat se pune în funcţiune, răcorind atmosfera supraîncălzită, auzea uşile deschizându-se la etaj, vedea luminile aprinzându-se în spaţiile întunecate.

— Bună, Celia, zise Shane, după ce femeia, în sfârşit, o eliberă pe Claire din strânsoarea ei. Şi, ce vânt te-aduce pe-aici? Mi-am închipuit că Barfly o să facă vânzare bună în seara asta.

— Păi, aşa ar fi fost, numai că au apărut vreo câteva jigodii şi-au zis că, din moment ce port brăţară, înseamnă că trebuie să-i servesc pe gratis, asta pentru c-aş fi nu ştiu ce soi de simpatizant. Ce soi de simpatizant, zic eu, şi unul dintre ei dă să mă lovească.

Shane îşi înălţă sprâncenele. Celia nu era tocmai tânără.

— Şi, ce-ai făcut?

— Am folosit Regulatorul, răspunse Celia, ridicând o bâtă de baseball pe care şi-o proptise de perete.

Era dintr-un lemn vechi, de esenţă tare, frumos şlefuit.

— Am şi marcat vreo câteva puncte, continuă ea. Dar mi-am zis că poate nu e cazul să mai aştept şi prelungirile, dacă mă-nţelegi. Acum cred că-mi zvântă proviziile. Îmi vine să-mi smulg brăţara asta, zău aşa. Unde-s afurisiţii ăia de vampiri, când ai nevoie de ei, după toate astea?

— Nu ţi-ai scos brăţara? Nici măcar când ţi-au oferit ei pretextul? se miră Shane, iar Celia îl privi chiorâş.

— Nu, n-am scos-o. Nu-mi calc io cuvântu', decât dacă-s obligată. Iar acu', nu-s.

— Dac-o scoţi acum, poate n-o să mai trebuiască s-o pui la loc vreodată.

Celia ridică spre el un deget zbârcit.

— Uite ce e, Collins, ştiu tot despre tine şi taică-tău. Nu înghit eu nimic din astea. Morganville e un loc ca lumea. Respecţi regulile, eşti ferit de belele... cam ca oriunde, cred. Voi, ăştia, vreţi haos. Ei bine, asta cam aşa arată: oameni bătuţi, prăvălii jecmănite, case arse. Sigur, o să se potolească la un moment dat, dar cum? Poate c-o să devină un loc în care nu mi-ar plăcea să stau.

Îi întoarse spatele, săltându-şi bâta de baseball pe umăr, şi plecă să discute cu un grup de adulţi cam de vârsta ei.

Shane simţi privirea lui Claire îndreptată spre el şi ridică din umeri.

— Mda, zise, oftând. Ştiu. Ea are dreptate. Dar de unde putem să ştim dacă n-ar fi mai bine în cazul în care vampirii ar...

— Ar ce, Shane? Ar pieri? Dar Michael, la el te-ai gândit? Sau la Sam?

Şi plecă, la rândul ei, tropăind furioasă.

— Unde te duci?

— Să-mi iau o Cola!

— Poţi să...

— Nu!

Desfăcu capacul sticlei de Cola scoase din frigiderul care era din nou aprovizionat din abundenţă, deşi ştia că nu fusese aşa când plecase. Încă o favoare din partea casei, presupuse, deşi habar n-avea cum ar putea să meargă o casă la cumpărături.

Lichidul rece şi siropos o izbi ca un zid din cărămidă, iar în loc să-i dea energie, o făcu să se simtă slăbită şi un pic îngreţoşată. Se lăsă pe un scaun de lângă masa din bucătărie şi-şi sprijini capul în palme, deodată copleşită.

Totul se ducea de râpă.

Amelie îşi convoca vampirii, probabil pregătindu-se să se lupte cu Bishop pe viaţă şi pe moarte. Morganville se făcea bucăţi. Iar ea nu putea să facă nimic.

Ei, totuşi mai era ceva.

Scoase şi desfăcu încă patru sticle de Cola şi le oferi lui Hannah, lui Eve, lui Shane, şi — pentru că i s-ar fi părut o răutate s-o lase pe dinafară într-un astfel de moment — Monicăi.

Monica se holbă la sticla aburită de parcă ar fi bănuit-o pe Claire că-i amestecase în ea otravă contra şobolanilor.

— Ce-i asta?

— Ţie ce ţi se pare c-ar fi? O iei, sau nu, nu mă interesează.

Şi Claire lăsă sticla pe masă în faţa Monicăi, după care se duse să se ghemuiască pe canapea alături de Shane, îşi verifică telefonul mobil. Reţeaua funcţiona din nou, cel puţin pentru moment, şi avea o tonă de mesaje vocale, Majoritatea, de la Shane, aşa că le păstră, dorind să le asculte mai târziu; alte două erau de la Eve, şi le şterse, fiindcă erau instrucţiuni despre cum s-o găsească.

Ultimul era de la mama ei. Claire îşi opri respiraţia, şi lacrimile îi usturară ochii, la auzul vocii mamei. Bine cel puţin că suna calmă... oricum, în mare parte.

Claire, scumpo, ştiu că n-ar trebui să fiu îngrijorată, dar sunt. Iubito, sună-ne. Am auzit unele lucruri îngrozitoare despre ce se-ntâmplă pe-afară. Unii dintre oamenii care sunt aici, la noi, vorbesc despre lupte şi jafuri. Dacă nu aflu veşti de la tine cât mai curând... În fine, nu ştiu ce-o să ne facem, dar tatăl tău înnebuneşte. Aşa că, te rog, sună-ne. Te iubim, scumpa noastră. Pa.

Claire izbuti să-şi readucă respiraţia la normal, în principal datorită faptului că-şi tot repetă cu asprime în gând că trebuia să pară liniştită şi complet stăpână pe sine, ca să-şi împiedice părinţii să năvălească afară, în toată nebunia. Reuşi, mai mult sau mai puţin, până în clipa în care auzi sunând numărul apelat, iar când mama ei răspunse, fu capabilă să spună „Bună, mami”, fără să dea impresia că e gata să izbucnească în lacrimi.

— Ţi-am primit mesajul, îi zise. E totul bine pe-acolo?

— Aici? Claire, nu-ţi face tu griji pentru noi! Totul e perfect! Of, scumpo, tu eşti bine? Chiar?

— Serios, sunt. Sunt OK. Totul e...

Nu fu în stare să afirme că totul ar fi OK, pentru că, firește, nu era. Era, în cel mai bun caz, o oarecare stabilitate temporară.

— E liniște aici, adăugă, în schimb. E şi Shane acasă, e şi Eve.

Claire îşi aminti că mamei ei îi plăcuse de Monica Morrell, şi-şi dădu ochii peste cap. Orice era bine-venit, doar ca să-i potolească temerile.

— Şi fata aia din cămin, Monica, şi ea e la noi.

— A, da, Monica. Mi-a plăcut de ea.

Stratagema chiar păru să aibă efectul scontat, ceea ce nu era tocmai de laudă în privinţa capacităţii mamei ei de a judeca oamenii.

— Fratele ei a trecut pe-aici, să vadă ce mai facem, acum cam o oră, adăugă mama. Drăguţ băiat.

Claire nu-şi putea imagina cum era posibil să te referi la Richard Morrell ca la un băiat, dar o lăsă aşa.

— El cam e la conducerea oraşului acum, îi zise. Aveţi aparatul, da? Cel pe care vi l-am lăsat mai devreme?

— Da. Facem tot ce ni s-a spus, firește. Dar, scumpa mea, mi-ar plăcea tare mult dac-ai veni şi tu aici. Vrem să fii acasă, cu noi.

— Ştiu. Ştiu, mami. Dar cred că e mai bine să rămân aici. E

important. Încerc să trec pe-acolo mâine, bine?

Mai discutară puţin, despre mai nimic, o simplă pălăvrăgeală, doar ca viaţa să pară normală, măcar pentru câte va clipe. Mama ei se ţinea bine, dar cam la limită; Claire îi simţea un tremur nervos în voce, aproape că-i putea vedea lacrimile strălucindu-i în ochi. Vorbea întruna despre cum fuseseră nevoiţi să mute majoritatea cutiilor în subsol, ca să facă loc pentru toţi musafirii — musafirii? — şi despre temerile ei, că lucrurile lui Claire ar putea să tragă umezeală, apoi îi povesti despre jucăriile din cutii şi despre cât de mult îi plăcuseră lui Claire, când era mai mică.

Lucruri normale, de-ale mamei.

Claire n-o întrerupse, decât prin interjecţii liniştitoare şi aprobatoare, ori de câte ori mama se mai oprea să-şi tragă suflul. Îi era de ajutor să-şi audă mama, şi ştia că şi pe ea o ajuta faptul că avea cu cine să vorbească. Dar, în cele din urmă, când vocea mamei începu să se stingă, ca ticăitul unui ceas neîntors la timp, Claire se declară de acord cu toate cerinţele părinteşti de a fi prudentă şi de a se păzită primejdii şi de a se îmbrăca bine, să nu-i fie frig.

Acel „la revedere” de încheiere i se păru că sună ca un punct final, şi după ce închise telefonul, Claire rămase cu privirea aţintită asupra ecranului telefonului ei mobil, în tăcere.

Pradă unui impuls de moment, încercă s-o sune pe Amelie. Telefonul sună, şi iar sună. Nu răspunse nici mesageria vocală.

În living, Shane tocmai organiza un fel de serviciu de santinelă. Multă lume se prăbuşise deja grămadă pe perne şi pături, unii doar pe câte o cuvertură liberă. Claire îşi făcu loc printre trupurile întinse şi-i făcu semn lui Shane că se duce sus. El încuviinţă şi continuă să discute cu cei doi tipi cu care era, însă o urmări cu privirea pe tot drumul.

Eve era în camera ei, iar pe uşă îşi pusese un bilet pe care scria NU BATE CĂ TE OMOR. DESPRE TINE E VORBA, SHANE. Claire se gândi dacă ea ar avea voie să bată în uşă, însă era prea obosită ca să mai poată scăpa cu fuga, la nevoie.

În camera ei era întuneric. Când plecase, de dimineaţă, oarecum-prietena lui Eve, Miranda, dormise acolo, dar acum nu mai era, şi patul ei era din nou aranjat frumos. Claire se aşeză pe marginea lui, privind afară, pe fereastră, după care se ridică şi-şi scoase din şifonier lenjerie curată şi ultima ei pereche de

blugi, plus o bluză neagră, mulată, pe care i-o împrumutase Eve săptămâna trecută.

Duşul o făcu să se simtă ca-n rai. Ba chiar avu şi apă caldă pe săturate, de data asta. Se şterse, îşi uscă părul şi îl aranjă un pic, după care se îmbrăcă. După ce ieşi, ascultă în direcţia scării, dar nu-l mai auzi pe Shane vorbind. Ori tăcuse, ori se dusese şi el la culcare. Se opri puţin în faţa uşii lui, dorindu-şi să fi avut curaj să bată, însă până la urmă tot în camera ei ajunse.

Iar Shane era acolo, aşezat pe patul ei. Îşi ridică privirea când o văzu intrând, şi buzele i se întredeschiseră, dar nu scoase o vorbă timp de câteva secunde lungi.

— Ar trebui să plec, zise până la urmă, dar nu se ridică.

Claire se aşeză lângă el. Totul era perfect decent, cum stăteau amândoi aşa, complet îmbrăcaţi, însă într-un fel ea avea senzaţia că se aflau pe marginea unei prăpăstii, ambii în pericol de a se prăbuşi.

Era excitant, dar şi terifiant, şi greşit din toate punctele de vedere.

— Şi, ce ţi s-a mai întâmplat pe ziua de azi? îl întrebă, în laboratorul mobil, adică.

— Nimic important. Am mers până la marginea oraşului şi ne-am oprit imediat dincolo de hotar, într-un loc din care puteam să vedem pe oricine ar fi sosit. Au apărut vreo doi vampiri, încercând să se retragă, dar i-am făcut pachet şi i-am trimis înapoi. Bishop nu s-a arătat deloc. După ce am pierdut legătura cu vampirii, ne-am gândit să patrulăm prin zonă şi să vedem ce se petrece. Gata să fim luaţi la cafteală de o gaşcă de idioţi în furgonete, după care vampirii din laboratorul mobil au luat-o razna: chestia aia cu convocarea, bănuiesc. I-am lăsat la magazia de cereale... era cel mai spaţios şi mai întunecos loc care mi-a trecut prin minte, şi cu multă umbră. I-am lăsat maşina lui Cesar Mercado. A rămas să se ducă diseară tocmai până în Midland, cu condiţia ca barierele să fie ridicate. Mai bine de-atât...

— Şi cartea? Ai lăsat-o acolo?

În chip de răspuns, Shane îşi vârî mâna pe sub betelia pantalonilor şi scoase de-acolo un volumaş legat în piele. Amelie îl ferecase cu un lacăt, ca pe un jurnal intim. Claire încercă să apese mica încuietoare metalică. Nu se deschise, fireşte.

— Tu crezi că e bine să-ţi bagi nasul în chestia asta? o întrebă

Shane.

— Probabil că nu.

Mai încercă să depărteze cu forţa paginile, ca să poată strecura o privire înăuntru. Tot ce putu să observe era că fuseseră scrise de mână, şi că hârtia părea relativ veche. Lucru ciudat, când o adulmecă, simţi miros de chimicale.

— Ce tot faci?

Shane arăta ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî între repulsie şi fascinaţie.

— Cred că a restaurat cineva hârtia, îi explică ea. Aşa cum se procedează cu cărţile vechi, foarte valoroase, şi cu altele. Uneori, şi cu cele de benzi desenate. Tratează hârtia cu substanţe chimice, ca să încetinească procesul de degradare şi să albească la loc paginile.

— Fascinant, minţi Shane. Dă-o încoa'.

Îi smulse cartea din mână şi o puse mai departe de ei, de cealaltă parte a patului. Când Claire încercă s-o ia înapoi, el i se puse în cale; se hârjoniră puţin şi, fără să ştie cum, el ajunse întins pe pat cu faţa în sus, iar ea, lungită incomod deasupra lui. Mâinile lui o ajutară să-şi recapete echilibrul când începu să alunece jos.

— O, murmură ea. N-ar trebui...

— Sigur că nu.

— Atunci, tu trebuie să...

— Da, trebuie...

Însă el nu se mişcă, şi nici ea. Doar se priviră, după care, foarte lent, ea îşi coborî buzele spre gura lui.

Urmă un sărut cald, dulce, minunat, care păru să dureze la nesfârşit. În acelaşi timp, însă, îl simţi că n-a durat destul. Mâinile lui Shane îi alunecară spre şolduri, apoi pe spate şi, până la urmă, îi cuprinseră părul încă umed, şi el o sărută mai apăsat. Erau destule făgăduieli în sărutul acesta.

— OK, fanion roşu, anunţă el.

N-o lăsase din braţe, dar acum era un centimetru distanţă între cele două perechi de buze. Claire îşi simţi întreg trupul fremătând de viaţă şi furnicând-o, pulsul zvâcnindu-i în încheieturi şi în tâmple, căldura revărsându-i-se, luminoasă, în centrul fiinţei sale.

— E OK, zise ea. Jur. Ai încredere în mine.

— Hei, dar asta nu era replica mea?

— Nu şi acum.

Sărutările lui Shane erau recompensa pentru faptul că supravieţuise unei lungi, grele şi îngrozitoare zile. Faptul că stătea învăluită în căldura lui o făcea să se simtă de parcă urca în rai pe razele lunii. Îşi azvârli pantofii din picioare şi, rămânând tot complet îmbrăcată, se strecură sub pătură. Shane ezită.

— Ai încredere în mine, zise ea încă o dată. Şi, dacă nu, poţi să-ţi ţii hainele pe tine.

Mai făcuseră asta şi altădată, dar, cumva, nu păruse atât de... intim. Claire se înghesui în el pe sub pătură, cu spatele, iar braţele lui o cuprinseră. Brusc, parcă luaseră amândoi foc.

Înghiţi în sec, încercând să-şi rememoreze toate acele bune intenţii, în timp ce simţea răsuflarea şoaptei lui Shane în ceafă, apoi buzele lui, mângâindu-i pielea.

— Nu e bine deloc, murmură el. Mă omori, să ştii.

— Ba nu.

— A, la faza asta, tu trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Suspinul lui o făcu să se cutremure până-n măduva oaselor.

— Nu pot să cred că ai adus-o pe Monica iar aici.

— Ei, haide acum. Doar nu era s-o las acolo, de una singură. Te cunosc eu mai bine, Shane. Oricât de rea ar fi ea...

— Încarnarea diavolească a răului?

— Poate că da, dar tot nu te văd în stare s-o laşi pe mâna lor şi... să-i faci rău.

Claire se întoarse cu faţa spre el, într-o vânzoleală care o obligă să se bată pe pătură.

— Şi ce-o să se mai întâmple? îl întrebă ea. Ştii?

— Dar ce sunt eu, Miranda, clarvăzătoarea adolescentă sărită de pe fix? Nu, nu ştiu. Tot ce ştiu e că mâine, când o să ne trezim, vampirii or să se întoarcă, sau nu. Şi atunci, noi va trebui să ne alegem calea pe care să mergem înainte.

— Poate că n-o să mergem înainte. Poate c-o să aşteptăm.

— Un singur lucru ştiu, Claire: că tu nu poţi să stai într-un loc, nici măcar pentru o zi. Eşti mereu în mişcare. Poate că în direcţia corectă, poate că nu, dar oricum eşti în mişcare. În fiecare clipă, lucrurile se schimbă, fie că-ţi place, fie că nu.

Ea îi studie concentrată expresia feţei.

— Tatăl tău e aici? Acum?

El se strâmbă.

— Sincer? Habar n-am. Nu m-ar mira. E posibil să fi aflat că e

momentul să intre în scenă şi să preia comanda, dacă poate. Iar Manetti îi e un foarte vechi amic. Cam dă impresia că ar fi mâna tatei, în spatele lui.

— Dar dacă el chiar o să preia comanda, ce-o să se întâmple cu Michael? Cu Myrnin? Cu toţi ceilalţi vampiri de pe-aici?

— Chiar ai nevoie să-ţi spun eu?

Claire scutură din cap.

— El o să le spună oamenilor că trebuie să-i omoare pe toţi vampirii, după care o să atace familia Morrell, şi pe toţi ceilalţi pe care-i consideră răspunzători pentru ce i s-a întâmplat familiei tale. Corect?

— Probabil, oftă Shane.

— Şi tu o să-l laşi să facă toate astea.

— N-am zis aşa ceva.

— Dar n-ai zis nici că nu. Nu-mi spune că e complicat, pentru că nu e. Ori te implici pentru un lucru, ori stai cu braţele încrucişate. Chiar tu mi-ai zis asta odată, şi ai avut dreptate, zise Claire, cuibărindu-se şi mai mult în braţele lui. Shane, ai fost corect atunci. Fii corect şi acum.

Degetele lui îi atinseră faţa, coborându-i pe obraji, mângâindu-i buzele, iar ochii lui... nu mai văzuse niciodată privirea aceea în ochii lui. În ochii nimănui, de fapt.

În tot oraşul ăsta întors pe dos, tu ai fost totdeauna singura corectă faţă de mine, şopti el. Te iubesc, Claire.

Ea zări ceva traversându-i chipul, ceva ca un fulger de panică, după care îşi reveni.

— Nu pot să cred că spun asta, dar aşa e. Te iubesc.

Mai zise şi altceva, însă lumea se strânsese în jurul ei. Buzele lui Shane se mişcau mai departe, dar tot ce auzea ea erau aceleaşi cuvinte, răsunându-i iar şi iar în cap, ca dangătul unui uriaş clopot din alamă. Te iubesc.

El părea complet luat prin surprindere... nu în sens rău, ci mai degrabă de parcă n-ar fi înţeles cu adevărat ceea ce simţea până în momentul acesta.

Clipi mărunt. Era de parcă nu l-ar mai fi văzut până acum, şi era frumos. Mai frumos decât oricare bărbat din câţi văzuse vreodată, în întreaga ei viaţă.

Orice-ar fi zis el, ea îl întrerupse, sărutându-l. Mult. Şi pentru mult timp. Când el se retrase, în sfârşit, nu se îndepărtă prea mult, iar privirea aceea din ochii lui, acea intensă şi copleşitoare

dorinţă... şi ea, la rândul ei, era ceva nou.

Şi ei îi plăcea.

— Te iubesc, zise el încă o dată, şi-o sărută atât de apăsat, încât îi tăie respiraţia.

Era ceva mai mult în sărutul lui decât înainte: mai multă pasiune, mai multă insistenţă, mai multă... de toate. Era ca şi cum ar fi fost prinsă de o maree, purtată departe, şi avea impresia că nu va mai atinge ţărmul niciodată. I-ar fi plăcut să se înece astfel, doar înotând veşnic în toată abundenţa aceasta.

Fanion roşu, ţipa o parte din ea, gata, fanion roşu. Ce tot faci?

Şi ea îşi dori ca vocea aceea să amuţească, şi-atât.

— Şi eu te iubesc, îi şopti ea.

Vocea îi tremura, şi la fel şi mâinile, când şi le puse pe pieptul lui. Pe sub tricoul moale, muşchii îi erau încordaţi, şi-i simţea fiecare respiraţie adâncă.

— Aş face orice pentru tine, adăugă ea.

Intenţia ei fusese să sune ca o invitaţie, însă tocmai această replică însemnă şocul care-l trezi la raţiune.

— Orice, repetă el, închizând strâns ochii. Mda. Am înţeles. Foarte rău, Claire. Foarte, foarte rău.

— Azi? zise ea, izbucnind într-un râs puţin cam sălbatic. Azi, totul e o nebunie. De ce n-am putea fi şi noi? Măcar o dată?

— Din cauză că am promis, zise el.

O cuprinse în braţe şi-o trase mai aproape, şi ea simţi cum un geamăt îi zguduie tot corpul.

— Faţă de părinţii tăi, faţă de mine, faţă de Michael. Faţă de tine, Claire. Nu pot să-mi calc cuvântul. E cam tot ce mi-a mai rămas, în ziua de azi.

— Dar... dacă...

— Nu, îi şopti el în ureche. Te rog, nu. Şi-aşa e destul de greu, deja.

O sărută din nou, prelung şi dulce, şi, dintr-un motiv oarecare, avu gust de lacrimi de data asta. Ca un fel de despărţire.

— Chiar te iubesc, zise el, ştergându-i uşurel dârele umede de pe obraji. Dar nu pot să fac una ca asta. Nu acum.

Până ca ea să-l mai poată opri, Shane lunecă jos din pat, îşi încălţă pantofii şi se îndreptă în grabă spre uşă. Ea se ridică în şezut, înfăşurată strâns în aşternuturi, ca şi cum ar fi fost goală pe dedesubt, nu complet îmbrăcată, iar el şovăi acolo, cu o mână pe clanţa uşii.

— Te rog, rămâi, insistă ea. Shane...

El scutură din cap.

— Dacă rămân, se întâmplă. Tu o ştii, şi eu o ştiu, şi chiar nu putem s-o facem. Ştiu că lumea se năruieşte, dar...

Inspiră adânc, dureros.

— Nu.

Sunetul scos de uşa închisă uşor în urma lui o străpunse ca lama unui cuţit.

Se rostogoli, zdrobită, strângând în braţe perna care mirosea a părul lui, căutând locul încălzit de corpul lui, şi se gândi să plângă până adoarme.

După care-i veni în minte mirarea revelaţiei din ochii lui, atunci când spusese Te iubesc.

Nu. Nu era momentul să plângă.

Şi, când în sfârşit adormi, se simţi în siguranţă.

Zece

A doua zi, nici urmă de vampiri, absolut deloc. Claire verifică reţeaua portalurilor, dar din câte putea să-şi dea seama, aceasta nu funcţiona. Neavând nimic concret de făcut, dădu câte o mână de ajutor prin casă: curăţenie, aranjarea lucrurilor, ceva curierat. Trecu şi Richard Morrell, să-i vadă ce mai fac. Arăta un pic mai bine, fiindcă dormise, dar asta nu însemna că ar fi arătat grozav, nu tocmai.

Când cobori şi Eve, arăta şi ea aproape la fel de rău. Nu-şi mai bătuse capul cu machiajul ei goth, iar părul negru îi atârna, lins şi nepieptănat. Îi turnă lui Richard cafea din cafetiera permanent în funcţiune, îi întinse cana şi întrebă:

— Michael ce mai face?

Richard suflă pe suprafaţa fierbinte a lichidului, fără s-o privească.

— E la Primărie. I-am mutat acolo pe toţi vampirii ca ne-au mai rămas, în arest, pentru siguranţă.

Pe chipul lui Eve se putea citi suferinţa. Shane îi puse o mână pe umăr, şi ea inspiră adânc, reuşind să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Corect, zise apoi. Probabil că e pentru binele lor, ai dreptate.

Sorbi puţin din vechea ei cană.

— Cam cum e pe-afară? se interesă.

Pe-afară însemna dincolo de strada Lot, care rămăsese ciudat de tăcută.

— Nu prea bine, răspunse Richard.

Vocea îi suna răguşită şi surdă, semn că urlase până şi-o făcuse praf.

— Cam jumătate din magazine sunt închise, şi unele dintre ele au fost incendiate, sau jefuite. N-avem destui poliţişti şi voluntari ca să fie prezenţi peste tot. Unii dintre proprietarii magazinelor s-au înarmat şi se păzesc singuri; nu-mi place asta, dar probabil că e cea mai bună opţiune, până când se liniştesc toţi şi-şi vin oamenii în fire. Nu toată lumea e problema, ci o parte considerabilă a populaţiei care s-a simţit umilită şi a tot acumulat furie de mult timp. Aţi auzit că au devastat localul Barfly?

— Mda, am auzit, confirmă Shane.

— Ei bine, n-a fost decât începutul. Şi prăvălia lui Dolores Thompson a fost spartă, după care făptaşii au intrat în depozite şi au găsit stocurile de băuturi alcoolice. Pentru cei înclinaţi să treacă prin toate îmbătându-se şi făcând pe răii, a fost o adevărată sărbătoare.

— Am văzut şi noi bandele alea, zise Eve, aruncând o privire spre Claire. Hm, în legătură cu sora ta...

— Da, mersi că aţi avut grijă de ea. Numai tâmpita de sora-mea era în stare să umble prin oraş în decapotabila ei roşie pe vreme de răscoală. Al naibii noroc a avut că n-au omorât-o.

Dar ar fi vrut, Claire era convinsă de asta.

— Bănuiesc c-o iei cu tine... ?

Richard îi zâmbi mânzeşte.

— Nu e tocmai musafirul ideal, nu?

De fapt, Monica fusese foarte tăcută. Claire o găsise încovrigată pe canapea, înfăşurată într-o pătură, dormind buştean. Arăta palidă şi istovită şi învineţită, şi mult mai tânără decât o văzuse vreodată Claire.

— A fost OK, răspunse, ridicând din umeri. Dar sunt convinsă că ar prefera să fie cu familia.

— Familia ei se află în arest preventiv în centru. Tata a fost cât pe ce să fie linşat de o gaşcă de mocofani care urlau nu ştiu ce despre impozite, parcă. Iar mama...

Richard scutură din cap, vrând parcă să-şi alunge imaginile din minte.

— În fine. Dacă nu-i place să stea încuiată între patru pereţi, nu cred c-o să fie foarte fericită. Iar pe Monica, o ştiţi: dacă ea nu e fericită...

— Nimeni nu e, încheie fraza Shane în locul lui. Ei bine, eu vreau s-o văd plecată din casa noastră. Scuză-mă, frate, dar noi ne-am făcut datoria, şi aşa mai departe. Dincolo de asta, ar trebui să ne fie prietenă ca să tot dea buzna pe-aici neinvitată. Ceea ce, după cum ştii, nu e cazul. Şi nici n-o să fie vreodată.

— Atunci, v-o iau de pe cap, hotărî Richard, lăsându-şi cana pe masă şi ridicându-se. Mersi pentru cafea. Se pare că numai asta mă mai ţine pe picioare.

— Richard...

Eve se ridică, la rândul ei.

— Serios, cum e pe-afară? Ce-o să se-ntâmple?

— Cu puţin noroc, beţivii or să se trezească, sau să leşine, iar cei care fug după oameni pe care să-i pedepsească or să vadă că li s-au umflat picioarele şi că-i dor muşchii, aşa că or să se ducă acasă, la culcare.

— Totuşi, până acum nu ne-a prea dat norocul afară din casă, zise Shane.

— Nu, îl aprobă Richard. Asta aşa e. Dar trebuie s-o spun: nu putem să ţinem totul sub cheie. Oamenii trebuie să muncească, şcolile, să se deschidă, iar pentru asta avem nevoie de ceva care să semene a viaţă normală. Aşa că la asta lucrăm. S-a restabilit alimentarea cu electricitate şi cu apă, liniile telefonice funcţionează din nou. Televiziunea şi radioul emit. Sper că asta o să calmeze populaţia. Avem patrule de poliţie care acoperă tot oraşul, şi putem să ajungem oriunde în mai puţin de două minute. Totuşi, mai e un lucru: am primit ştirea că prognoza meteo anunţă vreme rea. Un soi de furtună serioasă se îndreaptă spre noi până diseară. Nu mă bucur deloc de asta, dar poate c-o să-i ţină pe nebuni departe de stradă, pentru o vreme. Nici măcar răsculaţilor nu le place ploaia.

— Dar universitatea? se interesă Claire. S-a deschis?

— Deschis, şi cursurile se ţin, dacă poţi să mă crezi. Am pus unele dintre perturbări pe seama exerciţiilor pentru cazuri de dezastre, şi am pretins că jafurile şi incendiile fac parte din exerciţiu. Unii chiar ne-au şi crezut.

— Dar... nimic despre vampiri?

Richard tăcu pentru o clipă, după care răspunse:

— Nu. Nu tocmai.

— Atunci, ce?

— Am găsit câteva cadavre, înaintea răsăritului, explică el. Vampiri toţi. Omorâţi toţi cu argint, sau decapitaţi. Unii dintre ei... pe unii îi ştiam. Chestia e, nu cred să-i fi omorât Bishop. După cum arătau, fuseseră prinşi de bandă.

Claire îşi opri respiraţia. Eve îşi acoperi gura cu palma.

— Cine... ?

— Bemard Temple, Sally Christien, Tien Ma şi Charlc Effords.

Eve ridică mâna, cerând cuvântul:

— Charles Effords? Adică Charles al Mirandei? Protectorul ei?

— Mda. După starea cadavrelor, aş zice că el a fost ţinta principală. Nimănui nu-i plac pedofilii.

— Nimănui, în afara Mirandei, îl contrazise Eve. Ea o să fie speriată rău acum.

— Mda, apropo de asta...

Richard şovăi, după care continuă veştile.

— Miranda nu mai e.

— Nu mai e?

— A dispărut. Am tot căutat-o. Părinţii ei i-au raportat dispariţia aseară, devreme. Sper să nu fi fost cu Charles când l-a prins banda aia. O vedeţi, mă sunaţi, bine?

Buzele lui Eve luară forma unui da, însă nu ieşi nici cel mai mic sunet.

Richard îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec, le zise. Rutina cunoscută: încuiaţi uşile, verificaţi identitatea oricui ar apărea pe neaşteptate. Dacă aflaţi veşti de la vreun vampir, sau auziţi orice despre vampiri, sunaţi imediat. Adică, folosiţi aparatele cu emisie codificată, nu liniile telefonice. Şi aveţi grijă.

Eve înghiţi cu greu şi încuviinţă.

— Am putea să-l vedem pe Michael?

El ezită puţin să răspundă, ca şi cum nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva, după care ridică din umeri.

— Hai.

— Mergem toţi, zise Shane.

Drumul până la Primărie, unde se afla arestul, nu a fost deloc

comod, în principal din cauză că, oricât de spaţioasă ar fi fost maşina de patrulare a poliţiei, tot nu ajungea pentru Richard, Monica, Eve, Shane şi Claire, toţi deodată. Monica se aşezase pe scaunul din faţă, strecurându-se cât mai aproape de fratele ei, iar Claire se înghesuise între prietenii ei, pe bancheta din spate.

Nu vorbiră, nici măcar când trecură pe lângă ruinele mistuite şi dărâmate ale caselor şi prăvăliilor. Azi nu erau incendii pe nicăieri, şi nici bande, cel puţin din câte putea să vadă Claire. Totul părea liniştit.

Richard ocoli barajul poliţiei din jurul Primăriei şi pătrunse într-un garaj subteran.

— O duc pe Monica la părinţii noştri, zise el. Voi coborâţi spre celule. Vin şi eu într-un minut.

Avură nevoie de mai mult decât un minut până să obţină accesul la Michael: vampirii — toţi cinci care se aflau încă în custodia oamenilor — erau găzduiţi într-o zonă specială, ferită de lumina zilei şi cu celule fortificate. Îi amintea lui Claire, cu un sentiment neplăcut, de vampirii din celulele în care era închis şi Myrnin, pentru propria protecţie.

Nu-i cunoştea pe trei dintre vampiri, dar pe ultimii doi, da.

— Sam! strigă ea, repezindu-se spre gratii.

Bunicul lui Michael stătea întins pe priciul din celulă, cu o mână palidă deasupra ochilor, dar când se auzi strigat se ridică în capul oaselor. Claire vedea clar asemănarea dintre Michael şi Sam: aceeaşi structură osoasă de bază, numai că Michael avea părul de un auriu aprins, pe când al lui Sam era roşu.

— Scoate-mă de-aici, strigă Sam, aruncându-se spre uşă şi zguduind gratiile cu o neaşteptată violenţă.

Claire făcu câţiva paşi înapoi, cu gura căscată.

— Deschide uşa şi lasă-mă să ies, Claire. Hai!

— Nu-l asculta, interveni Michael

Stătea rezemat de gratiile propriei celule şi părea obosit.

— Salut, copii. Mi-aţi adus vreun şperaclu într-o prăjitură, ceva?

— Prăjitură ţi-am luat, dar am mâncat-o eu între timp. Vremuri grele, frate, zise Shane, întinzându-i mâna.

Michael şi-o strecură pe a lui printre gratii şi i-o strânse cu solemnitate, după care Eve se azvârli peste barele metalice, încercând să-l îmbrăţişeze. Era foarte incomod, însă Claire zări uşurarea de pe chipul lui Michael, oricât de ciudat ar fi fost, cu

gratiile între ei. O sărută pe Eve, şi Claire fu nevoită să-şi abată privirea, fiindcă i se părea un moment atât de intim.

Sam zgâlţâi din nou gratiile uşii.

— Claire, deschide odată! Trebuie să ajung la Amelie!

Poliţistul care-i însoţise până la celule se desprinse de perete şi zise:

— Liniştiţi-vă, domnule Glass. Nu plecaţi nicăieri, ştiţi bine.

Apoi, îşi întoarse faţa spre Shane şi Claire.

— Tot aşa a făcut de la început. A trebuit să-l adormim de două ori; îşi făcea singur răni încercând să iasă. Face mai rău decât toţi ceilalţi. Ei par să se fi calmat. Nu şi el.

Nu, categoric, Sam nu se calmase. Sub privirea lui Claire, îşi încordă muşchii şi încercă să forţeze încuietoarea, însă cedă, gâfâind plin de frustrare şi întorcându-se cu paşi împleticiţi la patul lui.

— Trebuie să plec, murmură el. Vă rog, trebuie să plec. Ea are nevoie de mine. Amelie...

Claire îşi întoarse privirea spre Michael, care nu părea nici pe departe atât de nefericit.

— Hm... scuză-mă că te întreb, dar... şi tu te simţi la fel? Ca Sam?

— Nu, răspunse Michael, care ţinea încă ochii închişi. Pentru o vreme, a fost... chemarea aia, dar a încetat acum vreo trei ore.

— Şi-atunci, de ce Sam...

— Aici nu mai e vorba despre chemare, zise Michael. Aşa e Sam. Înnebuneşte, ştiind că ea e acolo, că are necazuri, şi el nu poate s-o ajute.

Sam îşi lăsă capul între palme, imaginea vie a deznădejdii. Claire schimbă o privire cu Shane.

— Sam, zise ea. Ce se-ntâmplă? Tu ştii?

— Lumea moare, asta se-ntâmplă, răspunse el. Amelie e la ananghie. Trebuie să ajung la ea. Nu se poate să stau aici, pur şi simplu!

Se azvârli din nou asupra gratiilor, izbindu-le cu destulă putere încât să facă metalul să răsune ca un clopot.

— Ei bine, uite că aici o să stai, interveni poliţistul, pe un ton nu tocmai lipsit de compasiune. După cum te comporţi, e clar că ai da fuga afară, în lumina soarelui, şi cu asta nu i-ai fi ei de folos câtuşi de puţin, nu crezi?

— Aş fi putut să plec de-acum câteva ore, înainte de răsărit,

se răsti Sam. Acum câteva ore.

— În timp ce acum va trebui să aştepţi înserarea.

Prin replica asta, poliţistul îşi câştigă dreptul la un mârâit furios, cu colţii dezveliţi în totalitate, iar în ochii lui Sam apărură văpăi de un roşu intens. Toţi rămaseră la locurile lor, iar când Sam se retrase, de data aceasta păru să renunţe definitiv. Se aşeză pe priciul lui, se întinse şi le întoarse spatele.

— Frate, oftă încet Shane. Un pic cam îndârjit, hm?

Din ce aflară de la poliţist — şi de la Richard, când sosi şi el — la început toţi vampirii se situaseră cam la acelaşi nivel de violenţă. Acum, mai rămăsese doar Sam, şi, aşa cum afirmase Michael, nu apelurile de convocare trimise de Amelie erau de vină... Era teama lui pentru Amelie.

Era dragostea.

Înapoi, vă rog, îi ceru poliţistul lui Eve.

Ea îl privi peste umăr, apoi îşi întoarse ochii spre Michael. El o mai sărută o dată, după care-i dădu drumul.

Ea făcu, într-adevăr, un pas înapoi, însă unul foarte mic.

— Şi-atunci... eşti OK? Sigur?

— Sigur. Nu e chiar ca la Ritz, dar nici rău nu e. Nu ne ţin aici ca să ne facă rău, asta o ştiu.

Michael îşi întinse un deget şi-i atinse buzele.

— Mă întorc cât de curând.

— Ai face bine, replică Eve, prefăcându-se că-l muşcă de deget. Aş putea foarte bine să ies cu altul, să ştii.

— Şi eu aş putea să-i închiriez altcuiva camera ta.

— Şi eu aş putea să-ţi pun consola pentru jocuri pe eBay.

— Hei, protestă Shane. Aici chiar eşti răutăcioasă.

— Ai văzut? Aşadar, trebuie să vii acasă, sau iese haos total. Câini şi pisici, care locuiesc laolaltă.

Eve îşi coborî vocea, dar nu tocmai la nivel de şoaptă.

— Şi să ştii că mi-e dor de tine. Mi-e dor să te văd. Mi-e dor de tine tot timpul.

— Şi mie, murmură Michael, după care clipi mărunt şi-şi întoarse privirea. Adică, mi-e dor de voi toţi.

— Te cred, îl aprobă Shane. Dar nu în felul ăla, sper.

— Gura, fraiere. Nu mă face să ies la tine.

Shane se întoarse spre poliţist.

— Vedeţi? N-are nimic.

— Mai multe griji mi-am făcut pentru voi, mărturisi Michael. E

totul cum trebuie pe-acasă?

— Eu o să trebuiască să ard o bluză pe care mi-a purtat-o Monica, zise Claire. Altfel, totul e bine.

Încercară să mai converseze puţin, dar, într-un fel, spatele tăcut şi rigid al lui Sam, întors spre ei, făcea ca discuţia să pară mai degrabă disperată, decât distractivă. El chiar suferea, şi Claire nu ştia — în afară de a-l lăsa să facă jogging sub văpăile soarelui amiezii — cum l-ar putea face să se simtă mai bine. Nu ştia unde se afla Amelie, şi cât timp portalurile erau închise, se îndoia că ar putea măcar să-fi dea seama de unde să înceapă căutările.

Amelie îşi strânsese o armată — din toţi cei pe care nu pusese mâna mai întâi Bishop — însă ce anume făcea cu ea, nu putea decât să ghicească. Altfel, nu avea habar.

Aşa că, până la urmă, îl îmbrăţişă pe Michael şi-i spuse lui Sam că totul va fi bine, după care plecară.

Dacă stau liniştiţi toată ziua, diseară le dau drumul, zise Richard. Dar mă nelinişteşte gândul de a-i lăsa să bântuie de capul lor peste tot. Ce s-a întâmplat cu Charles şi cu ceilalţi ar putea să se repete. Căpitanul Evident fusese cel mai mare pericol pentru noi, însă acum nu ştim cu cine avem de-a face, şi nici ce se pune la cale. Şi, în clipa de faţă, nu ne putem baza pe vampiri să se poată apăra singuri.

— Taică-meu ar zice că a venit vremea să se întoarcă foaia, meditä cu voce tare Shane.

Richard îl fixă cu o privire lungă.

— Şi asta-i şi părerea ta?

Shane îşi întoarse privirea spre Michael, apoi spre Sam.

— Nu, răspunse. Nu mai e.

Ziua se desfăşură mai departe în linişte. Claire îşi scoase cărţile de la facultate şi-şi petrecu o parte din timp încercând să înveţe, însă nu reuşi să-şi domolească vârtejul din creier. La fiecare câteva minute, îşi verifica e-mailul şi telefonul mobil, sperând să primească un semn, oricare, de la Amelie. Nu poţi să ne laşi aşa. Nu ştim ce să facem.

Doar să meargă înainte. Aşa cum spusese Shane, nu puteau să stea pe loc. Lumea continua să se învârtească.

Spre după-amiază, Eve o conduse cu maşina acasă la părinţii ei, unde mâncă prăjituri, bău ceai de la gheaţă şi ascultă

revărsarea frenetică de bună dispoziţie a mamei. Tatăl ei arăta galben la faţă şi suferind, şi Claire se nelinişti pentru inima lui, ca totdeauna. Însă i se păru că ar fi bine când îi spuse c-o iubeşte, şi că-şi face griji pentru ea, şi că vrea ca ea să se mute înapoi acasă.

Tocmai când crezuse că a scăpat de asta...

Schimbă o privire rapidă cu Eve.

— N-ar fi mai bine să discutăm problema după ce s-or întoarce lucrurile la normal? (De parcă ar fi existat vreodată ceva normal în Morganville!) Să zicem, săptămâna viitoare?

Tatăl ei încuviinţă.

— Perfect, dar să ştii că nu mă răzgândesc, Claire. E mai bine să fii aici, acasă.

Indiferent ce farmec o fi aruncat domnul Bishop asupra tatălui ei, îşi făcea încă efectul de minune: el se încăpăţâna s-o vadă plecată din Casa Glass. Şi poate că nici măcar nu fusese vorba despre vreun farmec; poate că era numai firescul instinct paternal.

Claire îşi umplu gura cu prăjitură şi se prefăcu că nu-l aude, întrebându-şi în schimb mama despre noile draperii. Asta le umplu încă douăzeci de minute, după care Eve reuşi să inventeze o scuză despre necesitatea de a se întoarce acasă, şi în câteva clipe ajunseră amândouă în maşină.

— Uau, exclamă Eve, pornind motorul. Aşa. Ce-o să faci? O să te muţi cu ei?

Claire ridică din umeri a neputinţă.

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă mai apucăm ziua de mâine! E cam greu acum să faci planuri pentru viitor.

Nu voia să spună nimic, zău că nu voia, însă cuvintele clocotiseră întruna înăuntrul ei, toată ziua, aşa că, în timp ce Eve punea automobilul în mişcare, Claire zise:

— Mi-a spus Shane că mă iubeşte.

Eve călcă frâna cu atâta violenţă, încât centurile de siguranţă li se închiseră singure.

— Shane a făcut ce? A spus ce?

— Mi-a spus că mă iubeşte.

— OK, prima impresie: fantastic, grozav, asta şi speram c-o să zici, turui Eve, după care inspiră adânc, îşi ridică piciorul de pe frână şi începu să manevreze volanul pe strada pustie. A doua impresie, în fine, sper că voi doi... hm... cum aş putea să mă

exprim? Să fiţi prudenţi?

— Adică, să nu facem sex? Nu facem, răspunse Claire, cu un pic de ţâfnă. Chiar dac-am vrea, adică, el a promis, şi n-are de gând să-şi calce promisiunea, nici măcar dacă-i zic eu că n-are nimic.

— Au. Au.

Eve o fixă cu privirea, făcând ochii mari, mult prea îndelung pentru siguranţa rutieră.

— Tu glumeşti! Ba nu, nu glumeşti. El ţi-a spus că te iubeşte, după care a spus...

— Nu, completă Claire. A spus nu.

— Au.

Ciudat, câte înţelesuri putea să aibă această simplă interjecţie. De data aceasta, era plină de înţelegere.

— Ştii, asta îl face...

— Grozav? Minunat de splendid? Mda, ştiu. Doar că...

Exasperată, Claire îşi azvârli mâinile în sus.

— Doar că eu îl vreau, da?

— Îl găseşti aici şi peste câteva luni, Claire. La şaptesprezece ani, nu mai eşti copil; cel puţin, nu în Texas.

— Te-ai gândit mult la asta, nu?

— Nu eu, răspunse Eve, adresându-i o privire de scuză.

— Shane? Vrei să spui... vrei să spui că ai discutat despre asta? Cu Shane?

— Avea nevoie de puţină îndrumare din partea unei fete. Adică, uite, el ia asta foarte în serios... mult mai în serios decât m-aş fi aşteptat. Vrea să facă totul cum trebuie. Mişto, nu? Mie mi se pare mişto. Cu majoritatea băieţilor e... fie ce-o fi.

Claire îşi încleştă fălcile atât de tare, Încât îşi simţi dinţii scrâşnind.

— Nu pot să cred că a vorbit cu tine despre asta!

— Păi, şi tu vorbeşti cu mine despre asta.

— Dar el e băiat!

— Mai vorbesc şi băieţii, din când în când, crezi sau nu. Uneori, chiar mai mult decât dă-mi berea aia, sau unde-s revistele porno?

Eve trecu de un colţ, după care trecură încet pe lângă câteva cvartale de case, câţiva pietoni şi o şcoală generală cu un afiş cu ÎNCHIS TEMPORAR în faţă.

— Nu mi-ai cerut sfatul, dar eu tot o să ţi-l dau: nu te grăbi. Ai

putea să crezi că eşti pregătită, dar mai lasă să treacă un timp. Doar nu ai termen de expirare, sau mai ştiu eu ce.

Oricât era de necăjită, Claire nu-şi putu stăpâni râsul.

— Dar cam aşa mă simt, în momentul ăsta.

— Păi, na! Hormonii!

— Şi tu, câţi ani aveai când...

— Prea puţini. Vorbesc din experienţă, lăcustă mică.

Expresia lui Eve deveni, pentru o clipă, rătăcită.

— Ce bine ar fi fost dacă l-aş fi aşteptat pe Michael, zise apoi.

Mărturisirea ei era, dintr-un anume motiv, oarecum şocantă, şi Claire clipi des. Îşi aminti unele amănunte, şi se simţi cuprinsă de o adâncă stânjeneală.

— Ăăă... nu cumva Brandon a...?

Fiindcă Brandon fusese vampirul Protector al familiei lui Eve, şi mai fusese şi un ticălos desăvârşit. Nu-şi putea imagina ceva mai rău decât să fie Brandon primul bărbat din viaţa ta.

— Nu. Nu pentru că n-ar fi vrut, dar nu, n-a fost Brandon.

— Dar cine?

— Scuze. Subiect tabu.

Claire clipi iar. Nu erau prea multe subiecte pe care Eve să le socotească tabu.

— Chiar?

— Chiar.

Eve urcă maşina pe trotuar.

— Vrei concluzia? Dacă Shane a spus că te iubeşte, atunci te iubeşte, şi-am încălecat pe-o şa. N-ar spune-o dacă n-ar şi gândi-o, cu vârf şi îndesat. Nu e genul de tip care să-ţi spună ce-ţi place să auzi. Iar asta înseamnă că eşti foarte, foarte norocoasă. Să ţii minte asta.

Claire se străduia, cu adevărat se străduia, însă din când în când îi revenea în minte momentul acela, momentul acela orbitor, mistuitor, când el o privise în ochi şi-i spusese acele cuvinte, şi ea zărise lumina aceea uluitoare în ochii lui. Îşi dorise s-o revadă, iar şi iar. În loc de asta, îl văzuse plecând.

Era o senzaţie romantică. Era şi de frustrare, la un nivel la care nici măcar nu-şi amintea s-o fi resimţit vreodată. Iar acum, apăruse şi ceva nou: îndoiala. Poate c-a fost greşeala mea. Poate c-ar fi trebuit să fac ceva, şi n-am făcut. Nu ştiu ce semnal, pe care nu i l-am dat.

Eve îi descifră perfect gândurile după expresia feţei.

— O să fie bine, îi zise, râzând uşurel. Lasă băiatul să respire. E al doilea gentleman adevărat pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Asta nu înseamnă că el n-ar vrea să te arunce în pat şi să treacă la treabă. Înseamnă doar că n-o s-o facă, deocamdată. Ceea ce e, trebuie să recunoşti: cam excitant.

În astfel de termeni, cam era.

Cum se apropie amurgul, Richard îi sună să-i anunţe că avea să-l elibereze pe Michael. Pentru a doua oară, se înghesuiră în maşină şi goniră spre Primărie. Barierele fuseseră, în cea mai mare măsură, înlăturate. Conform afirmaţiilor celor de la radio şi de la televiziune, fusese o zi extrem de liniştită, în care nu se raportase nici cel mai mic act de violenţă. Proprietarii magazinelor — în orice caz, cei umani — aveau de gând să le redeschidă în dimineaţa următoare. Şcolile urmau să-şi reia programul normal.

Viaţa mergea mai departe, şi se aştepta apariţia primarului Morrell, cu un soi de discurs. Nu că ar fi avut chef cineva să-l asculte.

— Îl lasă şi pe Sam liber? se interesă Claire, în timp ce Eve pătrundea în parcarea subterană.

— Aşa se pare. Richard nu prea crede că ar mai putea să ţină acolo multă vreme pe vreunul dintre ei. E un fel de cutumă a oraşului, ceea ce înseamnă că ordinea şi legea s-au restabilit cu adevărat. În plus, am impresia că el chiar se teme ca Sam să nu se rănească singur, dacă-l mai ţine aşa. Şi, pe lângă asta, poate-şi închipuie că, urmărindu-l pe Sam, ar reuşi s-o găsească pe Amelie.

Eve scrută cu privirea parcarea întunecată: erau câteva maşini cu geamurile fumurii pe-acolo, dar, în definitiv, mereu erau. Restul vehiculelor păreau să fi avut proprietari umani.

— Voi vedeţi ceva?

— Cum ar fi? Un panou mare, pe care să scrie Aici e o capcană? replică Shane, deschizând portiera şi coborând, apoi întinzându-i mâna lui Claire, ca s-o ajute.

I-o ţinu într-a lui şi după ce o văzu lângă el.

Nu-i vorbă, nu m-ar mira din partea unora dintre distinşii noştri cetăţeni, adăugă apoi. Dar, nu, nu văd nimic.

Michael tocmai era eliberat din celula lui când ajunseră, aşa că urmară îmbrăţişările şi strângerile de mâini. Ceilalţi vampiri

nu aveau pe nimeni care să-i ajute, şi păreau un pic dezorientaţi cu privire la ce se aştepta de la ei să facă.

Nu şi Sam.

— Sam, aşteaptă! strigă Michael, apucându-l de braţ din mers şi silindu-şi bunicul să se oprească.

Din nou, Claire fu izbită de asemănarea dintre ei. Şi avea să fie mereu, dat fiind faptul că niciunul nu avea să mai îmbătrânească.

— Nu se poate să dai buzna aşa, de unul singur, argumentă Michael. Nici măcar nu ştii unde s-o găseşti. Dacă te repezi aşa, ca berbecul, prin oraş, ai toate şansele să fii omorât, dar omorât de-a binelea.

— Dacă nu fac nimic, ea o să fie omorâtă. Şi nu pot să accept asta, Michael. Nimic din toate astea nu mai are rost pentru mine, dacă ea moare, adăugă Sam, smucindu-se din mâna lui Michael. Nu-ţi cer să vii cu mine. Îţi spun doar să nu-mi stai în cale.

— Bunicule...

— Exact. Fii ascultător, replică Sam, care era capabil să se deplaseze cu iuţeala vampirilor atunci când voia, aşa că dispăru aproape înainte ca vorbele lui să ajungă la urechile lui Claire: un fulger nedesluşit, îndreptându-se spre ieşire.

— Mda, cum să ne mai dăm seama acum unde-o fi ea, urmărindu-l pe el? comentă Shane. Doar dacă sub capota maşinii ăleia ai cumva un motor în stare să atingă viteza luminii, Eve.

Michael privi în urma lui Sam cu o expresie stranie pe faţă: un amestec de furie, de regret şi de necaz. Apoi, o strânse mai tare în braţe pe Eve şi-o sărută pe creştet.

— Ei bine, presupun că familia mea nu e mai bramburită decât a oricui altcuiva, zise el.

Eve încuviinţă.

— Hai să recapitulăm. Tata a fost un ticălos samavolnic...

— Şi-al meu, interveni Shane, ridicând mâna.

Mersi. Frate-meu e un trădător psihopat...

— Despre tata nici să nu mai vorbim, îi ţinu isonul Shane.

— Corect. Aşa că, în rezumat, Michael, familia ta e minunată, prin comparaţie. E-adevărat, suge sânge. Dar tot minunată rămâne.

Michael oftă.

— În clipa asta, nu mi se mai pare că ar fi chiar aşa.

— Va fi, insistă Eve, deodată extrem de serioasă. Lucru la care eu şi cu Shane nu mai avem cum să ne aşteptăm. Pentru noi, tu eşti singura familie adevărată.

— Ştiu, zise Michael. Hai acasă.

Unsprezece

Casa era din nou numai a lor. Refugiaţii plecaseră între timp, lăsând în urmă o casă care avea mare nevoie de dereticat şi de curăţat; nu că s-ar fi dat cineva peste cap să facă mizerie peste tot, dar ştiţi cum e, când atâta lume vine şi pleacă, se mai întâmplă câte ceva. Claire luă un sac pentru gunoi şi începu să adune farfurii din carton, pahare din Styrofoam pe jumătate pline cu cafea stătută, ambalaje mototolite şi hârtii. Shane îşi porni jocul video preferat, părând să-şi fi recăpătat pofta de omorât zombi. Michael îşi scoase chitara din cutie şi începu s-o acordeze, însă se tot ridica să privească afară, pe fereastră, neliniştit şi îngrijorat.

— Ce-i? îl întrebă Eve.

Încălzise spaghetele rămase prin frigider şi încerca să-l servească pe Michael primul.

— Ai văzut ceva?

— Nimic, zise el, adresându-i rapid un zâmbet încordat, în timp ce-i făcea semn că nu vrea să mănânce. Nu prea mi-e foame. Scuze.

— Nu-i nimic, îmi rămâne mie mai mult, interveni Shane, înhăţând farfuria.

Şi-o aşeză în poală şi-şi umplu gura cu spaghete.

— Nu, serios, zise apoi. Te simţi bine? Pentru că tu nu refuzi niciodată mâncarea.

Michael nu-i răspunse, rămânând cu privirea fixată undeva, prin întuneric.

— Eşti îngrijorat, zise Eve. Pentru Sam?

— Pentru Sam şi pentru toţi ceilalţi. E o nebunie. Ce se-ntâmplă aici...

Michael verifică dacă ferestrele erau bine zăvorâte, dar cu mişcări oarecum mecanice, ca şi cum de fapt nu i-ar fi stat mintea la ce făcea.

— De ce n-a preluat Bishop conducerea? zise el. Ce tot face acolo? De ce nu vedem lupta?

— Poate că Amelie l-o burduşi pe undeva, la adăpostul întunericului, îşi dădu cu părerea Shane, înfulecând din spaghete.

— Nu. Nu e aşa. O simt. Cred... cred că ea se ascunde, împreună cu restul partizanilor ei; oricum, cu cei din rândul vampirilor.

Shane se opri din mestecat.

— Tu ştii unde sunt?

— Nu tocmai. Simt doar... Michael scutură din cap. S-a dus, zise apoi. Îmi pare rău. Dar simt că lucrurile se schimbă. Ajung la un deznodământ.

Claire tocmai venea şi ea cu o farfurie cu spaghete calde, când auziră tropăit de sus. Îşi ridicară capetele, după care se priviră unii pe alţii, în tăcere. Michael arătă cu degetul spre sine, apoi spre scară, şi toţi ceilalţi făcură semne de încuviinţare. Eve deschise sertarul unei măsuţe şi scoase de-acolo trei ţepuşe ascuţite; una i-o azvârli lui Shane, alta lui Claire, iar pe cea rămasă o strânse în mână până i se albiră articulaţiile.

Michael urcă treptele fără cel mai mic zgomot, apoi dispăru din vedere.

Nu mai coborî înapoi. În schimb, se zări vârtejul unei haine negre şi fulgerarea unor pantaloni albi, umflaţi şi pătaţi, îndesaţi într-o pereche de cizme negre; apoi, Myrnin se aplecă peste balustradă şi zise:

— Haideţi sus, cu toţii. Am nevoie de voi.

— Hm...

Eve îl privi pe Shane. Shane o privi pe Claire.

Iar Claire se hotărî să-i asculte pe Myrnin.

— Aveţi încredere în mine, zise ea. Oricum, nu ne-ar ajuta la nimic să spunem nu.

Michael îi aştepta pe culoar, lângă uşa mascată, acum deschisă. Porni în fruntea tuturor, urcând spre camera secretă.

Indiferent ce s-ar fi aşteptat Claire să vadă acolo, sigur nu era vorba despre o mulţime, dar tocmai aşa ceva aştepta sus, în camera secretă, de la al doilea etaj. Se holbă nedumerită la încăperea plină, după care le făcu loc lui Shane şi lui Eve, să intre după Michael şi ea.

Myrnin intră ultimul.

— Claire, cred că-i cunoşti pe Theo Goldman şi pe cei din familia lui.

Chipurile începură să i se desluşească. Într-adevăr, îi cunoscuse: în aşa-zisul muzeu, în drum spre salvarea lui Myrnin. Theo Goldman vorbise atunci cu Amelie. Îi spusese că ei nu vor

să lupte.

Însă acum, Claire avea impresia că ei trecuseră totuşi printr-o luptă. Vampirii nu căpătau vânătăi, nu tocmai, dar distingea haine rupte şi pete de sânge, şi toţi păreau istoviţi şi, într-un fel... pustii pe dinăuntru. Theo arăta cel mai rău. Chipul lui blând dădea impresia acum că n-ar fi alcătuit decât din cute şi zbârcituri, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu o sută de ani în doar două zile.

— Îmi cer scuze, începu el, dar n-am mai avut unde să ne ducem. Amelie... speram ca ea să fie aici, să ne ofere adăpost. Am încercat peste tot.

Claire îşi aminti că, parcă, fuseseră mai mulţi... da, cel puţin două persoane lipseau. Un bărbat şi un vampir.

— Ce s-a întâmplat? Crezusem că sunteţi în siguranţă acolo unde eraţi!

— Am fost, confirmă Theo. După care n-am mai fost. Aşa e pe timp de război. Locurile sigure nu rămân sigure. Cineva a ştiut unde suntem, sau a bănuit. Ieri, aproape de răsărit, o bandă a venit în căutarea noastră, şi a spart uşile. Jochen...

Îşi privi soţia, care-şi lăsă capul în jos.

— Fiul nostru, Jochen, şi-a dat viaţa ca să-i ţină pe loc. La fel şi prietenul nostru uman, William. De-atunci, ne tot ascundem, mutându-ne dintr-un loc în altul, încercând să nu ne lăsăm atraşi afară, în soare.

— Cum aţi ajuns aici? îl întrebă Michael, prudent.

Claire nu putea să i-o ia în nume de rău.

— I-am adus eu, explică Myrnin. Am încercat să-i găsesc pe cei rămaşi.

Se ghemui lângă una dintre fetele-vampir şi-o mângâie pe păr. Ea îi zâmbi, însă zâmbetul ei era unul firav, înfricoşat.

— Pot să rămână deocamdată aici, continuă Myrnin. Camera asta nu e cunoscută de multă lume. Am lăsat deschis portalul din pod, pentru eventualitatea în care ar fi nevoiţi să scape cu fuga, dar el nu funcţionează decât într-un singur sens, spre afară. E ultima resursă.

— Mai sunt şi alţii? Pe-afară? se interesă Claire.

— Foarte puţini, de capul lor. Cei mai mulţi sunt, ori cu Bishop, ori cu Amelie, ori...

Myrnin îşi desfăcu larg braţele.

— ...Ori nu mai sunt.

— Şi ei ce fac? Amelie şi Bishop?

— Îşi deplasează oştile. Încearcă să găsească poziţii avantajoase, să-şi aleagă terenul cel mai favorabil. N-o să dureze mult, adăugă Myrnin, ridicând din umeri. Mai devreme, sau mai târziu, cândva, în noaptea asta, se vor ciocni, şi apoi se vor lupta. O tabără va câştiga, iar cealaltă va pierde. Iar mâine-dimineaţă, oraşul Morganville îşi va cunoaşte soarta.

Era sinistru. Cu adevărat sinistru. Claire se cutremură şi-şi întoarse privirea spre ceilalţi, însă nimeni nu părea să aibă ceva de spus.

— Claire, însoţeşte-mă, zise Myrnin, luând-o cu el într-un colţişor al camerei. Ai mai vorbit cu prietenul tău, doctorul?

— Am încercat. N-am putut să ajung la el. Myrnin, eşti... bine?

— Nu pentru multă vreme, răspunse el, pe acel ton detaşat pe care-l avea cu puţin înainte ca efectul medicamentaţiei să dispară. N-o să mai fiţi în siguranţă cu mine, fără vreo altă doză, de oricare fel. Ai putea să-mi faci rost?

— Nu mai ai în laboratorul tău...

— Am fost pe-acolo. Bishop a ajuns primul. O să am nevoie de o aprovizionare consistentă cu sticlărie, şi de o bibliotecă nouă.

Rostise toate acestea cu lejeritate, însă Claire îi distingea încordarea de pe chip şi umbrele din ochii negri, sclipitori.

— A încercat să distrugă portalurile, să-i închidă Ameliei orice posibilitate de mişcare. Am reuşit să le mai cârpesc, dar va trebui să te învăţ pe tine cum s-o faci. Cât de curând. Pentru eventualitatea...

Nu mai avu nevoie să-şi sfârşească fraza. Claire îşi înclină lent capul, în semn de încuviinţare.

— Ar fi mai bine să pleci, îi zise ea. Închisoarea e sigură? Aia în care sunt ţinuţi cei mai bolnavi?

— Bishop nu găseşte nimic care să-l intereseze pe-acolo, aşa că, da. O s-o mai ignore pentru o vreme. O să mă încui acolo, până vii tu cu medicamentul.

Myrnin se aplecă spre ea, dintr-odată extrem de concentrat şi de atent.

— Trebuie să rafinăm serul, Claire. Trebuie să-l distribuim. Stresul, luptele... toate acestea accelerează evoluţia bolii. Am văzut semne ale ei la Theo, până şi la Sam. Dacă nu acţionăm cât de curând, mă tem că e posibil să-i pierdem pe tot mai mulţi, din cauza derutei şi a fricii. N-or să mai fie capabili să se

apere singuri.

Claire înghiţi în sec.

— O să mă ocup de asta.

El îi luă mâna şi i-o sărută uşurel. Îi simţi buzele uscate ca praful, dar tot îi lăsară o furnicătură în degete.

— Ştiu c-o să te ocupi, fata mea. Şi-acum, hai să ne întoarcem la prietenii tăi.

— Cât timp ar trebui să stea ei aici? întrebă Eve, în timp ce se apropiau.

Nu întrebase cu gând rău, dar părea neliniştită. Erau, se gândi Claire, mulţi oaspeţi vampiri înfricoşători, aproape străini.

— Adică, şi-aşa nu prea avem mult sânge prin casă, se grăbi ea să argumenteze.

Theo zâmbi. Claire îşi aminti, cu o acută senzaţie de alarmă, de ce-i spusese el Ameliei la muzeu, şi nu-i plăcu deloc zâmbetul acela, cu atât mai puţin când el zise:

— Nu suntem pretenţioşi. Ne putem face rost şi singuri.

Cu alte cuvinte, pot să-şi ronţăie prietenii umani, ca gustare, tălmăci Claire. Nu. În casa noastră, nu.

Myrnin se încruntă.

— Nu prea e momentul să...

— Ba e exact momentul să, şi tu o ştii. Pe ei i-a întrebat cineva dacă vor să fie pe post de gustare la pachet?

Cei doi oameni rămaşi, de fapt cele două femei, arătau îngrozite.

— Aşa credeam şi eu, continuă Claire.

Expresia lui Theo nu se schimbă.

— Ceea ce facem ne priveşte doar pe noi. N-o să le facem rău, să ştii.

— În afară de cazul în care vă pricepeţi să obţineţi plasma prin osmoză, chiar nu ştiu cum ai putea să promiţi aşa ceva.

— În ochii lui Theo străluciră văpăile unui foc înăbuşit.

— Şi ce-ai vrea să facem? Să murim de foame? Chiar şi cei mici?

Eve tuşi, dregându-şi glasul.

— De fapt, ştiu eu unde se găseşte o rezervă importantă de sânge. Dacă vine cineva cu mine s-o luăm.

— O, ce naiba, nu, exclamă Shane. Nu mai ies pe întuneric. În plus, e încuiat totul pe-acolo.

Eve îşi vâri mâna în buzunar şi scoase de-acolo inelul cu chei.

Scotoci printre ele până când găsi una anume, pe care o ridică, triumfătoare.

— Nu i-am predat niciodată cheia, anunţă ea. Nu ştii că, de obicei, eu deschideam şi închideam?

Myrnin o privi gânditor.

— Nu există portal spre Common Grounds. E în afara reţelei. Asta înseamnă că oricare vampir dinăuntru e captiv pe timpul zilei.

— Nu, îl contrazise Eve. Există acces subteran, spre tuneluri. Am văzut eu. Oliver i-a trimis pe unii pe-acolo, când eram eu de faţă, explică ea, zâmbindu-i vesel, dar oarecum fragil. Aş zice să-ţi mutăm acolo prietenii. Pe urmă, e cafea din belşug. Vouă vă place cafeaua, nu? Tuturor le place cafeaua.

Theo n-o luă în seamă, şi-şi întoarse privirea spre Myrnin, aşteptând răspunsul de la el.

— E mai bine acolo?

— E mai uşor de apărat, răspunse Myrnin. Obloane din oţel. Dacă există acces din subteran... da. Ar putea constitui o bună bază operaţională.

Se întoarse spre Eve.

— Îţi vom solicita serviciile ca şofer.

O spusese ca şi cum Eve ar fi fost o servitoare, şi Claire simţi că se aprinde la faţă.

— Pardon? Nu trebuia să fie şi un te rog pe undeva, din moment ce vrei să-ţi facă un serviciu?

Ochii lui Myrnin deveniră întunecaţi şi extrem de reci.

— Pari să fi uitat că-mi eşti subalternă, Claire. Că eşti proprietatea mea, într-un anumit sens. Nu mi se cere să spun „te rog” şi „mulţumesc” faţă de tine, de prietenii tăi, de oricare fiinţă umană de pe stradă.

Clipi, şi fu din nou acel Myrnin pe care ea îl considera normal.

— Cu toate acestea, îţi înţeleg punctul de vedere. Da. Te rog, du-ne până la Common Grounds, dragă domniţă. Ţi-aş fi extravagant, teribil de recunoscător.

Doar că nu-i şi sărută mâna. Eve, deloc surprinzător, nu putu spune altceva decât „da”.

Claire îşi rostogoli ochii în orbite suficient de energic încât să-i provoace dureri de cap.

— Nu încăpeţi toţi, le atrase ea atenţia. În maşina lui Eve, adică.

— Şi, în orice caz, nu vă duce ea singură, interveni Michael. Maşina mea e în garaj. Pot să vă iau eu pe ceilalţi.

— Shane, Claire...

— Noi stăm acasă, dacă tot ai nevoie de spaţiu, zise Shane. Sună ca un plan. Uite ce e, dacă sunt căutaţi, ar trebui să-i duceţi mai repede. Eu îl sun pe Richard. Poate să repartizeze vreo doi poliţişti ca să stea de pază la Common Grounds.

— Nu, se împotrivi Myrnin. Fără poliţişti. Nu putem să avem încredere în ei.

— Nu?

— Unii dintre ei lucrează mână-n mână cu Bishop, şi chiar cu bandele umane. Am dovezi în acest sens. Nu putem să ne asumăm riscul.

— Dar Richard..., zise Claire, însă îi pieri glasul când văzu privirea feroce a lui Myrnin. Corect. OK. Pe cont propriu, am înţeles.

Eve n-ar fi vrut să fie târâtă în toată povestea asta, dar se duse fără să protesteze prea mult: e posibil ca numărul colţilor din încăpere să fi avut vreo influenţă. Şi, în timp ce familia Goldman, împreună cu Myrnin, cu Eve şi cu Michael, coborau scara, Shane o reţinu pe Claire, spunându-i:

— Trebuie să vedem cum facem să încuiem aici. Asta pentru orice eventualitate.

— Adică, împotriva...

Făcu un gest vag în direcţia vampirilor. El încuviinţă.

— Da, zise ea, dar dacă Michael locuieşte aici, şi noi locuim aici, casa nu poate să împiedice un întreg grup de persoane să intre. Asta funcţionează cu câte o singură persoană, pe rând; cel puţin, aşa am înţeles eu. Şi, nu, înainte să mă întrebi tu, nu ştiu cum funcţionează. Sau cum să păcălesc sistemul. Cred că numai Amelie are cheia pentru aşa ceva.

Shane păru dezamăgit.

— Dar ce-ar fi să închizi uşile astea ciudate, prin care tot răsar Myrnin şi Amelie?

— Eu pot doar să mă folosesc de ele. Asta nu înseamnă şi că aş putea să le deschid, sau să le închid.

— Grozav, oftă Shane.

Îşi roti privirea prin cameră, apoi se aşeză pe vechea canapea în stil victorian.

— Aşadar, trase el concluzia, suntem Gara principală a

morţilor-vii. N-aş putea spune că mă dau în vânt după asta. Bishop ar putea să intre?

Era o întrebare pe care şi-o tot pusese şi Claire, şi se simţi îngrozită fiindcă trebuia să răspundă:

— Nu ştiu. Poate. Dar, din câte mi-a spus Myrnin, el a programat portalul doar pentru ieşire. Aşa că, poate, ar trebui doar să... aşteptăm.

Privată de posibilitatea înfăptuirii vreunui act eroic, sau, la urma urmei, măcar util, încălzi din nou spaghetele, după care ea şi cu Shane mâncară şi urmăriră cine ştie ce program stupid la televizor, sărind ca arşi la fiecare zgomot sau trosnet, cu armele la îndemână. Când uşa bucătăriei se izbi de perete, o oră mai târziu, Claire aproape că simţi nevoia unui transplant de cord... dar numai până când auzi urletul lui Eve:

— Suntem acasă! Ooooo, spaghete. Mor de foame.

Şi Eve intră cu farfuria în mână, umplându-şi gura cu paste din mers. Michael venea imediat în urma ei.

— Probleme, ceva? se interesă Shane.

Eve scutură din cap, cu gura plină de spaghete.

— Ar trebui să stea bine acolo. Nimeni nu ne-a văzut când i-am dus înăuntru, şi până-şi face apariţia Oliver, nimeni n-o să aibă nevoie să intre acolo, o vreme.

— Dar Myrnin?

Eve înghiţi, fu gata să se înece, şi Michael o bătu uşurel cu palma pe spinare. Ea îi mulţumi printr-o privire luminoasă.

— Myrnin? A, da. A făcut pe Batman şi şi-a luat zborul prin noapte. Care-i problema cu ăsta, Claire? Dac-ar fi fost un super-erou, ar fi fost Omul Bipolar[7].

Problema erau medicamentele. Claire trebuia să mai facă rost, şi trebuia să lucreze la leacul acela descoperit de Myrnin. Era un lucru dintre cele mai importante... oricum, cu condiţia să mai rămână vreun vampir în viaţă.

Cinară împreună, şi cel puţin erau din nou toţi patru în jurul mesei, discutând între ei ca şi cum lumea ar fi fost normală, chiar dacă ştiau toţi că nu era aşa. Mai ales Shane părea nervos, ceea ce nu-i era deloc caracteristic.

Cât despre Claire, ea doar se săturase până peste cap de

[7] Aluzie la tulburarea bipolară, un alt nume sub care este cunoscută psihoza periodică, în care episoadele maniacale alternează cu cele depresive

sperieturi, aşa că, după ce se duse sus, adormi în mai puţin de un minut de când se strecurase în aşternuturi.

Însă somnul nu însemna neapărat odihnă, sau linişte.

Visă că, undeva, Amelie juca şah, mutându-şi piesele cu viteza fulgerului pe o tablă cu pătrate albe şi negre. Bishop stătea vizavi de ea, rânjind cu prea mulţi dinţi, şi când îi luă Ameliei turnul, acesta se prefăcu într-o versiune miniaturală a lui Claire, şi deodată ambii vampiri deveniră enormi, şi ea, atât de mică, împotmolită acolo, în câmp deschis.

Bishop o culese de jos şi o strânse în mâna lui albă, şi picăturile de sânge începură să stropească pătratele albe ale tablei de şah.

Amelie se încruntă, privind cum o striveşte Bishop, şi-şi întinse un deget delicat, atingând picăturile de sânge. Claire se zbătu şi ţipă.

Amelie îi gustă sângele, şi zâmbi.

Claire se trezi cu un frison convulsiv, cuibărită între păturile ei. Era încă întuneric afară, după cum vedea pe fereastră, cu toate că cerul începea să se lumineze, iar casa era foarte, foarte tăcută.

Telefonul mobil îi vibra pe noptiera de la capul patului, îl ridică şi găsi un SMS din partea sistemului de anunţuri de urgenţă al universităţii.

CURSURILE REVIN LA PROGRAMUL NORMAL CU ÎNCEPERE DE AZI, ORA 7 A.M.

Şcoala părea la un milion de kilometri distanţă, ca o altă lume care nu mai avea nici cea mai mică semnificaţie pentru ea; totuşi, asta însemna să ajungă în campus, şi erau acolo lucruri de care avea nevoie. Îşi căută prin agenda telefonului şi găsi numărul doctorului Robert Mills, însă la telefonul mobil al acestuia nu răspunse nimeni. Privi ceasul, tresări când văzu cât era de devreme, dar tot coborî din pat şi începu să-şi scoată lucrurile de prin sertare. Activitatea aceasta nu-i luă prea mult timp. Rămăsese în urmă cam cu toate. Spălatul rufelor începea să devină o stringentă prioritate.

Formă din nou numărul după ce se îmbrăcă.

— Alo?

După voce, doctorul Mills îi dădea impresia că fusese smuls

dintr-un somn adânc, probabil şi fericit. El probabil că nu se visase stors de sânge de domnul Bishop.

— Eu sunt, Claire, zise ea. Îmi cer scuze că vă sun atât de devreme...

— E devreme? A! Am stat toată noaptea, abia am aţipit mormăi el, căscând de zor. Mă bucur că eşti bine, Claire.

— Sunteţi la spital?

— Nu. La spital o să fie nevoie de multă muncă până să ajungă la jumătate pentru ceea ce-mi trebuie mie.

Încă un căscat de-i trosniră fălcile.

— Scuză-mă. Sunt în campus, în clădirea pentru Ştiinţele naturii, laboratorul şaptesprezece. Avem aici câteva paturi de campanie.

— Aveţi?

— Soţia şi copiii sunt cu mine. Nu vreau să-i las singuri.

Claire n-ar fi putut să-l învinovăţească pentru asta.

— Am ceva de făcut pentru dumneavoastră, şi mai am nevoie de ceva medicamente, îi zise ea. Ar putea să fie cu adevărat important. Ajung la şcoală cam în douăzeci de minute, bine?

— Bine. Dar să nu vii încoace. Copiii dorm acum. Hai să ne întâlnim în altă parte.

— La cafeneaua din campus, propuse ea. E în Casa Studenţilor.

— Crede-mă, ştiu unde e. În douăzeci de minute.

Însă ea deja pornise spre uşă.

Fiindcă nu se auzea nici cel mai mic zgomot din celelalte camere, Claire îşi închipui că toţi colocatarii ei dormeau tun, epuizaţi. Nu prea ştia de ce nu dormea şi ea, simţea doar că exista în interiorul ei o teamă reprimată, vibrantă, cum că, dacă ar mai fi dormit, s-ar fi întâmplat ceva rău.

Făcu un duş, se îmbrăcă în ultimele ei haine nu-prea-grozave, îşi înhăţă rucsacul şi îşi aranjă înăuntru obiectele de care avea nevoie. Pistolul cu săgeţi oricum nu mai avea săgeţi, aşa că-l lăsă acasă. Mostrele preparate de Myrnin din sângele lui Bishop le depozită într-o cutie bine căptuşită şi, dintr-un impuls de moment, adăugă în bagaj două ţepuşe şi cuţitul din argint primit de la Amelie.

Şi cărţi.

Era prima dată când Claire mergea pe jos prin Morganville, de

la începutul tulburărilor, şi i se părea sinistru. Oraşul era din nou tăcut, însă magazinele aveau vitrine sparte, unele dintre ele astupate cu scânduri; se vedeau clădiri reduse la stadiul de ruine mistuite de foc, cu uşile lipsă. Betonul trotuarelor era plin de cioburi, de sticle sparte şi pete de ceea ce semăna a sânge... şi, pe alocuri, bălţoace întunecate.

Claire trecu în grabă pe lângă toate acestea, chiar şi pe lângă Common Grounds, unde văzu obloanele din oţel lăsate dincolo de vitrine. Nu se vedea vreun semn al prezenţei cuiva înăuntru. Şi-l imagină pe Theo Goldman, stând s-o privească de la adăpostul lui, şi-i făcu un mic semn cu mâna, doar o uşoară fluturare a degetelor.

Oricum, nu se aştepta să primească vreun răspuns.

Porţile universităţii erau deschise şi santinelele dispăruseră. Claire înaintă în pas alergător pe trotuar, urcă dealul şi urmă drumul cotit, şi începu să vadă studenţi în mişcare, chiar şi la această oră timpurie a dimineţii. Pe măsură ce se apropia de grupul central al clădirilor, văzu circulând tot mai multă lume, şi pe ici, pe colo, zărea reprezentanţi ai poliţiei campusului, patrulând în perechi, cu ochii în patru după eventualele probleme.

Studenţii păreau să nu observe absolut nimic. Nu pentru prima oară, Claire se întrebă dacă tot reţeaua semi-parapsihică a Ameliei, care izola oraşul Morganville de restul lumii, era de vină şi pentru menţinerea într-o totală neştiinţă a celor din campus.

Nu-i plăcea să creadă că toţi ar fi fost într-atât de proşti de la natură. Dar, dacă se gândea mai bine, participase şi ea la câteva petreceri.

Casa Studenţilor îşi deschisese uşile doar de câteva minute, şi barmanul cafenelei tocmai cobora scaunele de pe mese. De obicei, de serviciu ar fi fost Eve, însă acum era prezent unul dintre angajaţii universităţii, cel mai probabil detaşat de la cantina cu autoservire. Nu părea tocmai bucuros să se afle acolo. Claire încercă să fie drăguţă cu el şi în cele din urmă, obţinu un zâmbet din partea lui, în timp ce-i întindea o cafea moca şi-i lua banii.

— N-aş fi fost aici, mărturisi el, dacă nu ne-ar fi plătit triplu ca să facem de serviciu pentru tot restul săptămânii.

— Chiar? Uau. O să-i spun şi lui Eve. Nu i-ar strica nici ei banii

în plus.

— Mda, adu-o încoace. Eu nu mă prea pricep la chestiile astea cu cafeaua. Pe mine, pune-mă la treburile elementare. Dă-mi apă şi boabe de cafea: la asta, n-am cum s-o zbârcesc. Cu espresso, e mai greu.

Iar Claire, după ce gustă din moca, ajunse la concluzia că el avea dreptate. Chiar nu era potrivit pentru aşa ceva. Sorbi oricum din cafea şi se aşeză într-un loc din care putea să supravegheze majoritatea intrărilor în Casa Studenţilor, astfel încât să-l vadă pe doctorul Mills.

Aproape că nu-l recunoscu. Fireşte, nu avea echipamentul alb de doctor, dar cumva nu s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva ca el îmbrăcat în hanorac cu glugă şi fermoar, pantaloni de trening şi tenişi. Mai degrabă, era genul care purta costum şi cravată.

Doctorul Mills era un tip obişnuit din toate punctele de vedere, şi se pierdea în anonimat prin universitate la fel de lesne ca prin spital. Ar fi fost bun de spion, îşi zise Claire. Avea o faţă dintre acelea... tânără dintr-un unghi, bătrână din altul, fără trăsături de care chiar să-ţi poţi aminti mai târziu.

În schimb, avea un zâmbet simpatic, liniştitor. Presupuse că asta însemna o calitate importantă pentru un doctor.

— 'Neaţa, zise el, luând o gură lacomă de cafea.

Avea ochii injectaţi de sânge şi roşii.

— O să trec azi mai târziu pe la spital. Se evaluează pagubele, şi am redeschis deja secţia de urgenţe şi cea de cardiologie. O să trag un pui de somn de îndată ce-o să terminăm, pentru eventualitatea în care ar apărea ceva cazuri. Nimic mai rău decât un chirurg mort de somn.

Asta o făcu să se simtă şi mai vinovată pentru faptul că-l trezise.

— O să termin repede, promise.

Îşi desfăcu rucsacul, scoase din el cutia căptuşită şi-o împinse pe masă spre el.

— Probe de sânge, de la Myrnin, îi explică.

Mills se încruntă.

— Am deja o sută de probe de sânge de la Myrnin. De ce...

— Astea sunt altfel, îl întrerupse Claire. Credeţi-mă. Cea etichetată cu B e importantă.

— Importantă, în ce sens?

— Nu vreau să vă spun. Prefer s-o vedeţi, mai întâi.

Claire ştia că, în cercetarea ştiinţifică, era mai bine să analizezi la rece, fără să ai prea multe aşteptări. Doctorul Mills ştia şi el acelaşi lucru, aşa că făcu un semn aprobator în timp ce lua mostrele.

— Ăăă... dacă vreţi să dormiţi, poate că n-ar trebui să beţi aşa ceva.

Doctorul Mills zâmbi şi dădu pe gât restul de cafea.

— Când ajungi doctor, îţi dezvolţi imunitatea faţă de tot felul de lucruri, inclusiv cafeina, zise el. Crede-mă. În clipa în care ating perna cu capul, am adormit deja, chiar şi să-mi faci perfuzii cu cafea.

— Ştiu unele persoane care ar plăti bine pentru aşa ceva. Pentru perfuzii cu cafea, adică.

Doctorul clătină din cap, zâmbind, dar apoi redeveni serios.

— Pari să fii OK. Mi-am făcut griji pentru tine. Eşti, pur şi simplu, prea... tânără, ca să fii implicată în astfel de lucruri.

— N-am probleme. Şi chiar nu sunt...

— Chiar atât de tânără. Da, ştiu. Dar, oricum. Dă-i voie unui bătrân să se perpelească puţin. Doar am două fete.

Îşi azvârli paharul golit de cafea la gunoi — coş de două puncte — şi se ridică.

— Asta-i tot ce-am putut să scot, în privinţa medicamentului. Îmi pare rău, nu e prea mult, dar am o nouă şarjă în lucru. O să-mi ia vreo două zile până s-o termin.

Îi întinse o pungă din care se auzi clinchetul unor mici fiole din sticlă. Claire aruncă o privire înăuntru.

— Ar trebui să fie de ajuns, zise.

Fireşte, în afara cazului în care ar fi trebuit să stropească întregul Morganville cu ele, iar atunci, oricum, erau terminaţi cu toţii.

— Scuză-mă că am dat asta pe gât şi-am plecat, dar...

— Aveţi nevoie de somn, îl aprobă Claire. Vă mulţumesc, domnule doctor Mills, îi zise, întinzându-i mâna.

El i-o strânse cu sobrietate.

— La încheietură, purta o brăţară din argint, cu simbolul Ameliei pe ea. Doctorul îşi coborî privirea spre ea, apoi spre cea din aur, a lui Claire, şi ridică din umeri.

— Nu cred că e momentul să le scoatem, zise. Nu încă.

Bine măcar că a dumneavoastră se poate scoate, comentă în gând Claire, dar fără s-o spună şi cu voce tare. Doctorul Mills

semnase un acord, un contract, iar aşa ceva însemna, în Morganville, o obligaţie; în schimb, contractul pe care-l semnase ea o făcea proprietatea Ameliei, trup şi suflet. Iar brăţara ei nu avea închizătoare, aşa că semăna şi mai mult a colier pentru sclavi.

Din când în când, ideea aceasta încă o umplea de fiori.

Se apropia ora începerii primului ei curs şi, în timp ce-şi sălta rucsacul pe umăr, Claire se întrebă câţi studenţi aveau să fie prezenţi. Mulţi, probabil. După cum îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre profesori, probabil se gândeau că era o zi propice pentru teste-fulger.

Nu fu dezamăgită. Dar nici panicată, spre deosebire de unii dintre colegii ei, pe timpul primei ore de curs, şi a celei de-a treia. Claire nu intră în panică nici la teste, fiindcă nu era într-un vis în care ar mai fi trebuit să danseze în saboţi din lemn şi să facă piruete în jurul unui baston, ca să ia o notă bună. Şi, în orice caz, testele nu erau grele, nici măcar cel de la fizică.

Un lucru pe care-l remarcă tot mai frecvent, pe măsură ce umbla prin campus: cei cu brăţări erau mai puţini. Cei originari din Morganville se obişnuiseră să le poarte non-stop, aşa că se vedeau clar, pe pielea bronzată, urmele lăsate de brăţări... Aproape ca un tatuaj, pe invers.

Pe la prânz, le văzu pe Monica Morrell, pe Gina şi pe Jennifer.

Cele trei fete mergeau repede, cu capetele în jos, ţinându-şi cărţile în braţe. Era o foarte mare schimbare în atitudinea lor: Claire se obişnuise să le vadă mergând maiestuoase prin campus, ca trei tigroaice, încrezătoare şi crude. Puteau să silească pe oricine să-şi lase privirea în jos şi, fie că-ţi plăcea de ele, fie că nu, trebuia să recunoşti că erau reginele afurisite ale modei, mereu etalându-se în cea mai favorabilă lumină.

Dar nu şi azi.

Monica, de obicei figura centrală, arăta îngrozitor. Părul ei strălucitor şi cochet era acum mat şi scămoşat, ca şi cum nu s-ar mai fi sinchisit să-l pieptene, cu atât mai puţin să-l trateze, sau să-l onduleze. Claire îi văzu doar o parte din obraz, dar îşi dădu seama că era nemachiată. Era îmbrăcată cu un pulover inform, având un model insultător de urât, şi blugi oribili, de genul cărora Claire îşi închipuia că i-ar fi ţinut doar ca să deretice prin casă, dacă vreodată s-ar fi întâmplat ca Monica să facă aşa ceva.

Gina şi Jennifer nu arătau cu mult mai bine, şi toate păreau pur şi simplu înfrânte.

Claire tot mai simţi o mică, minusculă, nedemnă furnicătură de satisfacţie... dar numai până când remarcă privirile care le urmăreau. Localnicii care-şi scoseseră brăţările le priveau cu o ură făţişă pe Monica şi pe cele două din anturajul ei, iar vreo câţiva merseră chiar mai departe de simplele priviri duşmănoase. Sub ochii lui Claire, un hăndrălău înalt şi masiv, îmbrăcat într-o scurtă cu emblema TPU, se ciocni de Jennifer şi-i făcu cărţile să zboare cât colo. Ea nici nu-l privi. Doar se aplecă şi-şi ridică lucrurile.

— Hei, paraşută împiedicată, ce naiba faci?

O îmbrânci, făcând-o să cadă în fund, atunci când fata încerca să se ridice; totuşi, nu ea era adevărata ţintă: ghinionul ei fusese că se afla între el şi Monica.

— Salut, Morrell, zise vlăjganul. Ce-ţi mai face tăticul?

— Foarte bine, răspunse Monica, privindu-l în ochi. Te-aş întreba şi eu despre al tău, dar din moment ce nu ştii cine-o fi...

Vlăjganul se apropie la câţiva centimetri de ea. Monica nu tresări, deşi Claire îşi dădu seama că ar fi vrut. În jurul ochilor şi al gurii îi apăruseră cute de încordare, şi articulaţiile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea cărţile.

— Toată viaţa ai fost prinţesa, regina căţelelor, zise el. Ţi-aduci aminte de Annie? Annie McFarlane? Îi tot strigai că e o vacă grasă. Râdeai de ea prin şcoală. I-ai făcut poze în baie şi le-ai publicat pe internet. Ţi-aduci aminte?

Monica nu-i răspunse. Vlăjganul zâmbi.

— Mda, ţi-aduci aminte de Annie. Era o fată bună, şi mie mi-a plăcut de ea.

— Dar nu destul cât să-i iei apărarea, replică Monica. Este, Clark? Îţi doreai să mă ai pe mine mai mult decât să fii amabil faţă de mica ta prietenă grasă. Nu-i vina mea că a ajuns să-şi buşească tâmpită ei de maşină la hotarul oraşului. Dar poate c-o fi a ta, totuşi. Poate că n-a mai suportat să fie în acelaşi oraş cu tine, după ce-ai lăsat-o baltă.

Clark o făcu să-i zboare cărţile din mână şi-o îmbrânci într-un trunchi de copac din apropiere. Tare.

— Am ceva pentru tine, căţea, zise el, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând de acolo un obiect mic, de circa zece centimetri în diagonală.

Era o etichetă autocolantă, ca un ecuson nominal, numai că avea pe ea fotografia unei adolescente cam stângace, dar drăguţă, care se străduia vitejeşte să zâmbească în faţa camerei.

Clark o trânti pe pieptul Monicăi şi frecă bine cu palma, astfel încât să i se lipească de pulover.

— O s-o porţi, zise el. O să porţi fotografia lui Annie. Dacă te văd azi c-o scoţi, îţi jur, tot ce i-ai făcut tu lui Annie în liceu o să ţi se pară o vacanţă în Cancun.

Sub fotografia lui Annie, erau scrise următoarele cuvinte: ASASINATĂ DE MONICA MORRELL.

Monica îşi coborî privirea spre ele, înghiţi în sec, şi chipul îi deveni mai întâi roşu aprins, apoi palid. Îşi smuci din nou bărbia în sus, cu un gest energic, şi-l fixă cu privirea pe Clark.

— Ai terminat? îl întrebă.

— Deocamdată. Ţine minte, dac-o scoţi...

— Mda, Clark, am înţeles, n-ai fost tocmai subtil. Ai impresia că-mi pasă?

Zâmbetul lui Clark se întinse.

— Nu, nu-ţi pasă. Nu încă. Să ai o zi bună, regino.

Îi întoarse spatele, se îndepărtă de ea şi bătu palma cu alţi doi băieţi.

În timp ce Monica îşi examina eticheta de pe piept cu un dezgust absolut, de ea se apropie o altă fată: o altă indigenă din Morganville, care-şi scosese brăţara. Monica n-o observă până când ajunse drept în faţa ei.

Fata aceasta nu spuse nimic. Doar dezlipi suportul unui alt autocolant şi-l lipi pe pieptul Monicăi, lângă fotografia lui Annie McFarlane.

Pe acesta scria doar UCIGAŞĂ, cu litere mari, roşii.

Fata îşi continuă drumul.

Monica vru să-l rupă, însă Clark era cu ochii pe ea.

— Îţi stă bine, zise. O să te urmărim toată ziua. Şi mai ai de primit o grămadă de etichete.

Clark avea dreptate. Urma să fie o zi tare lungă şi neplăcută pentru Monica Morrell. Până şi Gina şi Jennifer o şterseseră discret, pornind într-o cu totul altă direcţie şi lăsând-o să-şi primească singură papara.

Privirea Monicăi se opri asupra lui Claire. În ochi îi apăru un fulger de teamă, şi de ruşine, şi de o neprefăcută suferinţă.

După care blindajul reveni la locul lui, şi Monica se răsti:

— La ce te holbezi, arătare?

Claire ridică din umeri.

— La dreptate, cred.

Apoi întrebă, încreţindu-şi fruntea:

— Cum se face că n-ai rămas cu părinţii tăi?

— Nu te interesează pe tine, o repezi Monica, dar apoi căutătura ei de războinică aprigă şovăi puţin. Tata a vrut să ne întoarcem toţi la normal, îi explică ea. Astfel încât oamenii să poată vedea că nu ne temem.

— Şi cum merge?

Monica făcu un pas spre ea, după care-şi strânse cărţile la piept, acoperind astfel cea mai mare parte a etichetelor, şi se grăbi să plece.

Nu făcuse nici zece paşi, când un străin se apropie în fugă şi-i trânti pe spate o etichetă cu fotografia unei fete mici, slăbuţe, şi a unui băiat mai mare, care poate să fi avut vreo cincisprezece ani. Cuvintele de dedesubt glăsuiau: CEA CARE A ASASINAT-O PE ALYSSA.

Străbătută de un veritabil şoc, Claire îşi dădu seama că băiatul din fotografia aceea era Shane. Şi lângă el era surioara lui mai mică, Alyssa, cea care murise în incendiul provocat de Monica.

— Dreptate, repetă încet Claire.

În realitate, simţea o uşoară indispoziţie. Dreptatea nu era acelaşi lucru cu îndurarea.

Telefonul ei mobil sună tocmai când încerca să se hotărască asupra a ceea ce avea de făcut.

— Ar fi bine să vii acasă, îi spuse Michael Glass. Am primit un apel de urgenţă de la Richard, din Primărie.

Doisprezece

Semnalul fusese primit prin intermediul reţelei strategice codificate, despre care Claire presupusese că ar fi căzut, din moment ce Oliver fusese cel care-o administra. Totuşi, Richard îi descoperise modul de utilizare, şi când Claire dădu năvală pe uşa din faţă a casei, cu sufletul la gură, îi auzi pe Michael şi pe Eve discutând în living. Închise şi încuie uşa, îşi trânti rucsacul

pe podea şl se grăbi spre ei.

— Ce-am pierdut?

— Şşşt, o apostrofară amândoi.

Michael, Eve şi Shane stăteau toţi la masă, privind încordaţi micul walkie-talkie, pus în picioare chiar în mijloc. Michael îi trase un scaun lui Claire, şi ea se aşeză, încercând să facă pe cât posibil mai puţin zgomot.

Richard tocmai vorbea.

...Nu se poate spune dacă furtuna aceasta ne va izbi din plin, sau nu, dar în momentul de faţă, institutul meteorologic arată undele radarului exact deasupra noastră. Va ajunge aici în următoarele câteva ore, probabil chiar la lăsarea întunericului. E o perioadă cam târzie a anului pentru activitatea tornadelor, dar ei ne transmit că sunt posibilităţi considerabile să avem ceva probleme serioase. Peste toate celelalte cu care avem de-a face, nu poate să fie o veste bună. Am trecut toate serviciile de urgenţă şi patrulele cetăţeneşti pe alertă maximă. Dacă vom avea o tornadă, duceţi-vă la adăposturile repartizate.

Adăposturile repartizate? mimă Claire din buze spre Michael, care ridică din umeri.

Dacă vă aflaţi mai aproape de Primărie, veniţi încoace; avem un adăpost la subsol. Cei care faceţi parte din Apărarea civilă, mergeţi din uşă în uşă prin zona în care locuiţi şi anunţaţi populaţia că se apropie o furtună şi transmiteţi ce trebuie făcut. Vom da anunţul la radio şi la televizor, iar universitatea va fi şi ea pregătită.

— Richard, aici Hector, rosti o voce nouă. Casa Miller. Ai ceva veşti în legătură cu lovitura despre care tot vorbeşte lumea?

— Zvonuri, nimic concret, răspunse Richard. Am auzit că umblă multe vorbe prin oraş cum că Primăria ar urma să fie atacată, dar nu avem nimic palpabil despre unde şi când se întâlnesc persoanele acelea, nici măcar despre cine ar fi vorba. Tot ce pot să vă spun este că am fortificat clădirea şi păstrăm cordoanele din jurul Pieţei Fondatoarei, fiindcă n-au ce să strice. Am nevoie ca toată lumea din poziţiile desemnate pentru siguranţă să fie în alertă astăzi, şi diseară. Raportaţi dacă vedeţi

vreun semn de atac, de oricare fel ar fi. Vom încerca să vă trimitem ajutoare.

Michael schimbă o privire cu ceilalţi, după care luă aparatul. Apăsă pe buton.

— Aici Michael Glass. Crezi că Bishop e în spatele zvonurilor?

— Cred că Bishop e dispus să-i lase pe oameni să scoată castanele din foc pentru el, după care să intre în scenă şi să se facă stăpân şi suveran peste cenuşă, răspunse Richard. Pare stilul lui. Dă-mi-l pe Shane.

Michael îi întinse aparatul.

— Am două relatări neconfirmate privitoare la apariţia tatălui tău în oraş. Ştiu că nu e uşor pentru tine, dar trebuie să ştiu: Frank Collins s-a întors în Morganville?

Shane o privi în ochi pe Claire şi zise:

— Dacă da, cu mine n-a vorbit despre asta.

Minţea. Buzele lui Claire se întredeschiseră, gata să spună ceva, însă pe moment nu rosti nimic.

— Shane, şopti ea, în schimb, dar el scutură din cap.

— Să-ţi spun ceva, Richard, dacă-l prinzi pe tata, ai binecuvântarea mea să-l azvârli în cea mai adâncă văgăună pe care-o găseşti, continuă Shane. Dacă e în Morganville, înseamnă că are un plan, dar n-o să lucreze nici pentru vampiri, nici cu ei. Oricum, nu cu ştirea lui.

— Mi se pare corect. Dacă auzi ceva...

— Eşti pe apelare rapidă. M-am prins.

Shane aşează aparatul la loc în mijlocul mesei. Claire îl fixa în continuare cu privirea, cerându-i să vorbească, să spună ceva, dar el nu spuse.

— Nu face asta, îi zise. Nu mă pune la mijloc.

— Nu fac nimic, răspunse Shane. Nimic din ce-am zis n-a fost minciună. Tata mi-a zis c-o să vină, nu c-ar fi deja aici. Eu nu l-am văzut, şi nici nu-mi doresc. Şi chiar aşa e, cum am spus. Dacă el e aici, Dick şi cămăşile lui brune[8] n-au decât să-l ia în primire. Eu nu am nimic de-a face cu el. Nu mai am.

Claire nu ştia precis dacă trebuia să-l creadă, dar nici nu era de părere că el ar fi minţit acum în mod intenţionat. Probabil că era chiar sincer. Se gândea, totuşi, că oricât ar fi crezut el c-a terminat-o cu tatăl lui, nu va fi nevoie decât ca Frank Collins să

[8] Aluzie la uniformele naziştilor

pocnească din degete, şi Shane va da fuga la el.

Nu era bine.

Richard, între timp, răspundea la întrebările celorlalţi, însă Michael nu mai asculta. Avea privirea fixată asupra lui Shane.

— Ai ştiut? Ai ştiut că se întoarce în oraş şi nu m-ai prevenit?

Shane se foi, stânjenit.

— Uite...

— Nu, tu uite ce e. Eu sunt cel care a fost înjunghiat şi decapitat cu cuţitul şi îngropat în curtea din spate, printre altele. Norocul meu că eram fantomă!

Shane îşi lăsă ochii în jos.

— Şi cui ar fi trebuit să-i spun? Vampirilor? Fii serios.

— Puteai să-mi spui mie!

— Tu eşti tot vampir, îl contracară Shane. Asta, pentru eventualitatea în care nu te-ai mai privit în oglindă în ultima vreme.

Michael se ridică în picioare. Scaunul lui alunecă înapoi pe podea mai mult de o jumătate de metru, oprindu-se într-o poziţie dezechilibrată; sprijinindu-se cu palmele de masă, se înălţă deasupra lui Shane.

— Ba da, mă privesc, zise el. Mă privesc în fiecare zi. Dar tu? Te-ai mai privit cum trebuie în ultima vreme, Shane? Fiindcă nu sunt prea sigur că te-aş mai recunoaşte.

Aici, Shane îşi ridică ochii spre el, şi în ei se zări un fulger de suferinţă.

— N-am vrut...

— Aş putea să fiu cam ultimul vampir rămas pe-aici, îl întrerupse Michael. Poate că toţi ceilalţi sunt morţi. Sau poate că vor fi, curând. Pe lângă bandele de afară, care vor să ne smulgă capetele de pe umeri, şi Bishop, care aşteaptă să se facă stăpân, asta-mi mai trebuia: să mă hăituiască şi tatăl tău!

— El n-ar...

— El m-a mai ucis odată, sau cel puţin a încercat. Ar face-o din nou într-o secundă, şi nici n-ar clipi, iar tu ştii asta, Shane! Tu ştii asta! El mă consideră un fel de trădător al rasei umane. Mai ales pe mine o să mă urmărească.

De data aceasta. Shane nu mai spuse nimic. Michael luă aparatul de pe masă şi şi-l prinse de buzunarul blugilor. Strălucea, numai văpăi aurii şi unghiuri dure, albe, şi Shane nu se simţea capabil să-i înfrunte privirea.

— Dacă te hotărăşti să-ţi ajuţi tatăl să omoare vreo câţiva vampiri, Shane, pe mine ştii unde mă găseşti.

Şi Michael urcă în camera lui. În clipa aceea, parcă din living ar fi ieşit deodată tot aerul, şi Claire se pomeni respirând cu mare greutate, străduindu-se să nu tremure.

Ochii negri ai lui Eve se făcuseră foarte mari, şi-l fixau şi ei pe Shane. Se ridică şi ea de la masă, cu încetineală.

— Eve..., zise el, întinzându-i o mână.

Ea se feri într-o parte.

— Nu pot să cred, zise. Mă vezi pe mine că dau fuga s-o linguşesc pe maică-mea? Nu. Şi ea nici măcar nu e o ucigaşă.

— Morganville are nevoie de o schimbare.

— Trezeşte-te, Shane, o are! A început în urmă cu câteva luni. Se schimbă chiar sub ochii tăi! Vampirii şi oamenii lucrează împreună. Au încredere unii în ceilalţi. Cel puţin, încearcă. Sigur, e greu, dar au motive să se teamă de noi, motive întemeiate. Iar acum, tu vrei să arunci toate astea la gunoi, şi să-l ajuţi pe taică-tău să-şi instaleze ghilotina în Piaţa Fondatoarei, sau mai ştiu eu ce?

În ochii fetei apăru o amărăciune întunecată.

— Du-te naibii, rosti ea.

— Dar n-am...

Eve plecă tropăind spre scară, lăsându-i singuri pe Shane şi pe Claire.

Shane îşi înghiţi nodul din gât, după care încercă s-o dea pe glumă.

— Putea să fi decurs şi mai bine.

Claire se ridică de pe scaunul ei.

— Claire? Of, haide, nu-mi face figuri şi tu. Nu pleca. Te rog.

— Trebuia să-i fi spus. Nu pot să cred că n-ai făcut-o. E prietenul tău, sau măcar aşa crezusem.

— Unde te duci?

Claire inspiră adânc.

— Să-mi fac bagajele. M-am hotărât să mă mut cu părinţii mei.

Totuşi, nu şi le făcu, se duse sus, închise uşa camerei, şi-şi scoase cele câteva bunuri demne de plâns. În general, rufe murdare. Se aşeză pe pat, privindu-le ţintă, simţindu-se rătăcită şi singură şi un pic bolnavă, şi întrebându-se dacă avea dreptate

făcând aşa ceva, sau doar o rupea la fugă ca o fetiţă. Acum, că-şi vedea toate lucrurile stivuite pe podea, se simţea destul de ridicolă.

Arătau de-a dreptul jalnic.

Când se auzi bătaia în uşă, nu răspunse imediat. Ştia că e Shane, chiar dacă el nu spuse nimic. Pleacă, îi ceru în sinea ei, însă el nu era prea priceput la cititul gândurilor. Aşa că mai bătu o dată.

— Nu e încuiat, zise ea.

Dar nici deschis, replică liniştit Shane, prin uşă. Nu sunt chiar total jigodie.

— Ba da, eşti.

— OK, uneori sunt.

După o clipă de ezitare, auzi podeaua scârţâind, semn că el îşi mutase greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Claire.

— Intră.

Shane încremeni când zări lucrurile stivuite în faţa ei, aşteptând să fie ambalate în saci şi în unica ei valiză.

— Tu vorbeşti serios.

— Da.

— Îţi iei lucrurile şi pleci.

— Ştii că ai mei vor să mă întorc la ei acasă.

El nu zise nimic timp îndelungat, după care îşi vârî mâna în buzunarul de la spate şi scoase de-acolo o cutiuţă neagră, cam cât palma.

— Uite, atunci. Aveam de gând să ţi-o dau mai târziu, dar cred că ar fi cazul s-o fac chiar acum, până nu ne părăseşti.

Tonul îi părea nonşalant şi firesc, însă îi simţi degetele reci când le atinse, luând cutiuţa, iar pe chip îi văzu o expresie necunoscută: de teamă, poate; oricum, îşi încorda puterile pentru ceva dureros.

Era o cutie îmbrăcată în piele, cu capacul prins cu arcuri. Ezită cât să-şi tragă respiraţia, după care ridică un colţişor. Capacul sări brusc.

Oh!

Crucea era frumoasă: din argint, cu o lucrătură delicată şi motive decorative în formă de frunze înfăşurând-o peste tot. Era pe un lănţişor din argint, atât de subţire, încât aveai impresia că o singură suflare l-ar putea topi. Când îl luă în palmă, Claire îl

simţi uşor ca aerul.

— Eu...

Habar n-avea ce să spună, ce să simtă. Întregul ei trup părea să fi intrat în stare de şoc.

— E frumos, zise.

— Ştiu că nu prea are efect împotriva vampirilor, mărturisi Shane. OK, în fine, nu ştiam când ţi l-am luat. Dar, oricum, e din argint, iar argintul are efect, aşa că sper să fie OK.

Dar nu era un mic cadou. Shane nu se scălda în bani; avea câte-un serviciu când şi când, şi cheltuia foarte puţin. Nu era vreo bijuterie contrafăcută, ieftină; era argint adevărat, şi deosebit de frumos.

— Nu pot... e prea scump, protestă Claire, simţindu-şi inima bubuind din nou, şi dorindu-şi să poată gândi.

Îşi dori să ştie ce-ar fi trebuit să simtă, ce-ar fi trebuit să facă. Dintr-un impuls, puse medalionul la loc în cutiuţă şi-i închise capacul, după care i-o întinse lui Shane.

— Nu pot, Shane.

El îi răspunse cu un zâmbet frânt.

— Nu e un inel, sau altceva. Păstrează-l. În plus, nu se asortează cu ochii mei.

Îşi înfundă mâinile în buzunare, îşi îndreptă umerii şi ieşi din cameră.

Claire strânse cutiuţa într-o palmă transpirată, făcând ochii mari, după care o deschise din nou. Cruciuliţa sclipea pe catifeaua neagră, curată şi frumoasă şi strălucitoare, şi imaginea ei se înceţoşă când ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

Acum simţea ceva, ceva măreţ şi copleşitor şi mult prea năvalnic încât să încapă în micul şi fragilul ei trup.

— O, şopti. O, Doamne.

Nu fusese un cadou oarecare. El investise o grămadă de timp şi de efort în obţinerea lui. Era dragoste în el, dragoste adevărată.

Luă cruciuliţa, şi-o potrivi la gât şi prinse încuietoarea cu degetele tremurătoare. Avu nevoie de două încercări. Apoi, ieşi pe coridor şi, fără să mai bată, deschise uşa camerei lui Shane. El stătea la fereastră şi privea afară. I se părea schimbat. Îmbătrânit. Întristat.

Se întoarse spre ea. Şi privirea i se fixă asupra crucii din

argint din scobitura gâtului ei.

— Eşti un idiot, zise Claire.

Shane stătu puţin să se gândească, după care încuviinţă.

— Chiar sunt, în majoritatea timpului.

— Şi în restul faci lucrurile astea minunate...

— Ştiu. Am zis că în majoritatea timpului sunt un idiot.

— Cam ai momentele tale bune.

El nu prea zâmbi.

— Şi, îţi place?

Ea îşi ridică mâna şi mângâie contururile calde ale crucii.

— O port, nu?

Dar asta nu înseamnă că ne-am şi...

— Tu mi-ai zis că mă iubeşti, îl întrerupse Claire. Ai zis asta.

El închise gura şi o studie, după care încuviinţă. Sus, pe obraji, începea să i se adune o uşoară roşeaţă.

— Ei bine, află că şi eu te iubesc, şi că tot un idiot rămâi. În majoritatea timpului.

— N-am ce zice, replică el, încrucişându-şi braţele pe piept, iar ea încercă să nu remarce cum i se încordau muşchii, sau cât de vulnerabilă îi era luminiţa din ochi. Şi, ce faci, te muţi?

— Ar trebui, răspunse ea, încet. Alaltăseară...

— Claire. Te rog, fii sinceră cu mine. Te muţi de-aici?

Ea ţinea acum crucea în mână, o mângâia, şi-o simţea caldă ca soarele între degete.

— Nu pot, răspunse. Mai întâi trebuie să-mi spăl lucrurile, şi asta ar putea să-mi ia şi o lună. Ai văzut mormanul.

El izbucni în râs şi parcă toată energia i s-ar fi scurs din trup. Se trânti, greoi, pe patul lui, nefăcut, şi după câteva clipe, ea ocoli pe la celălalt capăt şi veni să se aşeze lângă el. Shane o cuprinse cu un braţ.

— Viaţa e ca o lucrare în curs de execuţie, zise Shane. Aşa obişnuia să spună mama. A mea e cam în reparaţii. Ştiu asta.

Claire oftă şi-şi permise să se relaxeze în căldura trupului lui.

— Bine că-mi plac tipii pricepuţi la reparaţii speciale.

El tocmai se pregătea s-o sărute — în sfârşit — când auziră amândoi zgomote de deasupra.

Numai că deasupra nu era nimic. Nimic, cu excepţia podului.

— Ai auzit? o întrebă Shane.

— Mda. Parcă sunt paşi.

— O, da, e chiar fantastic. Eu crezusem că era vorba să fie

doar pentru ieşire, sau cam aşa ceva, bombăni Shane, vârându-şi mâna sub pat şi scoţând o ţepuşă de acolo. Du-te să-i chemi pe Michael şi pe Eve. Aici.

Îi întinse şi ei o ţepuşă. Aceasta avea vârful din argint.

— Asta e Cadillacul omorâtorilor de vampiri. Vezi să n-o strici.

— Ciudat mai eşti.

Totuşi, o luă, după care se repezi în camera ei şi luă cuţitul din argint, cu lama subţire, pe care i-l dăduse Amelie. N-avea unde să-l pună, dar îşi făcu o gaură în buzunarul blugilor, suficientă cât să încapă lama prin ea. Blugii erau de ajuns de strâmţi încât s-o ţină lipită de picior, dar nu într-atât încât s-o scoată în evidenţă; şi, în plus, lama era destul de flexibilă.

Se grăbi să iasă pe coridor, fiind atentă să surprindă orice alte mişcări. Camera lui Eve era goală, dar când bătu la uşa lui Michael, auzi un scheunat surprins, care suna foarte a Eve.

— Ce-i? o întrebă Michael.

— Probleme, zise Claire. Hm, se poate? În pod. Acum.

Michael nu păru mai bucuros decât Shane.

— Minunat. Vin într-o clipă.

Zgomote înfundate de conversaţie, apoi de haine foşnind. Claire se întrebă dacă el se îmbrăca, şi se strădui să alunge la repezeală imaginea, nu pentru că n-ar fi fost teribil de excitantă, ci pentru că, în fine, era Michael, şi, în plus, avea alte lucruri la care să se gândească.

De exemplu, la ce era sus, în pod.

Sau la cine.

Uşa se trânti de perete şi Eve năvăli afară, îmbujorată şi ciufulită şi încă încheindu-şi nasturii cămăşii.

— Nu e ceea ce crezi, zise ea. A fost doar... of, OK, fie, este exact ceea ce crezi. Şi, ce?

Ceva căzu şi se rostogoli pe podeaua de deasupra drept deasupra capetelor lor. Claire îi arătă într-acolo în tăcere, iar Eve îi urmări mişcarea, zgâindu-se ca şi cum ar fi putut vedea prin lemn şi ipsos. Sări ca arsă când Michael, care-şi aruncase pe el o cămaşă descheiată, îi puse o mână pe umăr. El îşi duse un deget la buze.

Shane ieşi din camera lui, cu câte o ţepuşă în fiecare pumn. Îi strecură una pe sub mână lui Michael.

A mea unde e? mimă Eve din buze.

Du-te şi ia-ţi-o pe-a ta, îi răspunse Shane, în acelaşi mod. Eve

îşi dădu ochii peste cap şi se repezi în camera ei, întorcându-se cu o geantă neagră atârnată de-a curmezişul pe piept, stil bandulieră. Era, presupuse Claire, plină de arme. Eve scotoci prin ea şi-şi scoase propria ţepuşă. Avea chiar şi iniţialele ei cioplite.

— Făcută la atelier, şopti ea. Vezi? Chiar am învăţat ceva în şcoală.

Michael apăsă pe butonul de acţionare a uşii secrete, care se deschise fără un sunet Nu erau lumini aprinse sus, cel puţin din câte vedea Claire. Pe scară era întuneric beznă.

Michael, printr-un consens unanim, merse primul, având ochi de vampir şi toate celelalte. Shane fu următorul, apoi Eve; Claire preluă ariergarda, mergând cu cât mai puţin zgomot posibil. Totuşi, nu reuşiră să urce chiar fără zgomot, fiindcă treptele scârţâiră sub greutatea a patru persoane. Ajungând sus, Claire se ciocni de spatele lui Eve şi-o întrebă în şoaptă:

— Ce-i?

Eve, ca răspuns, întinse mâna înapoi şi o apucă pe-a ei.

— Michael a simţit miros de sânge, şopti ea. Şşşt.

Michael aprinse lumina în celălalt capăt al micuţei şi tăcutei încăperi. Nu se vedea nimic neobişnuit: doar mobilierul mereu prezent acolo. Nici cel mai mic semn că ar fi fost cineva, după plecarea lui Myrnin şi a familiei Goldman.

— Cum ajungem în pod? se interesă Shane.

Michael apăsă pe un buton ascuns şi o altă uşă, abia vizibilă în fundul încăperii, se deschise. Claire şi-o amintea bine: Myrnin i-o arătase, când îşi adunaseră lucrurile ca să participe la banchetul de bun venit în onoarea lui Bishop.

— Staţi aici, ordonă Michael, şi trecu dincolo, în spaţiul acela deschis, slab luminat

— Mda, sigur, mormăi Shane, urmându-l imediat.

Îşi mai vârî capul înapoi, spunându-le:

— Voi două, nu. Staţi acolo.

— Chiar nu-şi dă seama cât de nedrept şi de discriminator se comportă? protestă Eve. Bărbaţii ăştia.

— Tu chiar ai fi vrut să te duci prima?

— Sigur că nu. Dar mi-ar plăcea să am şansa de a refuza să mă duc prima.

Aşteptară încordate, ascultând după orice ar fi indicat probleme. Claire auzi paşii lui Shane deplasându-se prin pod,

dar nimic altceva, pentru un timp îndelungat.

Pe urmă, îl auzi exclamând:

— Michael... Of, frate... uite-aici.

Din voce i se simţea încordarea, dar nimic care să dea de înţeles că ar fi fost pe cale să se avânte într-o confruntare corp la corp.

Eve şi Claire schimbară o privire între ele, după care Eve zise:

— Of, ce naiba, şi se avântă în pod după ei.

Claire o urmă, strângând în mână Cadillacul ţepuşelor şi sperând să nu fie silită s-o folosească.

Shane stătea pe vine în spatele unei stive de valize prăfuite, şi Michael era şi el acolo. Eve inspiră brusc când văzu la ce se uitau cei doi şi întinse un braţ cu care o opri pe loc pe Claire.

Totuşi, Claire nu se lăsă până nu văzu cine era acolo, întins pe podeaua din lemn. Abia dacă-l recunoscu, de fapt. Dacă n-ar fi fost coada cenuşie şi haina din piele...

— E Oliver, şopti ea.

Eve îşi tot muşca buza, de-o şi albise, privindu-şi fix fostul patron.

— Ce s-a întâmplat?

— Argint, răspunse Michael. Mult de tot. Arde pielea vampirilor ca şi acidul, dar n-ar fi trebuit să fie chiar atât de rău. Doar dacă...

Se opri în clipa în care pleoapele palide, arse, se mişcară uşor.

— E încă viu.

— Vampirii sunt greu de omorât, şopti Oliver.

Vocea îi era abia ca un firicel, şi se frânse în ceea ce aproape că semăna a hohot de plâns.

— Jesù, exclamă el. Doare.

Michael avu un schimb de priviri cu Shane, după care zise:

— Hai să-l ducem jos. Claire. Du-te să iei ceva sânge din frigider. Ar trebui să mai fie.

— Nu, se împotrivi Oliver, cu o voce scrâşnită, ridicându-se în capul oaselor.

Sângele îi şiroia pe sub cămaşa albă, ca şi cum toată pielea i s-ar fi retras pe dedesubt.

— Nu e timp. Atac la Primărie, vine diseară... Bishop. Foloseşte ca... diversiune... pentru...

Ochii i se căscară şi mai mult, şi apoi deveniră inexpresivi, rostogolindu-se şi dându-se peste cap.

Se prăbuşi. Michael îl prinse de subsuori. Apoi, împreună cu Shane, îl cără pe Oliver până pe canapea, în timp ce Eve îi urma neliniştită, făcând mici gesturi prin care cerea tăcerea.

Claire dădu să-i urmeze, dar auzi ceva râcâind lemnul din spatele ei, printre umbre.

O umbră neagră se avântă, o prinse, şi ceva dur o lovi în cap.

Probabil că scoase vreun sunet, sau dărâmă ceva, fiindcă-l auzi pe Shane strigând-o pe nume cu un glas tăios, şi-i văzu umbra în prag, înainte ca întunericul s-o învăluie cu totul.

Apoi, începu să cadă.

După care dispăru.

Treisprezece

Claire se trezi simţindu-se indispusă, necăjită şi înfrigurată. Cineva îi bubuia în ceafă cu un ciocan de crochet, sau cel puţin aşa avea ea impresia, şi când încercă să se mişte, întreaga lume se învârti cu ea.

— Taci şi termină cu văicăreala, o apostrofă cineva aflat la câţiva paşi mai încolo. Nu cumva să vomiţi, că te pun să mănânci tot.

După voce, părea să fie Jason Rosser, fratele cel nebun al lui Eve. Claire înghiţi cu greu şi miji ochii, încercând să desluşească umbra din apropierea ei. Mda, semăna cu Jason: puturos, unsuros şi dement încercă să se tragă mai departe de el, dar se lovi cu spatele de un perete. Părea să fie din lemn, însă nu credea că era posibil să se afle în podul Casei Glass.

El o dusese altundeva, folosindu-se probabil de portal. Iar acum, nimeni dintre prietenii ei nu putea să pornească pe urmele ei, fiindcă niciunul dintre ei nu cunoştea portalul.

Avea mâinile şi picioarele legate. Clipi, încercând să-şi limpezească mintea. O idee un pic cam nefericită, fiindcă împreună cu limpezimea veni şi conştientizarea gravităţii situaţiei. Jason Rosser chiar era nebun. O hăituise pe Eve. Omorâse — sau, cel puţin, pretinsese să fi omorât — mai multe fete de prin oraş. În mod sigur, îl înjunghiase pe Shane, şi o străpunsese cu ţepuşa pe Amelie la banchet, când ea încercase să-l ajute.

Şi nimeni dintre prietenii ei din Casa Glass nu ştia cum s-o găsească. În ochii lor, ea, pur şi simplu... dispăruse.

— Ce vrei? îl întrebă.

Vocea îi suna hârâită şi înfricoşată. Jason întinse o mână şi-i îndepărtă părul căzut peste faţă, gest care o îngrozi. Nu-i plăcea să fie atinsă de el.

— Stai liniştită, bombonico, nu eşti genul meu, răspunse el. Fac doar ce mi se cere, atât. Ai fost cerută, aşa că te-am adus.

— Cerută?

Hohotul unei voci joase, mătăsoase, pluti prin tăcerea lăsată, iar Jason întoarse capul şi privi peste umăr cum se ridica şi cum apărea în lumina aceea puţină spectatorul până atunci ascuns.

Ysandre. Mica prietenă palidă a lui Bishop. Frumoasă, sigur că da. Delicată ca florile de iasomie, cu ochi mari, apoşi, şi un chip drăguţ, rotund.

Era otravă într-un flacon atrăgător.

— Ei, zise ea, ghemuindu-se lângă Claire. Uite ce-a adus pisica. Miauuu!

Unghiile ei ascuţite se târâră peste obrazul lui Claire şi, judecând după usturime, făcură să curgă sânge.

— Unde ţi-e drăguţul iubit, domnişoară Claire? Eu chiar n-am terminat cu el, să ştii. Nici măcar n-am început cum trebuia.

Claire simţi un zvâcnet urât de furie amestecându-se în teama care-i răscolea deja stomacul.

— Probabil că nici el n-a terminat cu tine, replică, izbutind să şi zâmbească.

Spera să fi fost un zâmbet rece, de genul celor folosite de Amelie... sau de Oliver.

— Poate c-ar trebui să te duci să-l cauţi, insistă ea. Pun pariu c-o să fie foarte fericit să te vadă.

— O să-i arăt eu băiatului ăluia ce-nseamnă distracţia adevărată, când o să ne mai întâlnim, toarse Ysandre, apropiindu-şi foarte mult chipul de al lui Claire. Ei, şi acum, hai să discutăm, între noi, fetele. N-ar fi amuzant?

Nu. Claire se lupta cu frânghiile, însă Jason îşi făcuse treaba destul de bine: mai degrabă îşi făcea răni singură, decât să obţină ceva. Ysandre o apucă de umăr şi o smuci în sus, drept în peretele din lemn, îndeajuns de tare încât s-o izbească de el pe Claire cu capul deja rănit. Pentru o clipă de năucealã, avu impresia că zâmbetul roşu, pârguit, al Ysandrei ar fi plutit prin aer, ca un soi de motan de Cheshire mort-viu.

— Ei, zise Ysandre, nu-i aşa că-i drăguţ, scumpete? Mare păcat că nu s-a putut să fie cu noi şi domnul Shane, însă micul meu ajutor de colo îşi face unele mici griji cu privire la abordarea lui Shane. Chestii cu vrajbă, şi aşa mai departe, preciză, râzând uşurel. Ei bine, ne descurcăm şi-aşa. Ameliei îi cam place de tine, înţeleg, şi văd că ai brăţărica aia drăguţă din aur. Aşa c-o să fii tocmai potrivită.

— Pentru ce?

— Nu-ţi spun, scumpete, replică Ysandre, al cărei zâmbet era cu adevărat înfricoşător. Totuşi, află că oraşul ăsta o să aibă o noapte dezlănţuită. Dezlănţuită rău. Iar tu o s-ajungi să

urmăreşti totul, foarte de aproape. Probabil că eşti numai furnicături.

Eve ar fi avut aici pregătită o replică usturătoare. Claire, în schimb, nu făcu decât s-o privească duşmănos, dorindu-şi să n-o mai doară capul şi să nu i se mai învârtească aşa. Oare cu ce-o lovise Jason? Parc-ar fi fost botul unui autobuz. Nu crezuse că Jason ar fi fost capabil să lovească atât de tare, în realitate.

Nu încerca să mă găseşti, Shane. Nu încerca. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost ca Shane să dea buzna ca s-o salveze şi să înfrunte un tip care-l înjunghiase odată, şi o femeie-vampir care-l purtase după ea de lesă.

Nu, trebuia să-şi găsească singură ieşirea din asta.

Pasul unu: să-şi dea seama unde e. O lăsă pe Ysandre să bată câmpii mai departe, descriind tot soiul de chestii lugubre pe care Claire prefera să nici nu şi le imagineze, dat fiind faptul că lucrurile acelea Ysandre intenţiona să i le facă ei. În loc de asta, încercă să identifice decorul. Nu i se părea familiar, dar aşa ceva nu putea să însemne un indiciu; doar ea era, încă, relativ nouă în Morganville. Şi locuri în care să nu mai fi fost vreodată existau din plin.

Ia stai.

Claire se concentră asupra lăzii pe care stătea Jason. Era ceva imprimat cu şablon pe ea. Îi venea greu să distingă în lumina slabă, însă parcă scria cafea vrac calupuri. Iar acum, dacă se gândea mai bine, îi şi mirosea a cafea înăuntru. Un miros cald, matinal, plutind pe deasupra prafului şi al lemnului umed.

Şi-atunci, îşi aminti cum râdea Eve despre faptul că Oliver îşi aducea cafeaua dintr-un loc numit Bricks[9]. Cum ar veni, are gust de cărămidă pisată, zisese Eve. Şi dacă vrei cu arome, adaugă mortar în ea.

În oraş existau numai două cafenele: cea a lui Oliver şi cea din Casa Studenţilor. Aici nu părea a fi în Casa Studenţilor, care nu era atât de veche şi avea construcţia în cea mai mare parte din beton, nu din lemn.

Asta să-nsemne... că era la Common Grounds? Dar n-avea nici cel mai mic sens să fie la Common Grounds: nu exista portal care să ducă într-acolo.

[9] Joc de cuvinte, Bricks fiind numele furnizorului, iar substantivul *bricks* însemnând cărămizi, dar şi calupuri

Poate că Oliver o avea un depozit. I se părea normal, pentru că vampirii păreau să fie proprietari peste majoritatea depozitelor din cartierul învecinat cu Piaţa Fondatoarei. Brandon, locotenentul vampiric al lui Oliver, fusese găsit mort într-un astfel de depozit.

Poate că era aproape de Piaţa Fondatoarei.

Degetele reci ale Ysandrei o strânseră de bărbie, smucindu-i faţa în sus.

— Mă asculţi, drăguţă?

— Sinceră să fiu, nu, răspunse Claire. Eşti cam plictisitoare.

Jason chiar izbucni in râs, un râs pe care-l transformă într-o tuse prefăcută.

— Eu o să ies, anunţă el. Dacă tot se trece la probleme personale.

Claire ar fi vrut să urle la el şi să-i ceară să nu plece, însă preferă până la urmă să-şi muşte limba şi să transforme sunetul într-un vaiet înfundat, în timp ce-l privea plecând. Zgomotul paşilor lui se stinse prin întuneric, după care, într-un târziu, un mic dreptunghi luminos se deschise, destul de departe.

Aşadar, era o uşă, prea departe încât să poată ajunge la ea: mult, mult prea departe.

— Credeam că n-o să mai plece niciodată, zise Ysandre, şi-şi lipi buzele reci, foarte reci, de gâtul lui Claire, după care scoase un urlet şocat, acoperindu-şi gura cu o mână palidă. Căţeaua naibii!

Ysandre nu văzuse, prin lumina aceea estompată, lanţul din argint pe care-li purta Claire la gât, atât cât era de subţirel. Acum, pe buzele ei pline se formau deja băşici: apăreau, se spărgeau şi sângerau.

Furia scânteie în ochii Ysandrei. Gata cu joaca.

În timp ce Claire se zbătea să se îndepărteze de aceasta, femeia-vampir o urma cu paşi leneşi. Îşi şterse buzele arse şi privi cu dezgust sângele subţire.

— Are gust de argint. Scârbos. Tocmai mi-ai distrus buna dispoziţie, fetiţo.

Rostogolindu-se, Claire simţi ceva ascuţit intrându-i în carne. Cuţitul. Îi găsiseră ţepuşa, însă bănui că percheziţia lor nu fusese prea temeinică. Jason era prea nebun, iar Ysandre, prea neglijentă şi arogantă.

Însă cuţitul nu avea să-i fie de vreun folos acolo unde era,

decât dacă...

Ysandre se avântă spre ea, un fulger alb prin întuneric, iar Claire se răsuci şi-şi trânti şoldul în jos, într-un unghi incomod.

Cuţitul alunecă şi-i sfâşie materialul blugilor: nu prea mult, doar cu câţiva centimetri, însă destul cât să-i cresteze Ysandrei mâna şi braţul în timp ce şi le întindea spre ea, tocmai până la os.

Ysandre ţipă, pradă unei veritabile dureri, şi se roti, îndepărtându-se. Acum, nu mai arăta atât de drăguţă, iar când se întoarse din nou cu faţa spre Claire, de data aceasta de la o distanţă respectuoasă, şuieră la ea, cu colţii de cobră întinşi la maximum. Ochii îi erau sălbatici şi injectaţi de sânge, strălucind ca două rubine.

Claire se răsuci, din nou, aproape smulgându-şi cotul din articulaţie, şi izbuti să-şi aducă frânghiile din jurul încheieturii deasupra cuţitului. Nu avea mult timp: şocul n-avea s-o ţină pe Ysandre la distanţă mai mult de câteva secunde.

Dar să facă un cuţit din argint să taie frânghii din material sintetic? Asta avea să-i ia ceva vreme... vreme de care nu dispunea.

Claire le frecă disperată de tăişul cuţitului, şi reuşi să-şi slăbească foarte puţin legăturile... destul cât să ajungă cu mâna aproape în buzunar.

Dar nu de tot.

Ysandre o apucă de păr.

— Pentru asta, o să te distrug.

Durerea din ţeastă era orbitoare. Se simţea de parcă i-ar fi fost jupuit scalpul şi, colac peste pupăză, puternica migrenă reveni în forţă, cu noi şi îngreţoşătoare zvâcnete.

Claire slăbise frânghia destul cât să-şi poată afunda mâna îndurerată în buzunar şi să apuce mânerul cuţitului, îl smulse afară, încurcat prin materialul blugilor, şi-l ţinu într-o tremurătoare, stângace poziţie de en garde, încă era legată, dar fie ce-o fi, n-avea de gând să cedeze fără luptă, niciodată.

Ysandre ţipă din nou strident şi-i dădu drumul, ceea ce nu avea vreo logică în mintea dezorientată, şocată de durere a lui Claire. Încă n-am înjunghiat-o. Sau da? Nu că şi-ar fi dorit să înjunghie pe cineva, nici măcar pe Ysandre. Nu dorea decât...

Dar ce se-ntâmpla?

Trupul femeii-vampir se prăbuşi cu zgomot pe lemnul podelei,

şi Claire icni, îndepărtându-se cu o tresărire...

Însă Ysandre căzuse cu faţa în jos, inertă, şi îndoită într-o poziţie bizară.

O femeie măruntă, îmbrăcată în cenuşiu, cu părul spălăcit atârnându-i haotic în jurul umerilor, se lăsă să cadă în tăcere de sus, şi-şi puse un impecabil şi drăgălaş pantof gri pe mijlocul spinării Ysandrei, ţintuind-o la podea, când aceasta încercă să se mişte.

— Claire?

Chipul femeii se întoarse spre ea, şi Claire fu nevoită să clipească de două ori până să-şi dea seama pe cine avea în faţă.

Amelie. Dar nu Amelie. Nu Fondatoarea cea rece, distantă: femeia aceasta avea în ea o energie sălbatică, furioasă, cum nu mai văzuse Claire niciodată. Şi arăta tânără.

— Sunt OK, rosti cu glas slab, încercând să-şi dea seama dacă varianta aceasta a Ameliei se afla cu adevărat acolo, sau nu era decât o halucinaţie a creierului ei zdruncinat.

Ajunse la concluzia că ar fi de preferat să scape de legăturile de la mâini şi de la picioare, înainte de a se ocupa de alte deducţii.

Asta îi luă multe minute lungi, timp în care Amelie (chiar ea?) o târî pe Ysandre, în scâncetele acesteia, până într-un colţ, şi-i legă încheieturile mâinilor cu lanţuri de o traversă solidă. Lanţurile, constată Claire, fuseseră acolo de la început; drăguţ. Înseamnă că era un soi de ţarc pentru joacă în combinaţie cu un depozit de marfă; probabil, aparţinându-i lui Oliver. I se făcu din nou greaţă la gândul acesta. Frecă îndârjită legăturile de tăişul cuţitului şi, până la urmă, izbuti să reteze un colac din jurul încheieturii. În timp ce se zbătea să scape de laţuri, văzu urmele adânci şi albe din piele, şi-şi dădu seama că mâinile îi erau roşii şi umflate. Bine cel puţin că şi le simţea încă, şi o învălui arsura circulaţiei revenite ca şi cum şi le-ar fi ţinut deasupra unui foc deschis.

Se concentră asupra tăierii cu cuţitul, din ce în ce mai tocit, a legăturii de la picioare, însă fără folos.

— Stai, îi zise Amelie, şi se aplecă, făcând să plesnească frânghiile cu o singură răsucire a degetelor.

Era atât de enervant, după toată acea trudă, să vezi cât de uşor era pentru ea. Claire se descotorosi de legături şi rămase în şezut pe moment, respirând cu greu, începând să-şi simtă toate

rănile umflându-i şi învineţindu-i corpul.

Degetele reci ale Ameliei o prinseră pe Claire de bărbie şi-i ridicară capul cu forţa, şi ochii cenuşii ai femeii-vampir îi iscodiră pe-ai ei.

— Ai o rană la cap, zise Amelie. Nu cred să fie prea gravă. Ceva durere şi puţină ameţeală, poate.

Îi dădu drumul.

— Mă aşteptam să te găsesc. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, mărturisesc.

Amelie arăta perfect. Nu era prizonieră. De fapt, nu avea nici cea mai mică zgârietură. Claire era cu mult mai vătămată, şi ea nu fusese târâtă ca prizonieră de Bishop...

Ia stai.

— Dumneavoastră... noi am crezut că Bishop poate v-a prins. Dar n-a putut, nu?

Amelie îşi înălţă o sprânceană spre ea.

— Din câte se pare, nu.

— Şi-atunci, unde v-aţi dus?

Claire simţi o complet inutilă tentaţie de a se dezlănţui împotriva ei, de a-i fisura calmul acela extrem.

— De ce-aţi făcut asta? Ne-aţi lăsat singuri! Şi i-aţi chemat pe vampiri, scoţându-i din ascunzători...

Vocea i se frânse pentru o clipă, cu gândul la ofiţerul O'Malley şi la ceilalţi despre care auzise.

— Unora dintre ei le-aţi provocat moartea.

Amelie nu reacţionă la acuzaţiile ei. Doar îi întoarse privirea, la fel de calmă ca o statuie de gheaţă; ba, şi mai calmă, fiindcă nu se topea.

— Spuneţi-mi de ce, îi ceru Claire. Spuneţi-mi de ce aţi făcut asta.

— Din cauză că planurile se mai schimbă, răspunse Amelie. Cum Bishop îşi modifică mutările, trebuie să le modific şi eu pe-ale mele. Miza este mult prea ridicată, Claire. Am pierdut o jumătate din numărul vampirilor din Morganville în favoarea lui. Îmi răpeşte avantajul, şi aveam nevoie să-i atrag de partea mea, pentru propria lor siguranţă.

— Aţi provocat moartea unor vampiri, nu numai a unor oameni! Ştiu că oamenii nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Dar credeam că toată raţiunea a ceea ce faceţi este să vi-i salvaţi pe-ai dumneavoastră!

— Şi aşa şi este, confirmă Amelie. Cât mai mulţi cu putinţă. Cât despre chemare, există o tactică în şah, cunoscută sub denumirea de atac blitz, înţelegi? O distragere a atenţiei, prin care să maschezi mutarea unor piese mai importante. Tu l-ai regăsit pe Myrnin şi l-ai reintrodus în joc; aceasta a fost partea importantă. Am nevoie de piesele mele cele mai puternice pe tablă.

— Ca Oliver? ripostă Claire, frecându-şi mâinile între ele, doar-doar şi-o alunga furnicăturile acelea sâcâitoare. E rănit, să ştiţi. Poate chiar pe moarte.

— Şi-a îndeplinit menirea, declară Amelie, întorcându-şi atenţia spre Ysandre, care începea să se mişte. A sosit timpul să-i luăm turnul lui Bishop, consider.

Claire strânse cu putere mânerul cuţitului.

— Şi eu, tot aşa ceva sunt? Un soi de pion pentru sacrificat?

Prin aceasta, îi atrase din nou atenţia Ameliei asupra ei.

— Nu, răspunse ea, mirată. Nu întru totul. Să ştii că îmi pasă, Claire. Însă, în război, nu-ţi mai pasă prea mult. Ţi-ar paraliza capacitatea de acţiune.

Ochii aceia luminoşi se întoarseră din nou spre Ysandre.

— Pentru tine, a sosit momentul să pleci, fiindcă mă îndoiesc că ţi-ar făcea plăcere să priveşti aşa ceva. Nu vei mai fi în măsură să te întorci aici. Închid toate nodurile reţelei. Când voi fi încheiat, nu vor mai exista decât două destinaţii: spre mine, sau spre Bishop.

— El unde e?

— Cum, nu ştii? Amelie îşi înălţă din nou sprâncenele. Este în locul cel mai sigur, fireşte. La Primărie. Şi, la căderea nopţii, voi porni atacul asupra lui. Iată de ce-am venit să te caut, Claire. Am nevoie ca tu să-l anunţi pe Richard. Spune-i să-i scoată din clădire pe toţi cei care nu pot lupta pentru mine.

— Dar... nu poate. E un adăpost contra furtunii. Se aude că vin tornade.

— Claire, zise Amelie. Ascultă-mă. Dacă se refugiază nevinovaţi în clădirea aceea, vor fi ucişi, fiindcă nu-i mai pot proteja. Acum, suntem la finalul partidei. Nu mai este loc pentru îndurare, adăugă, privind din nou spre Ysandre, care înţepenise complet, ascultând-o.

— N-aţi mai vorbi aşa de faţă cu mine, dacă ar urma să plec nevătămată de-aici, nu-i aşa? întrebă ea.

Acum, vocea îi suna calmă. Extrem de liniştită.

— Nu, îi răspunse Amelie. Eşti foarte perspicace. N-aş mai vorbi.

O luă pe Claire de braţ, ajutând-o să se ridice.

— Mă bazez pe tine, Claire. Acum, du-te. Spune-i lui Richard care sunt ordinele mele.

Şi, până ca fata să poată rosti un cuvânt, simţi aerul tremurând în faţa ei, în mijlocul vastei săli a depozitului, după care căzu... peste cufărul prăfuit din podul Casei Glass, unde fusese Oliver. Se întinse pe el într-o poziţie total lipsită de graţie, după care se rostogoli jos şi sări, tropăind, pe picioare. Când îşi flutură mâna prin aer, căutând acea stranie pâlpâire de căldură a unui portal deschis, nu simţi absolut nimic.

Închid portalurile, afirmase Amelie.

Pe acesta îl închisese, lucru sigur.

— Claire? auzi vocea lui Shane, din capătul îndepărtat al podului.

Împinse deoparte mai multe lăzi şi sări peste vălmăşagul de mobilier ca să ajungă la ea.

— Ce ţi s-a întâmplat? Unde te-ai dus?

— Îţi povestesc mai târziu, îi zise, dându-şi seama că ţinea încă în mână cuţitul din argint însângerat.

Şi-l puse cu grijă înapoi în buzunar, în teaca improvizată de pe picior. Era atât de tocit, încât nu-şi închipuia că ar mai putea tăia vreodată ceva, însă oricum o făcea să se simtă mai bine.

— Oliver cum e? se interesă apoi.

— Rău, răspunse Shane, cuprinzându-i capul cu palmele şi ridicându-i-l, ca s-o examineze mai bine. E totul OK?

— Spune-mi ce înţelegi prin totul. Ba nu, ce înţelegi prin OK.

Clătină din cap, iritată.

— Trebuie să ajung la aparatul de emisie-recepţie. Trebuie să iau legătura cu Richard.

Richard nu fu de găsit pe staţie.

— E într-o discuţie cu primarul, o informă bărbatul care-i răspunsese, Sullivan, parcă şi-amintea Claire că s-ar fi prezentat, deşi nu prea fusese atentă. Aveţi vreo problemă acolo?

— Nu, domnule ofiţer, dumneavoastră aveţi o problemă acolo, replică ea. Am nevoie să vorbesc cu Richard. E foarte important!

— Toată lumea are nevoie să vorbească azi cu Richard, replică Sullivan. O să vă sune el. Momentan, e ocupat. Dacă nu e vorba despre o situaţie de urgenţă...

— Da, bine! E o urgenţă!

— Atunci, vă trimit unităţile acolo. Casa Glass, nu?

— Nu, nu e...

Claire simţi nevoia să dea cu aparatul de pereţi de disperare.

— Nu avem o urgenţă aici. Bine, atunci spuneţi-i doar lui Richard că trebuie să scoată pe toată lumea din Primărie, cât mai curând posibil.

— Asta nu se poate, replică Sullivan. Aici e centrul nostru de operaţiuni. E principalul adăpost contra furtunii, şi avem o furtună a naibii de zdravănă venind spre noi in seara asta. Ar trebui să-mi oferi un motiv, domnişoară.

— Foarte bine, atunci pentru că...

Michael îi luă aparatul de emisie-recepţie din mână şi-l închise. Claire rămase cu gura căscată, bâlbâi ceva şi, în cele din urmă, reuşi să întrebe:

— De ce?

— Pentru că, dacă Amelie susţine că Bishop s-a instalat in Primărie, cineva de-acolo trebuie să ştie asta. În timp ce noi nu ştim cine ar putea să fie de partea lui, îi explică Michael. Nu-l cunosc prea bine pe Sullivan, dar ştiu că n-a fost niciodată mulţumit de cum mergeau lucrurile prin oraş. Nu m-ar mira să fi înghiţit gogoşile lui Bishop, despre redarea oraşului către cetăţeni, despre autoguvernare, toate astea. Şi e valabil pentru toţi cei de-acolo, în afară poate de Joe Hess şi de Travis Lowe. Trebuie să ştim cu cine stăm de vorbă, înainte să spunem mai multe.

Shane îl aprobă.

— Eu cred că Sullivan nu-l lasă pe Richard să fie la curent pentru un anumit motiv.

Erau jos, toţi patru. Eve, Shane şi Claire stăteau la masa din bucătărie, iar Michael măsura podeaua cu pasul şi tot arunca priviri spre canapea, unde se afla Oliver. Bătrânul vampir dormea, presupuse Claire, sau era leşinat; făcuseră tot ce le stătuse în puteri, îl spălaseră şi-l înfăşuraseră în pături curate. Se vindeca, după spusele lui Michael, dar n-o făcea prea repede.

Când se trezi, păru distant. Dezorientat.

Speriat.

Claire îi dăduse una dintre dozele primite de la doctorul Mills şi, până acum, părea să-i fi fost de folos, însă dacă Oliver era bolnav, însemna că temerile lui Myrnin se adevereau.

Curând, avea să fie şi Amelie. Şi atunci, ce s-ar alege de ei?

— Atunci, ce facem? întrebă, în schimb. Amelie mi-a zis că trebuie să-l anunţăm pe Richard. Trebuie să-i scoatem pe necombatanţi din Primărie, cât mai curând posibil.

— Există însă o problemă. L-ai auzit mai devreme, dându-le instrucţiuni ălora de la Apărarea civilă: ei deja umblă să le spună tuturor din oraş să meargă la Primărie, dacă n-au cum să ajungă la alt adăpost. La fel se anunţă la radio şi la televizor. Ce naiba, probabil că jumătate de oraş e deja acolo.

— Poate că ea n-o s-o facă, interveni Eve. Adică, doar n-o să-i omoare pe toţi de acolo, nu? Nici măcar dacă ar avea impresia că toţi lucrează pentru Bishop.

— Cred că deja s-a ajuns mai departe de asta, zise Claire. Nu ştiu dacă mai are de ales.

— Întotdeauna ai de ales.

— Nu şi în şah, ripostă Claire. Nu şi dacă opţiunea cealaltă este să te întinzi pe jos şi să-ţi aştepţi moartea.

Până la urmă, singurul mod prin care puteau să fie siguri că ajung la persoana potrivită era să se suie în maşină şi să se ducă drept acolo. Claire fu puţin şocată văzând culoarea cerului: un plumburiu-închis, cu norii mişcându-se atât de repede, încât parcă ar fi fost o filmare cu salturi temporale de pe Weather Channel. Marginile aveau o slabă nuanţă verzuie, iar în această parte a ţării aşa ceva nu constituia niciodată un semn bun.

Singurul lucru bun era că Michael nu mai avea grija de a se apăra de razele pârjolitoare ale soarelui. Îşi luase un hanorac cu glugă şi o pătură pe care să şi-o pună pe cap, pentru orice eventualitate, însă afară era întunecat, şi se întuneca şi mai mult, în mare viteză. Ca un apus prematur.

Picăturile de ploaie plesneau trotuarul, mari cât monedele de o jumătate de dolar. Când o nimeriră, Claire le simţi ca pe proiectilele de paintball. Tocmai când îşi ridica privirea spre cer, un fulger despică văzduhul în două pe orizontală, şi tunetul hurui atât de puternic, încât îl simţi prin tălpile pantofilor.

— Haideţi! urlă Eve, pornind motorul.

Claire alergă să deschidă portiera din spate şi se înghesui

lângă Shane. Eve deja accelera până ca ea să-şi poată lega centura.

Michael, deschide radioul, ceru Eve.

El îl deschise. Paraziţi. În timp ce căuta posturi pe scală, captă semnale fantomatice din alte oraşe, dar nimic clar din Morganville; probabil pentru că le bruiau vampirii.

Deodată, se auzi un post clar, difuzând un mesaj repetat în permanenţă.

Atenţie, locuitori din Morganville: acesta este un anunţ urgent al serviciilor publice. Institutul Naţional de meteorologie a identificat o furtună extrem de periculoasă îndreptându-se spre Morganville, care va atinge hotarele oraşului nostru la ora şase şi douăzeci şi şapte de minute, în seara aceasta, dacă se va menţine la actuala viteză de deplasare. Furtuna a cauzat deja distrugeri în mai multe regiuni întâlnite în calea ei, şi s-au consemnat pierderi semnificative de vieţi din cauza activităţii tornadelor. Morganville şi zonele învecinate sunt în alertă de tornadă până la ora zece a acestei seri. Dacă veţi auzi sirena de alarmă, îndreptaţi-vă imediat spre adăpostul sigur repartizat, sau spre cea mai sigură parte a casei dumneavoastră, dacă nu puteţi ajunge la un adăpost sigur. Atenţie, locuitori din Morganville...

Michael închise radioul. N-avea rost să asculte repetarea comunicatului: nu putea să dea veşti mai bune.

— Câte adăposturi sigure există? întrebă Shane. Sunt în căminele studenţeşti, la Casa Studenţilor ...

— În Piaţa Fondatoarei sunt două, zise Michael, dar nimeni nu poate să ajungă la ele în clipa asta. Sunt încuiate.

— Biblioteca.

— Şi biserica. Părintele Joe va deschide subsolul, aşa că ar putea să încapă acolo vreo două sute de oameni.

Iar toţi ceilalţi urmau să se îndrepte spre Primărie, dacă nu alegeau să rămână la casele lor.

Ploaia începu să cadă de-a binelea, plesnind la început parbrizul, apoi lovindu-l în valuri aprige. Străvechile ştergătoare de parbriz chiar n-aveau cum să facă faţă, nici măcar la viteza lor maximă. Claire se bucura că nu încerca ea să conducă. Nici măcar cu o bună vizibilitate nu se descurca prea grozav, şi

habar n-avea cum de reuşea Eve să vadă ceva.

Dacă vedea, fireşte. Poate că nu conducea decât pe baza instinctului.

Mai erau şi alte maşini pe străzi, majoritatea îndreptându-se in aceeaşi direcţie cu a lor. Claire privi ora pe ecranul telefonului ei mobil.

Cinci şi jumătate după-amiaza.

Furtuna era la mai puţin de o oră depărtare.

— Au, au, exclamă Eve, frânând după ce trecu de ultimul colţ.

În faţă apăruse o mare de lumini roşii de poziţie. Peste huruitul tunetului şi răpăitul ploii, Claire auzi urlet de claxoane. Se reluă circulaţia, dar cu încetineală, câte o maşină, pe rând, înaintând cu câţiva centimetri.

— Verifică maşinile cu cordoane de poliţie, îşi dădu seama Eve. Nu pot să cred...

Ceva se întâmplă în faţă, şi farurile de frână începură să se stingă unele după altele. Maşinile se puseră în mişcare. Eve intră în coloană, şi masiva berlină neagră trecu pe lângă două automobile ale poliţiei, cu luminile intermitente încă în funcţiune. În sclipirile lor roşii-albastre-roşii, Claire observă că desfăcuseră cordoanele şi acum le făceau semne tuturor să intre.

— E o nebunie, zise ea. Nu putem să scoatem lumea afară. În orice caz, nu suficient de repede! Mai întâi, trebuie să-i împiedicăm pe toţi să intre, după care să le indicăm un loc în care să se ducă...

— Eu cobor aici, se hotărî Michael. Alerg mult mai repede decât poţi tu să înaintezi cu asta. Ajung eu la Richard. N-or să îndrăznească să mă oprească.

Era, probabil, adevărat, dar Eve tot zise:

— Michael, nu...

Numai că asta nu-l împiedică să ţâşnească afară, în ploaie. În lumina unui fulger, îl văzură cum înaintează, trecând prin băltoacele adânci şi şerpuind printre maşini.

Avea dreptate: era mult mai rapid.

Eve bombăni ceva despre ce înseamnă să ai un iubit „tâmpit, încăpăţânat, sugător de sânge”, după care urmă coloana spre Primărie.

Ca din pământ, apăru în faţa lor o camionetă de pe o stradă laterală, oprindu-se drept în calea lor. Eve urlă şi acţionă energic

frânele, însă acestea se înmuiaseră şi se udaseră, şi oricum nu erau grozave nici în momentele lor cele mai bune, aşa că simţiră cum maşina alunecă într-o parte, apoi în cealaltă, prinzând viteză din mers.

Bine că mi-am prins centura, se gândi, ceea ce era ciudat, în timp ce efectul de hidroplanare împingea maşina lui Eve direct în camionetă. Shane îşi întinse, oricum, braţul ca s-o ţină pe loc — din instinct, presupuse Claire — şi apoi se pomeniră azvârliţi cu putere înainte, când legile fizicii preluară controlul.

Şi legile fizicii dureau.

Claire îşi rezemă capul îndurerat de geamul rece — era crăpat, dar încă la locul lui — după care încercă să şi-l scuture. Shane tocmai îşi desfăcea centura de siguranţă, întrebând-o dacă era teafără. Îi făcu un fel de semn şi mormăi ceva, sperând să fie de ajuns. Nu prea avea chef să dea asigurări ca la carte în clipa aceea.

Portiera din dreptul lui Eve se deschise, şi ea se pomeni trasă afară din maşină.

— Hei! urlă Shane, aruncându-se afară prin propria portieră.

Claire bâjbâi cu piedica, însă cea din dreptul ei părea blocată; apăsă pe buton şi-şi desfăcu, la rândul ei, centura, după care optă pentru portiera din partea lui Shane.

În timp ce se împleticea afară, sub ploaia şocant de caldă, îşi dădu seama că erau acum cu adevărat în primejdie, fiindcă bărbatul care-i ţinea un cuţit la gât lui Eve era Frank Collins, tatăl lui Shane şi un desăvârşit mardeiaş, omorâtor dement de vampiri. Arăta exact cum şi-l amintea: voinic, dur ca un biker, îmbrăcat numai în piele şi tatuaje.

Urla ceva la Eve, ceva din care Claire nu reuşea să înţeleagă nimic, din cauza tunetelor. Deodată, Shane se azvârli peste capota maşinii şi reuşi să-şi apuce tatăl de mâna în care ţinea cuţitul.

Tatăl îl lovi cu cotul în faţă şi-l expedie înapoi, făcându-l să se clatine. Claire îşi căută cuţitul prin blugi, dar nu mai era: probabil îi căzuse pe undeva. Dar, până să-l poată căuta, Shane se întorsese pe câmpul de luptă, încăierându-se cu tatăl lui. Izbuti să îndepărteze cuţitul suficient ca Eve să se poată elibera şi apoi fugi, agăţându-se de Claire.

Frank îşi îmbrânci fiul pe capota maşinii şi-şi înălţă cuţitul. Rămase nemişcat aşa, cu ploaia curgându-i din bărbie ca un

subţire cioc argintiu, şi din vârful cuţitului.

— Nu! ţipă Claire. Nu, să nu-l răniţi!

— Unde e vampirul? zbieră Frank, în chip de răspuns. Unde e Michael Glass?

— S-a dus, răspunse Shane.

Tuşi, eliminând picăturile de ploaie care-i intraseră în gură.

— Tată, s-a dus. Nu mai e aici, tată.

Frank păru să-şi recunoască fiul abia acum, pentru prima oară.

— Shane?

— Mda, tată, eu sunt. Lasă-mă să mă ridic, bine? continuă Shane, având grijă să-şi ţină mâinile întinse în sus şi palmele în afară, în semn de capitulare. Pace! zise el.

Obţinu efectul scontat. Frank făcu un pas înapoi şi-şi lăsă cuţitul în jos.

— Bun, zise el. Te-am căutat, băiete.

Şi apoi îl îmbrăţişă. Shane ţinea încă mâinile în sus, şi încremeni acolo, fără să-şi atingă tatăl. Claire se cutremură când îi văzu expresia feţei.

— Mda, mă bucur şi eu să te văd, zise. Gata, nenică, înapoi. Nu suntem în relaţii, dacă ai uitat cumva.

— Dar tot fiul meu rămâi. Sângele apă nu se face, insistă Frank, împingându-l spre camioneta care fusese doar uşor şifonată acolo unde o izbise maşina lui Eve. Suie-te, îi ceru bătrânul.

— Pentru ce?

— Pentru că spun eu! strigă Frank.

Shane, însă, nu făcu decât să-l fixeze cu privirea.

— Ce naiba, băiete, măcar o dată în viaţă, fă ce-ţi spun!

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă făcând ce mi-ai spus tu, replică Shane. Inclusiv vânzându-mi prietenii. Nu mai pupi aşa ceva.

Buzele lui Frank se întredeschiseră, într-o efemeră uluială. Apoi, izbucni in râs.

— Ai băut cola după un sinucigaş?

Scuturâ din cap, şi picăturile zburară în toate direcţiile, pierzându-se imediat în rafalele argintii.

— Hai, suie-te. Eu încerc să-ţi salvez viaţa. Nu ţi-ai dori să fii acolo unde încerci să ajungi.

Lucru destul de ciudat, Frank Collins avea dreptate. Probabil,

totuşi, din motive cu totul nepotrivite.

— Trebuie să trecem, strigă Claire, peste răpăitul ploii.

Tremura toată, ploaia îmbibându-i toate hainele.

— E important, insistă ea. Dacă nu trecem, ar putea să moară oameni.

— Or să moară oameni, o aprobă Collins. Ştii vechea zicală, cu ouăle şi cu omleta.

Sau cum e în şah, se gândi Claire. Cu toate că nu ştia de care parte juca Frank Collins, sau dacă ştia măcar că era manipulat.

— Uite care-i planul, îi spuse Frank fiului său. În tot rahatul ăsta, nu e nimeni atent la feţe. Detectoarele de metale nu funcţionează. Punem stăpânire pe clădire şi facem ce trebuie. Îi alungăm pe ticăloşii ăia, o dată şi pentru totdeauna. Putem s-o facem!

— Tată, zise Shane, toată lumea care o să se afle în clădire astă-seară o să fie omorâtă. Trebuie să-i scoatem pe oameni afară, nu să-i mânăm înăuntru. Dacă-ţi pasă câtuşi de puţin de idioţii care-ţi înghit rahaturile tale revoluţionare, anulează tot.

— Să anulez tot? repetă Frank, de parcă Shane ar fi vorbit într-o altă limbă, pe care el n-o cunoştea. Acum, când suntem atât de aproape? Când putem să învingem? Ce naiba, Shane, altădată credeai în asta. Altădată...

— Mda. Altădată. Ascultă ce-ţi spun! replică Shane, împingându-şi tatăl mai departe de el şi ducându-se lângă Eve şi Claire. Eu te-am avertizat, tată. Nu face asta. Nu azi. Eu n-o să te denunţ, dar îţi spun: dacă nu te retragi, eşti mort.

— Nu accept ameninţări, se încăpăţână Frank. Şi nu din partea ta.

— Eşti un idiot, zise Shane. Şi am încercat.

Se urcă la loc în maşină, de data aceasta pe locul din dreapta, în faţă, unde stătuse Michael. Eve se strecură în grabă la volan, iar Claire se urcă în spate.

Eve porni în marşarier.

Frank sări pe stradă exact în calea lor, un bătrân cu înfăţişarea înfricoşătoare, îmbrăcat în piele neagră, cu părul răvăşit, lipit peste faţă de ploaie. Se adaugă lungul cuţit de vânătoare, şi se porneşte muzica de groază.

Eve ridică piciorul de pe acceleraţie.

— Nu, zise Shane, întinzându-şi piciorul stâng şi apăsându-l pe al ei. Dă-i înainte. El asta vrea, să te opreşti.

— Nu! N-am cum să-l evit, şi...

Însă era prea târziu. Frank se holba drept spre faruri, drept spre centrul capotei, şi se apropia, şi se apropia...

Frank Collins se azvârli din calea automobilului în ultima clipă posibilă. Eve trase disperată de volan în cealaltă direcţie, ca să-l evite, aşa că, până la urmă, nu-l omorâră pe tatăl lui Shane.

— Ce naiba tot faci? urlă Eve la Shane.

Tremura toată. Şi el, la fel.

— Dacă vrei să-ş calci cu maşina, fă-o când eşti tu la volan! Dumnezeule!

— Priveşte în spate, şopti Shane.

Veneau oameni după ei. Mulţi oameni. Stătuseră ascunşi pe alee, ghici Claire. Aveau arme şi acum deschideau focul. Maşina se cutremură şi parbrizul din spate explodă în mii de crăpături, după care căzu cu zgomot peste ceafa lui Claire.

— Ieşi de-acolo, îi strigă Shane, întinzând braţele s-o salte pe scaunul din faţă. Ţine capul jos!

Eve se cufundase în scaunul ei de la volan, abia ajungând cu ochii deasupra bordului. Gâfâia răguşită, panicată, şi tot mai multe împuşcături zguduiau spatele maşinii. Ceva izbi şi parbrizul din faţă, adăugându-i crăpături noi şi o gaură rotundă, ca o pată împroşcată de-a-ndoaselea.

— Mai repede! urlă Shane.

Eve apăsă cu violenţă pedala de acceleraţie şi trecu şuierând pe lângă o dubă mai lentă. Focul încetă, cel puţin deocamdată.

— Vezi de ce n-am vrut să te opreşti? o întrebă el.

— OK, l-am şters oficial pe taică-tău de pe lista pentru Crăciun! zbieră Eve. O, Doamne, uite ce-a păţit maşina mea!

Shane izbucni într-un râs zgomotos.

— Mda, o aprobă el. Asta-i ceea ce contează.

— Mai bine decât să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla, zise Eve. Dac-ar fi fost şi Michael cu noi...

Claire îşi aminti de bandele despre care povestise Richard, şi despre vampirii morţi, şi i se făcu rău.

— L-ar fi târât afară, zise ea. L-ar fi ucis.

Michael avusese dreptate referitor la tatăl lui Shane, dar, în definitiv, Claire nu se îndoise niciodată de acest fapt. Nici Shane, după dezgustul care i se citea pe chip. Îl văzu ştergându-şi ochii cu mâneca, însă nu-i fu de prea mare ajutor: erau toţi uzi leoarcă, din cap până-n picioare.

— Hai să ajungem măcar la clădire, propuse Shane. Nu putem să facem mare lucru până nu-l găsim pe Richard.

Numai că nu era chiar atât de simplu, fie şi doar să intre. Parcarea subterană era plină până la refuz de vehicule, parcate alandala, în toate unghiurile posibile. În timp ce Eve înainta, centimetru cu centimetru, printre umbre, căutând un loc, oricare, unde să parcheze, clătina din cap.

— Presupunând că reuşim să-i convingem pe oameni să plece, tot n-au cum să-şi ia maşinile. Toată lumea e blocată aici, zise ea. E un balamuc total.

Claire, în schimb, se gândea că, parţial cel puţin, era ceva deliberat, nu provocat de panică.

— OK, oftă Eve. O să trag lângă perete şi să sper c-o să putem scăpa de-aici, dac-o să fie nevoie.

Ascensorul era deja scos din funcţiune: avea uşile deschise, dar luminile erau stinse, iar butoanele nu răspundeau la comenzi. Porniră în fugă spre scări.

Uşa de la primul nivel părea să fie încuiată, însă Shane o împinse cu mai multă putere, şi ea se întredeschise, într-un puhoi de proteste.

Holul era plin de lume.

Primăria oraşului Morganville nu era chiar atât de spaţioasă, cel puţin nu aici, în zona intrării. Era o scară mare, în spirală, care ducea în sus, toată numai marmură impozantă şi lemn lustruit, iar o parte a unui perete era ocupată de ghişee din sticlă. Biroul pentru permisele de conducere era în capătul din dreapta: şase ghişee demodate, ca ale băncilor de pe vremuri, cu gratii, toate închise. Lângă fiecare ferestruică, se vedea câte o plăcuţă din alamă, pe care scria destinaţia ghişeului respectiv: permise pentru localnici, ÎNMATRICULĂRI AUTO, SOLICITĂRI DE SCHIMBARE A ZONEI, PERMISE SPECIALE, ÎNCĂLCĂRI ALE LEGILOR CIRCULAŢIEI, PLATA AMENZILOR, A IMPOZITELOR ŞI A SERVICIILOR MUNICIPALE.

Dar nu era valabil şi pentru astăzi.

Holul era ticsit de oameni. Familii, în majoritate: mame şi taţi cu copii, unii chiar la vârsta scutecelor. Claire nu văzu un singur vampir prin mulţime, nici măcar pe Michael. În capătul îndepărtat, un simbol galben al Apărării civile indica faptul că uşa dădea spre un adăpost sigur, având şi o tornadă desenată alături. Un poliţist cu portavoce urla, încercând să menţină

ordinea, dar fără urmă de succes: oamenii se împingeau, se îmbrânceau şi strigau unii la alţii.

— Adăpostul este ocupat acum la întreaga capacitate! zbiera el. Vă rugăm, păstraţi-vă calmul!

— Nu e bine, constată Shane.

Nu se vedea nici urmă de Richard, deşi erau cel puţin zece poliţişti în uniformă acolo, străduindu-se să ţină mulţimea în frâu.

— Sus? propuse el

— Sus, îl aprobă Eve, şi se strecurară înapoi pe scara de incendiu, alergând până la primul etaj.

Panoul din casa scării anunţa că nivelul acesta cuprindea cabinetul primarului, al şerifului, birourile consilierilor orăşeneşti, plus ceva intitulat, vag, înregistrări.

Uşa era încuiată. Shane o zgâlţâi şi bubui în ea, dar nimeni nu veni să deschidă.

— Bănuiesc că mai urcăm, zise.

La etajul al doilea nu exista niciun fel de afiş în casa scării; în schimb, era un simbol, hieroglifa Fondatoarei, la fel cu cea de pe brăţara lui Claire. Shane apăsă clanţa, dar, încă o dată, uşa nu se deschise.

— N-aş fi crezut posibil să blocheze şi ieşirile de incendiu, se plânse Eve.

— Mda, cheamă poliţia, replică Shane, privind în sus, pe scară. Încă un etaj, după care nu mai există decât acoperişul, şi eu cred că n-ar fi o idee prea bună, acoperişul.

— Staţi, interveni Claire.

Studie pentru câteva clipe hieroglife Fondatoarei, după care ridică din umeri şi întinse mâna spre clanţă.

Se auzi un ţăcănit, şi clanţa se lăsă apăsată. Uşa se deschise.

— Cum ai...?

Claire îşi ridică încheietura pe care purta brăţara din aur.

— Merita încercat. M-am gândit, poate cu o brăţară din aur...

— Geniule! Haideţi, intraţi, zise Shane, zorindu-le înăuntru.

Uşa se închise singură în urma lor, şi se încuie cu un pocnet metalic. Coridorul părea întunecat, după toate acele lumini fluorescente de pe scară, şi asta pentru că luminile erau lăsate la minimum, covorul era de culoare închisă, iar lambriurile din lemn, la fel.

Îi amintea în chip sinistru lui Claire de coridorul de unde îl

salvaseră pe Myrnin, numai că nu fuseseră chiar atâtea uşi acolo. Shane porni în faţă — evident — dar uşile pe care reuşiră să le deschidă aparţineau doar unor banale birouri, cu absolut nimic interesant prin ele.

Dar apoi, în capătul culoarului, era o uşă cu simbolul Fondatoarei gravat pe clanţa din alamă lustruită. Shane încercă s-o apese, dar imediat scuturâ din cap şi-i făcu semn lui Claire.

Se deschise cu uşurinţă, de la prima ei atingere.

Dincolo de ea, erau... apartamente. Camere pentru locuit? Claire nu-şi dădea seama cum altfel ar fi putut să le numească: era un întreg complex de încăperi, pornind dintr-o zonă centrală.

Era ca şi cum ar fi păşit într-o cu totul altă lume, şi Claire putea să-şi dea seama că lumea aceea fusese, la un moment dat, frumoasă: o cameră ca-n poveşti, cu satin scump pe pereţi, covoare persane, mobilier delicat, în alb şi auriu.

— Michael? Domnule primar Morrell? Richard?

Era o cameră de regină, şi cineva o distrusese complet. Majoritatea obiectelor de mobilier erau răsturnate, unele piese făcute bucăţi. Oglinzi sparte. Stofe sfâşiate.

Claire încremeni.

Întins pe lunga şi delicata canapea rămasă, stătea François, celălalt credincios însoţitor vampir al lui Bishop, care venise în Morganville, alături de Ysandre, ca anturaj al lui. Vampirul părea întru totul în largul lui: picior peste picior, capul rezemat pe o pernă dolofană din satin. Pe piept i se odihnea un pahar mare din cristal conţinând un lichid roşu-închis.

Chicoti şi-i salută cu paharul cu sânge.

— Salut, micii mei prieteni, zise. Nu vă aşteptam, dar aţi picat bine. Aproape că rămăsesem fără aperitive.

— Afară, exclamă Shane, şi o împinse pe Eve spre uşă.

Aceasta se trânti, încuindu-se, înainte ca ea să poată ajunge acolo, şi iată-l pe domnul Bishop, încă îmbrăcat în lunga lui sutană purpurie de la banchet Era şi acum sfâşiată într-o parte, acolo unde îl atacase Myrnin cu pumnalul.

Era în el ceva atât de străvechi, de total nepăsător, încât Claire simţi că i se usucă gura.

— Unde este? întrebă Bishop. Ştiu că mi-ai văzut fiica, îi simt mirosul pe tine.

— Ptiuuu, exclamă Eve, extrem de încet. Aşa ceva n-aş fi vrut să aflu.

Bishop nu-şi luă privirea de pe chipul lui Claire, însă arătă cu degetul spre Eve.

— Taci, sau vei fi redusă la tăcere. Când voi vrea să-ţi cunosc opinia, îţi voi consulta măruntaiele.

Eve tăcu. François îşi săltă picioarele dincolo de marginea canapelei şi se ridică, dintr-o singură mişcare lină. Dădu pe gât sângele rămas şi lăsă paharul să cadă, împrăştiind picături de un roşu-închis peste tot pe covorul decolorat. Câteva îi rămaseră şi pe degete. Şi le linse, iar cu restul mânji satinul de pe perete.

— Te rog, zise, fluturându-şi genele lungi spre Eve. Te rog, spune ceva. Ador măruntaiele.

Eve se lipi de peretele din spate. Până şi Shane rămase tăcut, deşi Claire ştia că-l mâncau palmele de dorinţă s-o scoată de-acolo şi s-o ducă într-un loc sigur. N-ai cum să mă aperi, gândi, cu ardoare. Nu încerca.

— Nu ştiţi unde e Amelie? îl întrebă Claire direct pe Bishop. Şi-atunci, cum rămâne cu planul acela magistral?

— O, rămâne că decurge foarte bine, replică Bishop. Oliver este mort până acum. Myrnin... În fine, amândoi ştim că Myrnin este dement, în cele mai bune momente ale lui, şi ucigaş, în cele şi mai bune. Mai degrabă sper ca el să năvălească întru salvarea ta, şi să uite cine eşti de îndată ce soseşte. Ar fi amuzant, şi extrem de caracteristic pentru el, mă tem.

Privirea lui Bishop o sfredeli, şi Claire simţi cum se strânge năvodul în jurul ei.

— Unde este Amelie?

— Unde n-o s-o găsiţi niciodată.

— Perfect. Las-o să pândească din umbră, împreună cu creaţiile ei, până când vor fi nimiciţi până la unul de foame, sau de oameni. Nu trebuie neapărat să avem o bătălie, să ştii. Poate să fie, la fel de lesne, un război de uzură. Iar eu am avantajul poziţional, adăugă, făcând un gest circular cu o mână leneşă prin apartamentul distrus. Şi, desigur, îi am pe toţi aici, fie că ei ştiu, fie că nu.

Nu-l auzi mişcându-se, însă tresări când degetele reci ale lui François i se târâră peste ceafă, după care o apucară strâns.

— Chiar aşa, zise Bishop. Exact aşa.

Făcu un semn aprobator cu capul spre François.

— Dac-o vrei, ia-o. Nu mă mai interesează favoriţii Ameliei. Ia-i şi pe ceilalţi, în afară de cazul în care ai vrea să ţi-i păstrezi

pentru mai târziu.

Claire îl auzi pe Shane şoptind „Nu” şi-i simţi totala disperare din voce, exact în clipa în care adeptul lui Bishop îi smuci capul într-o parte, dezgolindu-i gâtul.

Îi simţi buzele atingându-i pielea. Erau ca de gheaţă.

— A! urlă François, zvâcnindu-şi capul înapoi. Ţărăncuţă proastă!

Cu un colţ al bluzei ei, îi apucă lănţişorul din argint de la gât, şi-l rupse cu o smucitură scurtă.

Claire prinse crucea în palmă din cădere.

Fie să-ţi aducă alinare, rosti Bishop, după care zâmbi. Copila mea.

Şi atunci, François o muşcă.

— Claire?

Undeva, foarte de departe, Eve plângea.

— Of, Doamne, Claire? Mă auzi? Hai, te rog, te rog, întoarce-te. Eşti sigur că are puls?

— Da, are puls.

Claire cunoştea cealaltă voce. Era a lui Richard Morrell. Dar ce căuta el acolo? Cine chemase poliţia? Îşi aminti de accidentul cu camioneta... nu, acela fusese mai devreme.

Bishop.

Claire deschise lent ochii. Lumea i se părea extrem de îndepărtată, şi în siguranţă, pe moment. O auzi pe Eve scoţând un icnet, urmat de un torent de vorbe, însă Claire nici nu încercă să le identifice semnificaţiile.

Am puls.

Părea să fie ceva important.

Mă doare gâtul.

Din cauză că o muşcase un vampir.

Claire îşi ridică încet mâna stângă, ca să-şi pipăie gâtul, şi găsi un imens tampon, din ceea ce părea să fie cămaşa cuiva, apăsat peste rană.

— Nu, auzi iar vocea lui Richard, iar mâna lui i-o forţă pe-a ei să coboare la loc. N-o atinge. Încă se închide. Nu trebuie să te mişti, timp de o oră, sau cam pe-acolo. Lasă rana să se închidă.

— Muşcat, murmură Claire. El m-a muşcat.

Amintirile îi reveniră ca un fulger orbitor, ca un cuţit înroşit, spintecând ceaţa.

— Nu mă lăsaţi să mă prefac într-una de-a lor, ceru ea.

— N-o să te prefaci, o asigură Eve.

Era cu capul în jos... ba nu, Claire avea capul în poala ei, şi Eve stătea aplecată peste ea. Chiar îi simţi căldura lacrimilor picurându-i pe faţă.

— Of, scumpo, murmură Eve. O să te faci bine. Da? Chiar şi răsturnată, imaginea feţei lui Eve tot trăda panica, în timp ce se întorcea spre Richard, care stătea în dreapta ei.

— O să te faci bine, zise, la rândul lui.

Nici el nu arăta cu mult mai grozav faţă de cum se simţea Claire.

— Acum, trebuie să văd ce face tata. Hai.

Dispăru din vedere, făcându-i altcuiva loc să se aşeze. Lui Shane. Degetele lui calde le cuprinseră pe-ale ei, şi fu străbătută de un frison când îşi dădu seama cât de frig îi fusese. Eve tot îndesa pe sub ea şi în jurul ei o pătură scumpă din catifea, fâţâindu-se agitată.

Shane nu spunea nimic. Era foarte tăcut.

— Crucea mea, zise Claire.

O avusese în mână. Nu ştia unde putea să fie acum.

— El mi-a rupt lanţul, zise. Îmi pare rău...

Shane îşi desfăcu degetele şi-i răsturnă cruciuliţa şi lănţişorul în palmă.

— Le-am adunat eu, îi zise. Mi-am închipuit c-o să le vrei înapoi.

Mai era ceva, un lucru pe care el nu-l spunea. Claire îşi întoarse privirea spre Eve, însă ea nu zise nimic, culmea.

— În orice caz, o să te faci bine, continuă Shane. Am avut noroc, de data asta. Lui François nu i-a fost prea foame.

Îşi strânse degetele in jurul cruciuliţei şi rămase aşa.

Mâinile îi tremurau.

— Shane?

— Îmi pare rău, şopti el. N-am putut să mă mişc. N-am făcut altceva decât să stau acolo.

— Ba nu, nu-i adevărat, interveni Eve. I-a ars un pumn lui Franny de l-a făcut să zboare prin toată camera şi l-ar fi străpuns cu piciorul unui scaun în chip de ţepuşă, dacă n-ar fi intervenit Bishop.

Asta semăna a Shane.

— N-ai păţit nimic? îl întrebă Claire.

— Nu mare lucru.

Eve se încruntă.

— Păi...

— Nu mare lucru, repetă Shane. Sunt bine, Claire.

Cam era nevoită să-l creadă pe cuvânt, cel puţin deocamdată.

— Câte...?

— Şase şi un sfert, îi răspunse Richard, din celălalt colţ al micii încăperi.

Aici, deduse Claire, fusese un soi de vestiar pentru Amelie. Văzu, pe o latură, un şifonier lung. Cele mai multe dintre veşminte fuseseră sfâşiate şi aruncate grămadă pe podea. Măsuţa pentru toaletă fusese făcută bucăţi, şi toate oglinzile, sparte.

François se distrase şi pe-acolo.

— Furtuna se îndreaptă spre noi, îi zise Eve. Michael n-a mai reuşit să ajungă la Richard, dar a ajuns la Joe Hess, din câte se pare. Au evacuat adăposturile. Bishop s-a enervat destul de rău din cauza asta. Ar fi vrut să aibă o mulţime de ostatici, între el şi Amelie.

— Şi-atunci, n-am mai rămas decât noi?

— Noi. Şi acoliţii lui Bishop, care n-au plecat. Şi Fabulosul Frank Collins, cu Gaşca lui Nebună, care au dat buzna în hol şi acum au impresia că au câştigat cine ştie ce bătălie, sau cam aşa ceva.

Eve îşi rostogoli ochii în orbite, şi pentru o clipă redeveni cea obişnuită.

— Doar noi şi băieţii răi, repetă ea.

— Dar asta însemna că Richard... nu, Claire nu putea să creadă aşa ceva. Dacă exista cineva în Morganville care se străduia, cu toată onestitatea, să facă numai ce era corect, atunci acela era Richard Morrell.

Eve îi urmări privirea.

— A. Mda, tatăl lui a fost rănit, încercând să-l împiedice pe Bishop să pună stăpânire pe etajul de dedesubt. Richard a încercat să se îngrijească de el, şi de mama lui. Apropo, am avut dreptate în legătură cu Sullivan. Trădător până-n măduva oaselor. Nota zece pentru premoniţii. Mi-ar fi plăcut să mai am şi acum una, care să ne ajute să scăpăm de-aici.

— Nu sunt ieşiri, înţelese Claire.

— Nici măcar o fereastră, confirmă Eve. Suntem încuiaţi aici.

Habar n-am unde şi-or fi luat zborul Bishop şi maimuţoiul lui. S-o caute pe Amelie, bănuiesc. Sper să se fi omorât deja unul pe celălalt, până acum.

Eve nu vorbea serios, nu tocmai, însă Claire îi înţelegea sentimentele. Într-un mod îndepărtat. Unul detaşat, şocat.

— Afară ce se-ntâmplă?

— Habar n-am. N-avem radiouri pe-aici. Ne-au luat telefoanele mobile. Suntem...

Luminile clipiră, apoi se stinseră cu totul, lăsând încăperea într-o beznă totală.

— ... mâncaţi, încheie Eve. Aoleu, frate, asta n-ar fi trebuit s-o spun, nu?

— Cred că s-a oprit curentul în clădire, zise Richard. Probabil din cauza furtunii.

Sau a vampirilor, care-şi făceau de lucru cu el, doar fiindcă puteau. Claire n-o rosti cu voce tare, dar o gândi cu destulă îndârjire.

Mâna lui Shane o ţinea în continuare pe-a ei.

— Shane?

— Prezent, zise el. Nu te mişca.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Pentru ce?

— N-ar fi trebuit să mă înfurii pe tine, mai devreme, în legătură cu tatăl tău...

— N-are importanţă, o întrerupse el, pe un ton foarte blând. Nu-i nimic, Claire. Acum, odihneşte-te.

Să se odihnească? Dar ea nu putea să se odihnească! Realitatea îşi făcea loc cu forţa înapoi în mintea ei, amintindu-i de durere, de frică şi, cel mai important dintre toate, de timp.

Acum se auzea un sunet sinistru, fantomatic, ca un vaiet, şi se înteţea din ce în ce mai mult.

— Ce-i asta? întrebă Eve, după care, înainte să-i poată răspunde cineva, o făcu ea însăşi. Sirenele pentru tornade. E una pe acoperiş!

Vaietul care tot creştea şi scădea se auzi şi mai tare, însă odată cu el veni şi altceva: un sunet ca un torent de apă, sau...

— Trebuie să ne tragem la adăpost, zise Richard.

O lanternă se aprinse brusc, iar fasciculul luminos se jucă mai întâi pe chipul palid al lui Eve, apoi al lui Shane şi, în cele din urmă, al lui Claire.

— Voi doi, ordonă el, luaţi-o încoace. E colţul cel mai solid din interior. Partea aia dă spre stradă.

Claire încercă să se ridice, însă Shane o ridică în braţe şi o purtă până în locul indicat. O aşeză, rezemând-o cu spatele de un perete, după care se strecură lângă ea sub pătură, cu Eve de cealaltă parte a lui. Lumina lanternei se abătu de la grupul lor şi, în traiectoria ei semicirculară, Claire îl zări pe primarul Morrell. Era un bărbat gras, cu chip şi zâmbet mieros de politician, însă acum nu semăna cu nimic din ce-şi amintea ea. Părea îmbătrânit, intrat la apă în costumul lui, şi foarte bolnav.

— El ce problemă are? se interesă Claire, în şoaptă.

Când Shane îi răspunse, suflul buzelor sale îi făcu să se mişte firele umede de păr din jurul feţei.

— Infarct, zise el. Cel puţin, asta e presupunerea lui Richard. Arată rău.

Chiar aşa şi era. Primarul era sprijinit de perete la câţiva paşi distanţă de ei, şi gâfâia după aer, în timp ce soţia lui (Claire n-o mai văzuse niciodată, decât în fotografii) îl mângâia pe braţ şi-i şoptea ceva la ureche. Era cenuşiu la faţă, buzele i se învineţeau, iar în ochi i se citea panica.

Richard reveni, trăgând după el încă o pătură groasă şi câteva perne.

— Toată lumea să se acopere, zise. Ţineţi-vă capetele în jos.

Îşi înveli mama şi tatăl, după care se lăsă pe vine lângă ei, înfăşurându-se şi el într-o altă pătură.

Vântul de afară se înteţise, transformându-se în vuiet. Claire auzea cum tot felul de obiecte izbeau pereţii: bubuituri înfundate, ca ale mingilor de baseball. Şi aceste zgomote deveneau tot mai puternice.

— Dărâmături, zise Richard, concentrând lumina lanternei pe covor, în faţa micului lor grup. Poate şi grindină. Sau poate să fie orice.

Sirena se întrerupse brusc, dar asta nu însemnă şi o scădere a zgomotului; dacă mai era posibil, deveni şi mai puternic, sporind în intensitate şi devenind şi profund.

— Parc-ar fi un tren, comentă Eve, cu vocea tremurată. Fir-ar a naibii, eu chiar speram să nu fi fost adevărată, faza asta cu trenul...

— Capul jos! urlă Richard, în timp ce întreaga clădire începu să se zgâlţâie.

Claire simţea scândurile vibrând sub ea. Vedea cum pereţii încep să se îndoaie şi printre cărămizi apar crăpături.

Şi atunci, zgomotul explodă asurzitor şi întregul perete exterior se prăbuşi, descompunându-se în cărămizi şi lemne sparte, apoi dispăru cu totul. Satinul sfâşiat, rupt, care tapetase încăperea, îşi luă zborul ca un stol de păsări speriate, fâlfâind cu disperare prin aer şi ferfeniţindu-se în bucăţi şi mai mărunte în contact cu vântul şi cu dărâmăturile.

Furtuna urla de parcă ar fi fost atinsă de demenţă. Fragmente de mobilier şi cioburi de oglindă zburau peste tot, zdrobindu-se de pereţi, izbind păturile.

Claire auzi un geamăt gros, dominând chiar urletul vântului, şi-şi ridică privirea tocmai la timp ca să vadă acoperişul prăbuşindu-se peste ei. Praful şi ipsosul se revărsară în cascadă, în timp ce ea îl strângea cu putere de mână pe Shane.

Şi atunci, le căzu acoperişul în cap.

Claire nu ştiu cât putuse să dureze. De fapt, i se păruse ca o veşnicie: ţipetele, zguduiturile, toată greutatea care se prăvălise peste ei.

Şi apoi, foarte lent, încetară, iar ploaia reîncepu să cadă mărunt, înmuind mormanele de praf şi de lemne. O parte dintre picături ajunseră acum până la ea şi i se scurseră pe obraz.

Mâna lui Shane i se ridică spre umăr, dar mai degrabă ca un zvâcnet, decât ca o mişcare conştientă, după care o lăsă pe Claire, săltându-se el însuşi pe picioare. Molozul alunecă de pe el, căzând cu zgomot. Avuseseră mare noroc, constată Claire: o grindă grea din lemn se prăbuşise oblic deasupra capetelor lor, şi ea oprise cea mai mare parte a molozului şi bucăţilor de tavan prăbuşite.

— Eve?

Claire se întinse dincolo de Shane şi-i apucă mâinile prietenei sale. Eve avea ochii închişi, iar pe unul dintre obraji se scurgea o dâră de sânge. Tenul îi era chiar mai alb decât de obicei: de la praful de ipsos, îşi dădu seama Claire.

Eve tuşi, iar apoi îşi mişcă pleoapele.

— Mami? şopti ea.

Nesiguranţa din vocea ei o făcu pe Claire aproape să plângă.

— O, Doamne, ce s-a întâmplat? Claire?

— Suntem vii, o anunţă Shane.

Părea şi el oarecum mirat. Scutură bucăţelele de lemn şi de tencuială căzute pe capul lui Claire, şi ea tuşi, la rândul ei. Ploaia se abătea pieziş asupra lor, îmbibând pătura cu care se înveliseră.

— Richard? întrebă el.

— Aici, răspunse Richard. Tată? Tată...

Lanterna dispăruse; ori se rostogolise, ori fusese îngropată sub dărâmături, ori, pur şi simplu, o luase vântul.

În schimb, aveau lumină ca ziua de la fulgere, şi Claire zări tornada care-i lovise traversând încă oraşul Morganville, zdrobind clădirile din drum şi împroşcând cu dărâmături până la mare înălţime.

Parcă nici nu era reală.

Shane o ajută pe Eve să-şi îndepărteze o grindă de pe picioare — din fericire, doar i le învineţise, nu i le rupsese— şi se târî printre rămăşiţele alunecoase până la Richard, care continua să ridice tot ce căzuse peste mama sa. Ea părea teafără, cu toate că plângea şi era năucită.

Tatăl lui, în schimb...

— Nu, exclamă Richard, trăgându-l şi întinzându-l pe podea.

Începu să-l resusciteze. Avea răni însângerate pe faţă, dar nu părea deloc preocupat de propriile probleme.

— Shane! Fă-i respiraţie!

După o clipă de ezitare, Shane îi înclină primarului capul pe spate.

— Cum, aşa?

— Lasă-mă pe mine, zise Eve. Am făcut pregătire pentru acordarea de prim ajutor.

Se târî până acolo, trase aer adânc în piept, se aplecă şi-i suflă în gura primarului, urmărindu-i ridicarea pieptului. Păru să depună un mare efort. La fel şi Richard, care încerca să ajute, apăsându-şi întruna tatăl pe piept. Eve numără încetişor, apoi inspiră încă o dată... şi încă o dată.

— Mă duc după ajutor, se oferi Claire.

Nu ştia precis dacă exista, în realitate, vreun ajutor, dar trebuia să facă şi ea ceva. Totuşi, când se ridică, se simţi ameţită şi slăbită, şi-şi aminti ce-i spusese Richard: avea găuri în gât, şi pierduse mult sânge.

— Mă duc mai încet, preciză ea.

— Vin cu tine, sări Shane, însă Richard îl prinse de braţ şi-l

trase la loc.

— Nu! Am nevoie de voi, să continuaţi aici.

Îi arătă lui Shane cum să-şi pună mâinile şi-l lăsă să înceapă. Apoi, îşi scoase aparatul de emisie-recepţie de la centură şi i-l azvârli lui Claire.

— Hai! Avem nevoie de ambulanţe.

După care Richard se prăbuşi, iar Claire observă abia acum că acesta avea o uriaşă bucată de metal înfiptă în corp. Rămase încremenită de groază, după care îşi reveni şi formă codul pentru reţea.

— Alo? Alo, e cineva acolo?

Bruiaj. Şi să fi fost cineva, tot n-ar fi auzit, din cauza interferenţelor şi a urletului ploii.

— Trebuie să mă duc! îi strigă ea lui Shane.

El îşi ridică privirea.

— Nu!

Însă n-o putea opri, dacă nu voia să-l lase pe primar să moară, şi după ce-i mai aruncă o privire neputincioasă, furioasă, îşi reluă munca de resuscitare.

Claire se lăsă să lunece pe mormanul de dărâmături şi ieşi în grabă pe uşa spartă, în apartamentul principal.

Nici urmă de François, sau de Bishop. Dacă înainte apartamentul fusese devastat, acum era de nerecunoscut. Cea mai mare parte din aripa aceasta a clădirii dispăruse; pur şi simplu... dispăruse. Simţi podeaua gemând sub picioarele ei, aşa că se grăbi să meargă mai departe, îndreptându-se spre intrarea principală a apartamentului. Uşa se ţinea încă în balamale, dar când trase de ea, o parte a tocului se desprinse din perete.

Afară, culoarul părea sinistru de intact, cu excepţia faptului că acoperişul — ca şi, presupuse Claire, întregul etaj de deasupra — lipsea. Era ca un culoar care dădea spre furtună. Se grăbi de-a lungul lui, bucuroasă acum că fulgerele îi luminau calea.

Scara de incendiu din capăt părea şi ea intactă. Trecu pe lângă câţiva oameni cuibăriţi acolo, evident îngroziţi.

— Avem nevoie de ajutor, zise ea. Avem răniţi sus... e cineva...?

Şi atunci, începură ţipetele, undeva pe la etajul inferior, multe persoane ţipând în acelaşi timp. Cei care stăteau pe scară săriră în picioare şi începură să urce în fugă, spre Claire.

— Nu! urlă ea. Nu, nu se poate!

Însă fu îmbrâncită deoparte din drum, şi vreo cincizeci de persoane tropăiră pe lângă ea, urcând. Habar n-avea unde puteau să se ducă.

Mai rău, se temea că greutatea lor, însumată, ar putea determina prăbuşirea acelei părţi a clădirii, inclusiv a camerei în care se găseau Eve, Shane, şi cei trei Morrell.

— Claire?

Era Michael. Ieşise pe uşa de la parter, şi acum zbura practic pe scări, ajungând la ea din vreo două salturi doar. Până ca ea să poată protesta, o ridică pe braţe ca pe o invalidă.

— Haide, îi zise. Trebuie să te scot de-aici.

— Nu! Nu, du-te sus. E Shane, au nevoie de ajutor. Du-te sus; pe mine lasă-mă aici!

— Nu pot.

Îşi lăsă privirea în jos, şi la fel făcu şi ea.

Dedesubt, în casa scării, era o veritabilă revărsare de vampiri. Unii dintre ei se luptau, sfâşiindu-se unii pe alţii. Oricare om se nimerea între ei, era doborât imediat, în urlete.

— Aşa. Atunci, sus să fie, zise el, şi Claire îl simţi înălţându-se dintr-un salt puternic, apoi aterizând pe palierul etajului al doilea cu graţie de felină.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Claire, răsucindu-se şi încercând să privească în jos, dar fără să înţeleagă mare lucru.

Era doar o îngrămădeală, în care se băteau unii cu alţii. Greu de spus cine de care parte era, sau măcar de ce se băteau cu atâta ferocitate.

— Amelie e jos, îi explică Michael. Bishop încearcă să-i vină de hac, dar adepţii lui se împuţinează repede. Ea l-a luat prin surprindere, profitând de furtună.

— Dar lumea... adică, oamenii? Tatăl lui Shane, şi cei care voiau să pună mâna pe putere?

Michael deschise cu piciorul uşa de la etajul al doilea, spre coridorul rămas fără acoperiş. Cei care fugiseră pe lângă Claire mişunau pe aici, înfricoşaţi, bolborosind întruna. Michael îşi scoase colţii şi mârâi la ei, aşa că se împrăştiară care în ce adăpost îşi putu găsi: birouri interioare, în principal, care suferiseră pagube neînsemnate, cu excepţia ploii.

Pe cei care nu aveau unde să se ducă îi împinse deoparte, şi aşa ajunse în capătul culoarului.

— Pe-aici? o întrebă, lăsând-o pe Claire să lunece jos, pe propriile picioare, şi concentrându-şi privirea asupra gâtului ei. Te-a muşcat cineva, remarcă.

— Nu e chiar atât de rău, zise ea, ducându-şi o mână la rană, încercând să şi-o acopere.

Marginile rănii şi le simţea colţuroase, şi sângele încă mustea acolo, îşi zise, deşi umezeala putea să fi fost doar de la ploaie.

— Sunt bine, încercă să-l asigure.

— Ba nu, nu eşti.

O rafală de vânt îi suflă gulerul pe spate, iar Claire văzu şi pe gâtul lui urmele albe ale colţilor.

— Michael! Şi pe tine te-au muşcat?

— Aşa cum spuneai, nu e nimic. Uite, putem să discutăm despre asta mai târziu. Acum, să ajungem la prietenii noştri. Primul ajutor, mai târziu.

Claire deschise uşa şi trecu pragul... iar podeaua se prăbuşi sub ea.

Probabil că ţipase, însă tot ce putu să audă fu cumplitul trosnet, pe măsură ce tot mai mult din clădire se prăbuşea sub ea şi în jurul ei. Se întoarse spre Michael, care rămăsese încremenit în prag, luminat într-un alb pur de un fulger din apropiere.

Întinse braţul şi-l prinse pe-al fetei când aceasta şi-l întinse disperată în cădere, şi iat-o rămânând suspendată prin aer, cu vântul şi praful năvălind în sus pe lângă ea, şi podeaua de dedesubt prăbuşindu-se. Michael o trase, iar ea aproape că zbură, imponderabilă, în braţele lui.

— O, şopti ea încet. Mersi.

El o mai ţinu la piept un minut fără să vorbească, după care o întrebă:

— Mai e şi altă cale de acces?

— Nu ştiu.

Se retraseră şi găsiră următorul birou din stânga, care avea pereţii cu crăpături dubioase. Lui Claire i se păru că podeaua ar fi puţin cam instabilă. Michael o împinse înapoi, în spatele lui, şi-i zise:

— Acoperă-ţi ochii.

După care începu să smulgă bucăţi din peretele care despărţea biroul de apartamentele Ameliei. Când nimerea peste cărămidă roşie solidă, îşi repezea pumnul în ea, prefăcând-o în

praf.

— Asta nu prea ajută la stabilitate! urlă Claire.

— Ştiu, dar trebuie să-i scoatem de-acolo!

Reuşi să facă o gaură suficient de mare în perete, încât să încapă prin ea, şi se ţinu de marginile ei în clipa în care întreaga clădire începu să trepideze, ca şi cum şi-ar fi mutat centrul de greutate.

— Podeaua e bună aici, anunţă. Tu rămâi pe loc. Mă duc eu.

— Pe uşa aia, la stânga! strigă Claire.

Michael dispăru, deplasându-se rapid şi cu graţie.

Iar ea se întrebă, dintr-odată, de ce nu era şi el acolo, jos. De ce nu se lupta, ca toţi ceilalţi legaţi prin sânge de Amelie.

Trecură câteva minute de încordare, în care privi în gol prin deschizătură; nimic nu părea să se întâmple. Nu-l auzea pe Michael, nici pe Shane, nu auzea nimic altceva.

Şi, deodată, auzi ţipete în spatele ei, pe coridor. Vampirii, se gândi, şi deschise repede uşa, să privească.

Tocmai atunci, cineva se izbi de uşă, împingând-o înapoi. Era François. Claire încercă s-o închidă la loc, însă un braţ alb pătat de sânge şerpui prin deschizătură şi-o apucă de o muchie, lărgind-o mai mult.

François nu mai avea nici pe departe o înfăţişare asemănătoare cu cea umană; în schimb, arăta total disperat, dispus la orice ca să scape cu viaţă, şi foarte, foarte furios.

Claire se retrase încetişor, până când ajunse lipită cu spatele de peretele celălalt. Nu prea avea multe care să-i fie de folos pe-acolo: un birou, câteva stilouri şi nişte creioane într-un pahar.

François râse, apoi mârâi:

— Voi credeţi că aţi învins, zise el. Nu e aşa.

— Cred că tu eşti cel care trebuie să-şi facă griji, rosti Michael, apărând prin gaura din perete.

Trecu prin ea, purtându-l pe braţe pe primarul Morrell. Shane şi Eve veneau după el, ducând între ei trupul moale al lui Richard Morrell. Doamna Morrell încheia grupul.

— Pleacă de-aici, ceru Michael. Dacă fugi, n-o să mă iau după tine.

Ochii lui François se făcură rubinii, şi vampirul se azvârli asupra lui Michael, încă împovărat cu trupul primarului.

Claire apucă un creion din pahar şi-l implântă în spinarea lui François.

Vampirul se răsuci ca un titirez, uluit... după care se prăbuşi, lent, pe covor.

— Asta n-o să-l omoare, le atrase atenţia Michael.

— Nu mă interesează, replică Eve. Pentru că a fost formidabil.

Claire îl apucă pe vampir de mâini şi-l trase deoparte din drum, având grijă să nu mişte creionul; nu ştia precis cât de adânc pătrunsese, iar dacă îi străpunsese inima, însemna că intraseră toţi într-un mare necaz. Michael se strecură pe lângă el şi deschise uşa, verificând coridorul.

— Liber, anunţă apoi. Pentru moment. Haideţi.

Micul lor grup de fugari se grăbi pe coridorul bătut de ploaie, călcând pe covorul leoarcă. Erau oameni ascunşi prin birouri, sau doar lipiţi de pereţi, sperând să nu fie observaţi.

— Haideţi, le zise Eve. Sus cu voi. Să ieşim de-aici, până nu se prăbuşeşte totul.

Luptele din casa scării continuau încă: mârâieli, ţipete, bubuituri, bufnituri. Claire nu îndrăzni să privească peste balustradă. Michael îi duse până la intrarea spre etajul întâi, cea încuiată. Trase cu putere de clanţă, şi aceasta sări cât colo... dar uşa rămase încuiată.

— Hei, Mike? îl strigă Shane, care se dusese până la marginea palierului, să privească dincolo de balustradă. Pe-aici n-avem cum să mergem.

— Ştiu!

— În plus, e timpul...

— Ştiu, Shane! strigă Michael, începând să lovească uşa cu piciorul; totuşi, aceasta era blindată, mai rezistentă decât oricare altă uşă văzută de Claire până acum.

Se îndoia, dar nu se deschidea.

— Şi, deodată, se deschise... din interior.

Iar în prag, în pretenţioasa, dar ponosita lui catifea neagră, stătea Myrnin.

— Intraţi, le zise el. Pe-aici. Mai repede.

Senzaţia de prăbuşire o preveni pe Claire asupra faptului că uşa era, în realitate, un portal, însă nu mai avu vreme să-i mai spună şi altcuiva, aşa că momentul în care ajunseră în laboratorul lui Myrnin fu, probabil, destul de şocant Michael nu ezită: împinse jos de pe o masă de laborator o grămadă de cioburi, îl întinse pe ea pe domnul Morrell, după care atinse cu degetele lui palide gâtul omului. Fiindcă nu-i simţi pulsul, începu

din nou procedurile de resuscitare. Eve se grăbi să vină lângă el, pentru respiraţia artificială.

Myrnin nu se clinti, în timp ce fugarii treceau în şir pe lângă el. Stătea cu braţele încrucişate, iar între sprâncene îi apăruse o cută adâncă.

— Cine sunt toţi aceşti oameni? întrebă el. Nu sunt hangiu, dacă nu ştiai.

— Ia mai taci, îl repezi Claire.

Nu avea răbdare pentru toanele lui Myrnin, în clipa aceea.

— Ce face, e bine? îl întrebă pe Shane, care tocmai îl întindea pe Richard pe un covor zdrenţuit, lângă peretele din fund.

— Adică, lăsând deoparte bucata aia mare de metal din el? Ştii ceva, habar n-am. Cel puţin, respiră.

Ceilalţi refugiaţi se strânseră laolaltă, înşirându-se lent prin portal. Cei mai mulţi nu aveau habar ce se întâmplase acum cu ei, iar asta era bine. Dacă făcuseră parte din grupul lui Frank, intenţionând să pună stăpânire pe Morganville, acum ambiţia aceea era demult uitată. Acum erau doar oameni, şi erau foarte speriaţi.

— Sus, pe scară, îi îndrumă Claire. Puteţi să ieşiţi pe-acolo.

În majoritatea lor, se grăbiră spre ieşire. Claire speră că vor reuşi să ajungă până acasă, sau măcar până într-un loc sigur, indiferent care ar fi fost acela.

Speră să mai aibă case la care să se întoarcă.

Myrnin o privi furios.

— Îţi dai seama de faptul că aveam aici un laborator secret? Şi că, de-acum, jumătate din Morganville ştie unde se găseşte?

— Hei, n-am deschis eu uşa, tu ai făcut-o, protestă Claire, întinzându-se şi prinzându-l de braţ, privindu-l drept în ochi. Mulţumesc. Ne-ai salvat vieţile.

El clipi încetişor.

— Da?

— Tu ştiu de ce n-ai luptat, continuă Claire. Medicamentele te-au făcut să nu fii obligat. Dar... Michael?

Myrnin îi urmări privirea spre locul în care Michael şi Eve stăteau aplecaţi asupra trupului nemişcat al primarului Morrell.

— Amelie l-a lăsat liber, răspunse el. Deocamdată. Poate să-l revendice în orice clipă, dar cred că a ştiut că tu ai nevoie de ajutor.

Se duse la Michael şi îi atinse uşor umărul.

— N-are rost, îi zise. Simt mirosul morţii la el. Poţi şi tu să-l simţi, dacă încerci. Nu poţi să-l mai aduci înapoi.

— Nu! ţipă doamna Morrell, azvârlindu-se peste trupul soţului ei. Nu, trebuie să încercaţi!

— Au încercat, zise Myrnin, retrăgându-se să se sprijine de un perete care mai prezenta siguranţă. Mai mult decât aş fi făcut-o eu, adăugă, după care făcu un semn spre Richard. El s-ar putea să supravieţuiască, dar înlăturarea obiectului de metal necesită ajutorul unui chirurg.

— Adică, un doctor? întrebă Claire.

— Da, normal, un doctor, se răsti Myrnin, şi în ochi îi apărură văpăi roşii. Ştiu că tu vrei să simt o oarecare compasiune pentru ei, dar nu sunt eu acela. Îmi pasă numai de cei pe care-i cunosc, şi chiar şi-atunci, nu prea profund. Străinii nu se aleg cu nimic din partea mea.

Începea să alunece spre nebunie, şi furia îi revenea. Apoi, avea să urmeze deruta. Claire se scotoci fără vorbe prin buzunare. Îşi vârâse acolo o singură fiolă din sticlă şi, minune, aceasta rămăsese nespartă.

El o plesni nerăbdător peste mână, făcând-o s-o scape.

— N-am nevoie de aşa ceva!

Claire privi, cu sufletul la gură, fiola căzând pe podea, apoi zise:

— Ba ai. Ştii bine că ai. Te rog, Myrnin. N-am nevoie acum de rahaturile tale. Nu vreau decât să-ţi iei medicamentul.

Nu crezu c-o s-o asculte, cel puţin la început; dar apoi, el pufni, se aplecă şi ridică de jos fiola. Îi desfăcu capacul şi-şi turnă lichidul în gură.

— Gata, zise. Mulţumită?

Zdrobi sticla între degete şi văpăile roşii din ochi i se înteţiră.

— Mulţumită, micuţă Claire? Îţi face plăcere să-mi dai mie ordine?

— Myrnin...

Mâna lui o apucă de gât, sugrumându-i orice altceva ar mai fi vrut să spună.

Ea nu se mişcă.

Mâna lui nu-şi slăbi strânsoarea.

Văpăile roşii se stinseră cu încetul, lăsând locul unei expresii ruşinate. Myrnin îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, cu capul în jos.

— Nu ştiu de unde să fac rost de un doctor, rosti Claire, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. De la spital, poate, sau...

— Nu, murmură Myrnin. Aduc eu. Nu lăsa pe nimeni să-mi umble prin lucruri. Şi fii cu ochii pe Michael, pentru orice eventualitate.

Ea încuviinţă. Myrnin deschise uşa portalului din perete şi trecu prin ea, îndreptându-se... Încotro? Habar n-avea. Amelie, se gândi Claire, închisese toate nodurile. Dar, dacă era adevărat, ei cum de ajunseseră acolo?

Însemna că Myrnin putea să le deschidă şi să le închidă după bunul plac. Dar şi că, probabil, era singurul capabil de aşa ceva.

Michael şi Eve se îndepărtară de trupul primarului Morrell, iar soţia acestuia rămase să-l plângă.

— Ce putem să facem? întrebă Shane.

După cum vorbea, era deznădăjduit. Şi, în toată confuzia creată, îi scăpase confruntarea ei cu Myrnin. Claire era oarecum bucuroasă pentru asta.

— Nimic, îi răspunse Michael. Nimic, decât să aşteptăm.

Când se redeschise portalul, prin el apăru Myrnin, după care se întoarse, ajutând şi pe altcineva să treacă.

Era Theo Goldman, care ducea cu el o străveche geantă de doctor. Îşi roti privirea prin laborator, salutând-o în mod special pe Claire, după care se duse spre locul în care stătea Richard pe covor, cu capul în poala mamei sale.

— Înapoi, vă rog, îi zise el femeii, după care se aşează în genunchi şi-şi desfăcu geanta. Myrnin. Du-o în camera cealaltă. O mamă nu trebuie să vadă aşa ceva.

Îşi aranja instrumentele, desfăşurându-le din ştergare albe şi curate. Sub privirea lui Claire, Myrnin o conduse pe doamna Morrell în cealaltă încăpere şi o instală pe un scaun, într-un colţ, acolo unde obişnuia el în mod normal să stea să citească. Doamna Morrell părea năucită, probabil din cauza şocului. Scaunul era intact. Probabil, singurul lucru din laborator în situaţia aceasta: aparatura ştiinţifică fusese spartă, mesele de laborator, răsturnate, iar lumânările şi lămpile, stricate.

Cărţile fuseseră stivuite în colţuri şi arse, reduse la fâşii mici de piele şi de cenuşă înnegrită, încreţită. Peste tot plutea mirosul înţepător de substanţe chimice şi de foc.

— Cum putem să dăm o mână de ajutor? întrebă Michael,

ghemuindu-se de cealaltă parte a lui Richard.

Theo scoase câteva perechi de mănuşi din latex şi-i întinse o pereche lui Michael. O alta o folosi chiar el.

— Poţi să joci rolul asistentului, prietene, răspunse el. Mi-aş fi adus nevasta — are ani mulţi de experienţă în aşa ceva — dar nu vreau să-mi las copiii singuri. Şi-aşa sunt destul de înfricoşaţi, deja.

— Dar sunt în siguranţă? întrebă Eve. V-a deranjat cineva?

— Nimeni n-a bătut măcar la uşă, zise Theo. E o ascunzătoare foarte bună. Mulţumesc.

— Cred că tocmai ne răsplătiţi, zise Eve. Vă rog. Puteţi să-l salvaţi?

— Viaţa lui este în mâinile Domnului, nu ale mele.

Şi totuşi, ochii lui Theo se luminară în timp ce priveau bucata contorsionată de metal înfiptă între coastele lui Richard.

— E bine că e inconştient, dar s-ar putea să se trezească pe parcursul procedurii. Am cloroform în punga aceea. Michael, da? Michael, te rog, toarnă puţin pe o cârpă şi fii pregătit când îţi spun eu, ca să-i acoperi cu ea gura şi nasul.

Lui Claire îi pieri curajul cam în clipa în care Teo apucă bucata de metal, pregătindu-se s-o scoată, aşa că se întoarse cu spatele. Eve plecase deja, să-i ducă o pătură doamnei Morrell şi aşternându-i-o apoi pe umeri.

— Fata mea unde e? întrebă soţia primarului. Monica trebuia să fie aici. Nu vreau s-o ştiu umblând singură prin lume.

Eve îşi înălţă sprâncenele în direcţia lui Claire, întrebându-se în mod evident unde putea să fie Monica.

— Ultima dată când am văzut-o, era la şcoală, zise Claire. Dar asta înainte să mă sune ca să vin acasă, aşa că nu ştiu... Poate c-o fi în adăpostul din căminul ei?

Îşi verifică telefonul mobil. Nici măcar o linie. Semnalul era slab de obicei aici, jos, în laborator, însă de obicei tot zărea ceva, fie şi numai ca o pâlpâire...

— Cred că iar nu funcţionează reţeaua celulară.

— Mda, probabil, o aprobă Eve.

Se întinse să-i îndese mai bine pătura doamnei Morrell în jurul trupului, iar aceasta din urmă îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, ca şi cum toată energia i s-ar fi scurs afară din trup.

— Tu crezi că e bine ce facem? Adică, nici măcar nu-l cunoaştem pe tip, sau mai ştiu eu ce?

Claire nu-l cunoştea, de fapt, dar încă-şi dorea să-l placă de Theo, cam în acelaşi fel în care-i plăcea de Myrnin: împotriva raţiunii.

— Cred că e un tip OK. Şi, oricum, nu cred că vrea cineva acum să dea consultaţii la domiciliu.

Operaţia — fiindcă fu o operaţie în toată regula, cu sutură şi tot tacâmul — dură vreo două ore, după care Theo se lăsă pe spate, îşi scoase mănuşile şi oftă încet de satisfacţie.

— Gata, zise.

Claire şi Eve se ridicară şi se apropiară tocmai când se ridica şi Michael, la rândul lui. Shane se tot învârtise pe margine, urmărind totul cu ceea ce Claire avu impresia că arăta a fascinaţie îngreţoşată.

— Are puls regulat, declară Theo. A pierdut ceva sânge, dar consider că va fi bine, cu condiţia să nu apară vreo infecţie. Totuşi, în secolul acesta există antibiotice minunate, nu? Aşa că nu este deloc prea rău.

Theo aproape că strălucea de bucurie.

— Trebuie s-o spun, nu mi-am mai întrebuinţat aptitudinile de chirurg de ani de zile. E foarte palpitant. Cu toate că-mi face foame.

Claire era destul de convinsă că Richard n-ar fi vrut să afle o asemenea veste. Oricum, ştia că, dac-ar fi fost în locul lui, ea n-ar fi vrut.

— Vă mulţumesc, zise doamna Morrell.

Se ridică de pe scaun, împături frumos pledul şi-l puse deoparte, după care se duse să-i strângă mâna lui Theo, cu o recunoştinţă plină de simplitate şi de demnitate.

— Voi avea grijă ca soţul meu să vă răsplătească bunătatea, adăugă ea.

Se priviră toţi între ei. Michael vru să spună ceva, însă Theo clătină din cap.

— Nu este o problemă, dragă doamnă. Sunt încântat când pot să fiu de folos. De curând, eu însumi mi-am pierdut un fiu. Cunosc ce înseamnă povara unei astfel de pierderi.

— A, exclamă doamna Morrell. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, domnule.

Şi o spusese ca şi cum n-ar fi ştiut că soţul ei zăcea, mort, în cealaltă parte a camerei.

În ochii lui Theo sclipiră lacrimi, însă el clipi, alungându-le, şi

apoi zâmbi. O mângâie cu blândeţe pe mână.

— Sunteţi foarte generoasă cu un bătrân ca mine, îi zise. Nouă mereu ne-a plăcut să locuim în Morganville, să ştiţi. Oamenii sunt atât de buni.

Printre ei fiind şi cei care v-au ucis fiul, îi atrase atenţia Shane.

Theo întoarse spre el o privire calmă, neabătută.

— Iar fără iertare, nu va fi niciodată pace. Ţi-o spun de la depărtarea atâtor secole. Fiul meu şi-a dăruit viaţa. Eu n-o să răspund la darul lui cu mânie, nici măcar faţă de cei care mi l-au luat. Aceiaşi bieţi oameni trişti, care se vor trezi mâine-dimineaţă jelindu-şi propriile pierderi, cred, dacă vor scăpa ei înşişi cu viaţă. Cum ar putea ura faţă de ei să mă tămăduiască?

Myrnin, care până atunci nu vorbise deloc, murmură:

— Mă faci să-mi fie ruşine de mine, Theo.

— N-a fost cu intenţie, replică el, ridicând din umeri. Ei bine, acum ar trebui să mă întorc la familia mea. Vă doresc tuturor numai bine.

Myrnin se ridică de pe scaunul lui şi merse cu Theo spre portal. Îl priviră toţi plecând. Doamna Morrell îl urmărea cu o expresie luminoasă, neobişnuită.

— Cât de ciudat, zise. Păcat că domnul Morrell n-a fost disponibil să-l întâlnească.

Se exprimase ca şi cum el ar fi fost la o întrunire în centru, în loc să zacă întins, sub un giulgiu, în cealaltă parte a camerei. Claire se cutremură.

— Haideţi, să mergem la Richard, zise Eve, luând-o cu ea.

Shane lăsă să-i iasă aerul din plămâni printr-un şuierat lent.

— Mi-ar fi plăcut să fie atât de simplu pe cât crede Theo, să încetezi să urăşti, zise el, înghiţind în sec şi urmărind-o cu privirea pe doamna Morrell. Mi-ar fi plăcut să pot şi eu. Zău că da.

— Măcar vrei asta, zise Michael. Tot e un început.

Rămaseră peste noapte în laborator, în principal din cauză că furtuna continuă afară până la orele dimineţii: ploaie, mai ales, însoţită de ceva grindină. Nu părea să aibă rost să iasă acum. Claire îşi tot verifică telefonul, Eve descoperi un aparat de radio portabil îngropat într-un morman de lucruri în fundul camerei, şi căutară veşti la intervale regulate. Cam pe la trei dimineaţă, găsiră ceva. Erau difuzate pe frecvenţa de alarmă a staţiei de

radio.

Pentru toţi locuitorii din Morganville şi din regiunile învecinate: ne menţinem în stare de alertă gravă pentru furtună, cu rafale puternice de vânt şi posibile inundaţii, până la ora şapte a dimineţii de astăzi. Operaţiunile de salvare se derulează la sediul Primăriei, care a fost parţial distrusă de o tornadă care a doborât, de asemenea, mai multe depozite şi clădiri părăsite, precum şi o clădire din Piaţa Fondatoarei. Numeroase cazuri de vătămare se raportează în continuare. Vă rugăm, păstraţi-vă calmul. Echipele de intervenţie lucrează în prezent prin oraş, căutând oricare persoană care ar avea nevoie de ajutor. Rămâneţi în locurile în care vă aflaţi. Vă rugăm, nu încercaţi să ieşiţi pe străzi în momentul actual.

Comunicatul începu să se repete. Eve îşi încreţi fruntea şi-şi ridică privirea spre Myrnin, care ascultase şi el.

— Ce nu se spune? îl întrebă ea.

— Dac-ar fi să ghicesc, dorinţa lor cea mai importantă, ca lumea să rămână la adăpost, mi-ar da de înţeles că sunt alte lucruri pentru care am avea motive de îngrijorare.

În ochii lui negri apăru, pe moment, o expresie îndepărtată, după care se concentrară la loc

— Ibid nimic, zise el.

— Ce? întrebă Eve, crezând că nu auzise bine.

— Ibid nimic carlo. Eu nu dreptate.

Myrnin făcea iarăşi ghiveci din cuvinte — aşa se întâmpla când efectul medicamentelor era pe trecute — însă mai repede faţă de cât se aşteptase Claire, ceea ce, de fapt, era îngrijorător.

Eve o privi alarmată, apoi zise:

— OK, n-am prea înţeles cam nimic...

Claire îi puse o mână pe umăr, cerându-i să tacă.

— Ce-ar fi să vezi ce mai face doamna Morrell? Şi tu, Shane.

Lui nu-i conveni, dar se duse. Din mers, îşi întoarse capul spre Michael, care se ridică din locul în care stătea, lângă Richard, şi se apropie de Claire.

Părând indiferent.

— Myrnin, zise Claire. Trebuie să fii atent la mine, OK? Cred că efectul medicamentelor tale se cam duce iar.

— Mă simt perfect, protestă el.

Entuziasmul îi creştea, vizibil: o foarte uşoară îmbujorare a feţei, ochii începeau să sclipească.

— Tu îngrijorată pentru carneţel.

N-avea rost vreo încercare de a-i explica simptomele: oricum, el niciodată nu reuşea să le identifice.

— Ar trebui să vedem ce mai e pe la închisoare, zise ea. Să verificăm dacă e încă totul în regulă pe-acolo.

Myrnin zâmbi.

— Tu vrei să mă păcăleşti.

Ochii îi deveneau tot mai întunecaţi, nesfârşit de întunecaţi, iar zâmbetul acela avea şi o nuanţă de ţâfnă.

— Of, fetiţo. Tu habar n-ai. Nu ştii cum este, să ai aici atâţia musafiri, şi atât — trase aer adânc în piept — atât sânge.

Privirea i se concentră asupra gâtului ei, cu urmele zdrenţuite ale muşcăturilor, ascunse sub pansamentul pe care i-l aplicase Theo.

— Ştiu că e acolo. Semnul tău. Ia spune-mi, François a...

— Termină. Termină! strigă Claire înfigându-şi unghiile în palmă.

Myrnin făcu un pas spre ea, şi se sili să nu tresară. Îl cunoştea, ştia ce voia să facă.

— Tu n-o să-mi faci rău. Tu ai nevoie de mine, îi zise.

— Am? Myrnin inspiră din nou adânc. Da, am. Strălucitoare, atât de strălucitoare. Îţi pot simţi energia. Ştiu cum m-aş simţi dacă...

Clipi, şi un val de oroare îi traversă chipul, iute ca fulgerul.

— Ce spuneam? Claire? Ce spuneam adineauri?

Ea nu se simţi în stare să-i repete.

— Nimic. Nu-ţi face probleme. Dar eu cred c-ar fi mai bine să mergem în celula ta, da? Te rog?

Myrnin părea distrus. Asta era partea cea mai rea, îşi zise Claire, cea cu schimbările bruşte de comportament. El se străduise din greu, şi fusese de ajutor, chiar fusese...

Numai că n-avea cum să se mai menţină întreg multă vreme. Claire îl vedea prăbuşindu-se cu încetinitorul.

Michael îl dirijă în direcţia portalului.

— Haideţi să mergem, zise el. Claire, poţi s-o faci?

— Dacă nu mi se împotriveşte, răspunse ea, îngrijorată.

Îşi amintea de o după-amiază când paranoia lui preluase controlul, şi ori de câte ori încerca ea să pună în funcţiune un

portal, Myrnin îi strica imediat legătura, convins că de cealaltă parte era ceva care aştepta să-i nimicească.

— Ce bine-ar fi fost să am un tranchilizant, oftă ea.

— Ei, uite că n-ai, replică Myrnin. Şi nu-mi place să-ţi tot înfigi acele în mine, ştii asta. O să mă comport corespunzător, promise, râzând încetişor. În mare măsură, adăugă apoi.

Claire deschise uşa, dar în loc ca destinaţia să apară clară, spre închisoare, o simţi mişcându-se, înceţoşându-se.

— Myrnin, încetează! strigă ea.

— Eu n-am făcut nimic, replică Myrnin, desfăcându-şi larg braţele, cu un gest teatral.

Mai încercă o dată. Legătura se deformă, şi înainte ca ea s-o poată readuce acolo unde ar fi vrut, o altă destinaţie apăru în faţa ei. Şi Theo Goldman se prăbuşi de dincolo de uşă.

— Theo!

Myrnin îl prinse în braţe, uitând, din cauza surprinderii, de irascibilitatea lui, cel puţin pentru moment. Îl trase pe celălalt vampir până lângă perete, de care-l rezemă, ţinându-l în picioare.

— Eşti vătămat? îl întrebă.

— Nu, nu, nu...

Theo gâfâia, deşi Claire ştia că el nu avea nevoie de aer, sau nu aşa cum aveau oamenii. Aici era vorba despre o emoţie, nu despre efort.

— Vă rog, trebuie să mă ajutaţi, vă implor. Ajutaţi-ne, ajutaţi-mi familia, vă rog...

Myrnin se lăsă pe vine, ca să-l poată privi în ochi de la acelaşi nivel.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Theo se umplură de lacrimi, care i se scurseră peste chipul cumsecade, ridat.

— Bishop, răspunse el. Bishop mi-a capturat familia. Zice că o vrea pe Amelie, plus cartea, altfel îi omoară pe toţi.

Paisprezece

Theo nu sosise direct din Common Grounds, fireşte; fusese dus până la unul dintre portalurile rămase deschise — nu ştia până la care — şi îmbrâncit prin el de Bishop.

— Nu, exclamă el, întinzând o mână ca să-l oprească pe Michael, când încercă să se apropie. Nu, nu tu. El n-o vrea decât pe Amelie, şi cartea, iar eu nu mai vreau să se verse sânge nevinovat, nici de-al meu, nici de-al tău. Te rog. Myrnin, ştiu că tu poţi s-o găseşti. Tu ai legătura de sânge, iar eu, nu. Te rog, găseşte-o şi adu-o. Acesta nu este războiul nostru. E o problemă de familie; e între tată şi fiică. Între ei ar trebui să se sfârşească, faţă în faţă.

Myrnin îl fixă cu privirea îndelung, după care-şi lăsă capul într-o parte.

— Tu vrei s-o trădez, zise. S-o dau pe mâinile părintelui ei.

— Nu, nu ţi-aş cere aşa ceva. Doar să... doar să-i dai de ştire ce preţ ar trebui plătit. Amelie va veni. Ştiu eu că va veni

— Nu va veni, se opuse Myrnin. N-o voi lăsa eu.

Theo scoase un ţipăt de deznădejde, şi Claire îşi muşcă buza.

— N-ai putea să-i ajuţi? întrebă. Trebuie să existe o cale!

— O, există, replică Myrnin. Există. Numai că ţie n-o să-ţi placă, micuţa mea Claire. Nu e plăcută, şi nici uşoară. Şi va necesita un curaj considerabil din partea ta, încă o dată.

— Fac orice!

— Ba nu, nu faci nimic, se repeziră Shane şi Michael, practic în acelaşi timp.

— Abia te-ai pus pe picioare, Claire, continuă Shane. Nu te duci nicăieri fără mine.

— Şi nici fără mine, adăugă Michael.

— Pe naiba, oftă Eve. Asta înseamnă, bănuiesc, că trebuie să merg şi eu. Ceea ce s-ar putea să nu ţi-o iert niciodată, chiar dacă n-o să am parte de o moarte oribilă.

Myrnin îi privi cu atenţie, pe rând.

— Aţi merge. Cu toţii.

Buzele i se întinseră într-un zâmbet nebunesc, ca de păpuşă din cauciuc.

— Voi sunteţi cele mai bune jucării, să ştiţi. Nici nu pot să-mi

imaginez cât de distractiv ar putea fi să mă joc cu voi.

Se lăsă tăcerea, după care Eve comentă:

— OK, ăsta a fost suplimentul de oroare, cu glazură de oroare bătută. Iar asta sunt eu, care mă răzgândesc.

Veselia dispăru din ochii lui Myrnin, lăsând locul unui soi de disperare rătăcită, pe care Claire o recunoştea cum nu se putea mai bine.

— Vine, Claire, vine, mă tem. Nu ştiu ce e de făcut. Dar o simt.

Ea îi luă mâna într-a ei.

— Ştiu. Dar, te rog, încearcă. Avem nevoie de tine acum. Poţi să rezişti?

El încuviinţă, însă mai mult printr-o reacţie spasmodică, decât convingere.

— În sertarul de după cranii, zise. O ultimă doză. Am ascuns-o. Am uitat de ea.

Era ceva caracteristic pentru el: să ascundă tot felul de lucruri, de care să-şi amintească în momente dintre cele mai neobişnuite... sau niciodată. Claire se repezi spre celălalt capăt al încăperii, aproape de locul în care dormea Richard, şi deschise sertar după sertar sub şirul de cranii bătute de el în cuie pe perete. Îi garantase că fuseseră cu toate specimene pentru practica din spital, şi că nu aparţinuseră victimelor actelor lui de violenţă. Cu toate acestea, ea nu-l credea.

În ultimul sertar, îndesate sub câteva vechi pergamente rulate şi sub enormul schelet al unui liliac, erau două fiole, ambele dintr-o sticlă maronie. Într-una, Claire găsi, după ce-i scoase dopul, cristale roşii.

În cealaltă era pulbere din argint.

Îşi vârî fiola cu pulbere din argint în buzunarul pantalonilor — având grijă să aleagă buzunarul fără gaură — şi se întoarse la Myrnin cu cristalele roşii. El făcu un semn aprobator şi-şi strecură flaconul în buzunarul interior al hainei.

— Nu le iei?

— Încă nu, tocmai, replică el, speriind-o de moarte, sincer vorbind. Pot să mă mai menţin ceva vreme concentrat. Îţi garantez.

— Şi, întrebă Michael, care ar fi planul?

— Acesta.

Claire simţi cum portalul revine la locul lui în spatele ei, vizibil

ca fulgerul, după care Myrnin o apucă de pieptul bluzei, o învârti pe loc şi-o aruncă violent prin uşă.

Avu impresia că prăbuşirea ei durează timp foarte, foarte îndelungat, însă deodată se izbi de pământ şi se rostogoli mai departe.

Deschise ochii într-o beznă totală, adulmecând miros de putreziciune şi de vin vechi.

Imposibil.

Cunoştea locul.

Tocmai încerca să se ridice, când ceva o lovi din spate: era Shane, după înjurăturile furioase. Se zvârcoli şi-i astupă gura cu palma, ceea ce-l făcu să se oprească la jumătatea înjurăturii.

— Şşşt, şuieră ea, cât de încet era în stare.

Nu-i vorbă, rostogolitul lor pe podea sunase clopoţelul pentru cină şi-aşa destul de puternic, evident. Naiba să te ia, Myrnin.

O mână rece îi înlănţui încheietura, trăgând-o mai departe de Shane, iar când îşi repezi cealaltă mână spre ea, simţi o mânecă din catifea.

Era Myrnin. Acum, şi Shane se ridica grăbit în picioare.

— Michael, poţi să vezi?

Vocea lui Myrnin suna cu desăvârşire calmă.

— Da.

Numai că Michael nu vedea. Deloc.

— Atunci, fugi, lua-te-ar naiba! I-am prins!

Şi Myrnin îşi urmă propriul îndemn, iar Claire îşi simţi braţul aproape smuls din umăr în timp ce o trăgea după el. Îl auzi pe Shane gâfâind de cealaltă parte. Călcă pe ceva flexibil, ca un trap, şi scoase un ţipăt scurt. Sunetul se reverberă, şi dinspre bezna care o înconjura de toate părţile, auzi zgomote care păreau să fie de degete ciocănind, lunecând, apropiindu-se.

Ceva o înhăţă de gleznă, şi de data aceasta Claire ţipă de-a binelea. Părea să fi fost un colac din sârmă, dar când încercă să-l lovească, simţi degete, un antebraţ subţire, osos, şi unghii ca ghearele.

Myrnin se opri brusc, se întoarse şi-şi trânti piciorul cu violenţă în jos. Glezna lui Claire fu eliberată, şi acel ceva din beznă urlă de furie.

— Hai! urlă el... dar nu spre ei, ci spre Michael, deduse Claire.

Zări undeva în faţă o fulgerare de ceva, care nu era tocmai lumină... să fi fost portalul? Doar el semăna cu o pâlpâire, atunci

când era activat.

Myrnin îi eliberă încheietura şi-o îmbrânci înainte.

Încă o dată, Claire căzu. Acum, însă, ateriză deasupra lui Michael. Shane se prăvăli peste ea, şi-o obligă să soarbă cu disperare aerul care-i fu scos cu forţa din plămâni.

Vânzolindu-se, izbutiră să se desprindă din învălmăşeală. Michael o ajută pe Eve să se ridice.

— Cunosc locul, zise Claire. Aici a fost Myrnin...

Myrnin trecu prin portal şi trânti uşa în urma lui, aşa cum procedase şi Amelie, nu cu multă vreme înainte.

— N-o să ne mai întoarcem pe-aici, zise el. Afară, grăbiţi-vă. N-avem prea mult timp.

Porni înainte, cu pulpanele lungii haine negre fâlfâind, şi Claire fu nevoită să-şi adune toate forţele ca să ţină pasul, chiar şi cu ajutorul lui Shane. În clipa în care el încetini şi vru s-o ridice în braţe, îl respinse, cu răsuflarea tăiată.

— Nu, mă descurc eu!

Shane nu părea prea convins.

La capătul culoarului acela din piatră, cotiră la stânga, înaintând prin holul întunecat, placat cu lambriuri, pe care şi-l amintea Claire, însă trecură de uşa celulei unde fusese înlănţuit Myrnin. Acesta din urmă nici măcar nu încetini.

— Unde mergem? icni Eve. Mamă, ce-aş fi vrut să fi fost încălţată cu altceva...

Se întrerupse în clipa în care Myrnin se opri, în cealaltă extremitate a holului. Acolo se vedea o uşă masivă, în stil medieval, cu benzi groase din fier, bătute cu ciocanul, şi simbolul Fondatoarei gravat în lemnul ei străvechi.

El n-avea nici măcar o picătură de transpiraţie. Evident. Claire îşi roti braţele ca o morişcă, împleticindu-se şi prinzându-se de perete, cu pieptul tresăltându-i din greu.

— N-ar fi trebuit să fim înarmaţi? întrebă Eve. Adică, într-o misiune de salvare, în general lumea merge înarmată. Nu fac decât să precizez.

— Nu-mi place deloc, zise Shane.

Myrnin nu-şi dezlipi privirea de pe Claire. Se întinse spre ea şi-i luă mâna într-a lui.

— Ai încredere în mine? o întrebă.

— Dacă-ţi iei medicamentele, răspunse ea.

El scutură din cap.

— Nu pot. Am motivele mele, micuţo. Te rog. Trebuie să am cuvântul tău.

Shane clătina din cap. Nici Michael nu părea prea încrezător, la rândul lui, în timp ce Eve... Eve dădea impresia c-ar fi fost bucuroasă s-o rupă la fugă în direcţia opusă, dac-ar fi ştiut că are la dispoziţie o altă opţiune în afară de întoarcerea în bezna aceea.

— Da, îi răspunse Claire.

Myrnin zâmbi. Era un zâmbet obosit, subţire, şi avea în el o nuanţă de tristeţe.

— Atunci, trebuie să-mi cer scuze pe loc, zise. Pentru că sunt pe cale să-ţi înşel încrederea aceasta în modul cel mai dureros cu putinţă.

Şi, lăsându-i mâna lui Claire, îl apucă pe Shane de cămaşă şi deschise uşa, izbind-o cu piciorul.

Trecu dincolo, trăgându-l pe Shane după el, şi uşa se trânti în urma lor înainte ca oricare dintre ceilalţi să poată reacţiona: nici măcar Michael, care izbi lemnul în secunda imediat următoare, bubuind în el. Însă era un lemn menit să-i ţină pe loc şi pe vampiri, înţelese Claire. Iar pe Michael avea să-l ţină pe loc multă, multă vreme.

— Shane! urlă ea, azvârlindu-se în lemnul acela dur, plesnind cu palma încă o dată, şi încă o dată, simbolul Fondatoarei. Shane, nu! Myrnin, adu-l înapoi! Te rog, nu face una ca asta. Adu-l înapoi...

Michael se răsuci pe călcâie, cu faţa în direcţia opusă.

— Staţi în spatele meu, le ceru el lui Eve şi lui Claire.

Claire privi peste umăr şi văzu uşile deschizându-se, pe toată lungimea culoarului, ca şi cum ar fi apăsat cineva pe un buton.

Prin ele apărură vampiri şi oameni deopotrivă, umplând spaţiul dintre ei trei şi blocând orice ieşire.

Şi toţi aveau urme de colţi pe gât, la fel cu cele de pe gâtul lui Claire.

La fel cu cele de pe gâtul lui Michael.

Şi era ceva în felul în care stătea el acolo, atât de nemişcat, atât de tăcut...

După care el plecă, îndreptându-se spre ceilalţi vampiri.

— Michael! strigă Eve, încercând să se repeadă după el, însă Claire o opri.

Când Michael ajunse în faţa primului vampir, Claire se aşteptă

să vadă un fel de luptă — ceva — însă, în loc de asta, cei doi doar se priviră, după care celălalt îşi înclină capul.

— Bun venit, zise el, frate Michael.

— Bun venit, murmură un alt vampir, îngânat apoi de un om.

Când îşi întoarse faţa spre ele, Michael avea ochii de o cu totul altă culoare, trecând de la bleu-ciel la un fel de stacojiu-închis.

— Of, pe naiba, şopti Eve. Aşa ceva nu se-ntâmplă cu adevărat. Nu se poate.

Uşa din spatele lor se deschise. De cealaltă parte a ei, se afla sala aceea imensă, cu pereţii din piatră, părând specifică unui castel, iar tronul din lemn pe care şi-l amintea Claire de la banchetul de bun venit se afla şi el acolo, înălţat pe o estradă. Era drapat cu catifea roşie.

Iar pe tron stătea domnul Bishop.

— Veniţi printre noi, le invită Bishop.

Claire şi Eve se priviră. Shane zăcea întins cu faţa în jos pe podea, ţintuit cu o mână de Myrnin.

— Haideţi, copii. Nu mai are rost. Am câştigat partida.

Claire se simţi de parcă tocmai ar fi făcut un pas dincolo de marginea lumii, şi totul... ar fi dispărut. Myrnin n-o privea. Îşi ţinea capul plecat în faţa lui Bishop.

După o primă privire, Eve îşi întoarse faţa spre Michael, care venea spre ele.

Numai că nu era acel Michael pe care-l cunoşteau; nicidecum.

— Daţi-i drumul lui Shane, zise Claire.

Vocea îi tremura, dar tot se auzi destul de limpede. Bishop ridică un deget, şi Michael se avântă înainte, o apucă pe Eve de gât şi-o trase aproape de el, cu colţii dezgoliţi.

— Nu! ţipă Claire.

— Nu-mi da tu mie ordine, copilă, o apostrofă Bishop. Trebuia să fi fost moartă până acum. Aproape că m-ai impresionat. Şi-acum, reformulează-ţi solicitarea. Să fie şi un vă rog pe-acolo.

Claire îşi umezi buzele şi-şi simţi gustul transpiraţiei pe ele.

— Vă rog, zise ea. Vă rog, daţi-i drumul lui Shane. Vă rog, nu-i faceţi rău lui Eve.

Bishop se gândi puţin, după care aprobă printr-o înclinare a capului.

— Nu am nevoie de fată, zise, şi-i făcu un semn lui Michael, care-o lăsă liberă pe Eve.

Eve făcu câţiva paşi înapoi, privindu-l, nevenindu-i să creadă, ţinându-se cu mâinile de gât.

— Am ceea ce-mi doresc, continuă Bishop. Nu-i aşa, Myrnin?

Myrnin îi smuci cămaşa lui Shane, scoţând-o din pantaloni Şi iată, acolo, vârâtă la spate, pe sub betelie, era cartea.

O, nu!

Myrnin smulse cartea de acolo şi-l lăsă pe Shane să se ridice, iar el porni în direcţia lui Bishop. Sunt pe cale să-ţi înşel încrederea aceasta în modul cel mai dureros cu putinţă, îi spusese el lui Claire. Însă ea nu-l crezuse, până în clipa aceasta.

— Un moment, zise Myrnin, când Bishop întinse mâna după carte. Târgul a fost pentru familia lui Theo Goldman.

— Cine? A, da, replică Bishop, zâmbind. Toţi vor fi destul de teferi.

— Şi nevătămaţi, adăugă Myrnin.

— Îmi pui condiţii pentru mica noastră înţelegere? întrebă Bishop. Foarte bine. Sunt liberi să plece, şi nevătămaţi. Toată lumea să fie martoră că Theo Goldman şi familia lui nu vor suferi vreo vătămare din partea mea şi nici din a supuşilor mei, însă nu sunt bine-veniţi în Morganville. Nu mi-i doresc aici.

Myrnin îşi înclină capul. Se lăsă pe un genunchi în faţa tronului şi-şi ridică ambele mâini deasupra capului, ţinând cartea ca pe o ofrandă.

Bishop îşi încleştă degetele pe ea şi scoase un lung şi zgomotos oftat.

— În sfârşit, zise. În sfârşit.

Myrnin îşi rezemă antebraţele pe genunchi, dar nu încercă să se ridice.

— Aţi mai spus că o solicitaţi pe Amelie. Îmi este permis să propun o alternativă?

— Îţi este, fiindcă sunt într-o bună dispoziţie faţă de tine, în momentul acesta.

— Fata poartă pecetea Ameliei, zise Myrnin. Este singura din oraş care-i poartă în vechea manieră, după vechile legi. Ceea ce o face să fie, nici mai mult, nici mai puţin decât o parte din însăşi Amelie, sânge din sângele ei.

Claire îşi opri respiraţia. Avu impresia că toate capetele se întorc spre ea, toate perechile de ochi o privesc ţintă. Shane vru să pornească spre ea. Nu mai ajunse.

Michael ţâşni şi-şi trânti prietenul pe podeaua din piatră,

mârâind amenințător. Îl imobiliză acolo. Myrnin se ridică și veni spre Claire, oferindu-i mâna cu curtoazia lui demodată.

Ochii îi erau încă întunecați, dar, în cea mai mare măsură, raționali.

Și acela fu motivul pentru care ea știu că n-avea să-l ierte cu adevărat niciodată, în veci. Aici nu vorbea nebunia.

Ci Myrnin, în persoană.

— Vino, zise el. Ai încredere în mine, Claire. Te rog.

Ea îl evită și porni singură spre picioarele tronului lui Bishop, ridicându-și privirea spre el.

— Ei bine? zise. Ce mai așteptați? Omorâți-mă.

— Să te omor? repetă el, stupefiat. Pentru ce aș comite eu o asemenea nesăbuință? Myrnin are destulă dreptate. Nu are sens să te omor, absolut deloc. Am nevoie de tine, să manevrezi mașinăria din Morganville în numele meu. Am decretat deja că Richard Morrell îi va supraveghea pe oameni. Îi voi acorda lui Myrnin onoarea de a-i guverna pe acei vampiri care vor alege să rămână în regatul meu, și să-mi jure supunere și credință.

Myrnin făcu o ușoară plecăciune.

— Sunt, desigur, adânc recunoscător pentru favoarea acordată, stăpâne.

— Încă un lucru, zise Bishop. Voi avea nevoie de capul lui Oliver.

De data aceasta, Myrnin zâmbi.

— Știu precis unde poate fi găsit, stăpâne.

— Atunci, pornește la treabă.

Myrnin făcu o plecăciune, însoțită de complicate mișcări ale brațelor, ceea ce, în ochii lui Claire, părea aproape o batjocură.

Aproape.

Și, în timp ce se înclina, îl auzi șoptind:

— Fă ceea ce-ți spune.

După care plecă, îndepărtându-se, ca și cum nimic din toate acestea n-ar fi însemnat absolut nimic pentru el.

Eve încercă să-i ardă o lovitură cu piciorul, însă el râse și se feri, făcându-i strengărește semn cu degetul.

Îl urmăriră din priviri, cum dispare pe coridor.

— Lasă-mă să mă ridic, Michael, rosti Shane, sau înfige-ți colții în mine. Ori una, ori alta.

— Nu, rosti Bishop, pocnind din degete și oprindu-l pe Michael, când îl văzu că-și scoate colții. Este posibil să am

nevoie de băiat, ca să-i manevrez tatăl. Puneţi-i împreună într-o cuşcă.

Shane fu luat pe sus şi dus de-acolo, dar nu înainte de a mai exclama:

— Claire, o să te găsesc eu.

— Te găsesc eu mai întâi, răspunse ea.

Bishop sfărâmă lacătul de pe cartea primită de la Myrnin, apoi o deschise, răsfoind-o, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Rupse o pagină şi-i lipi capetele între ele, alcătuind un cerc din hârtie, plin de rânduri dense, cu un scris mărunt, întunecat.

— Pune-ţi-l pe braţ, zise, azvârlindu-l spre Claire.

Văzând-o că ezită, oftă.

— Pune-l, dacă nu vrei ca unul dintre numeroşii ostatici garanţi pentru buna ta purtare să aibă de suferit. Ai înţeles? Mama, tata, prietenii, cunoştinţele, sau persoane total străine. Tu nu eşti Myrnin. Nu încerca să te avânţi în jocurile lui.

Claire îşi strecură manşonul din hârtie în sus pe braţ, simţindu-se ridicolă; totuşi, nu i se părea că ar avea alternativă.

Atingerea hârtiei pe piele îi dădu o senzaţie neobişnuită; apoi, începu s-o absoarbă şi să se lipească de ea, ca şi cum ar fi fost o vietate. Cuprinsă de panică, încercă s-o smulgă de pe ea, dar nu reuşi nici măcar s-o apuce, atât de strâns i se lipea de braţ.

După câteva clipe de durere mistuitoare, se desprinse şi căzu singură.

În timp ce plutea, în cădere, Claire o văzu imaculată. Nu mai era nimic pe ea. Scrisul acela înghesuit rămăsese pe braţul ei... ba nu, pe sub piele, ca şi cum i s-ar fi imprimat ca un tatuaj.

Iar simbolurile se mişcau. I se făcea rău privindu-le. Habar n-avea ce semnificaţie puteau să aibă, însă simţea că se întâmplă ceva în interiorul ei, ceva...

Teama i se risipi. La fel şi furia.

— Jură-mi credinţă, îi ceru Bishop. În vechea limbă.

Claire îngenunche şi jură, într-o limbă pe care n-o cunoştea, însă nici măcar pentru o clipă nu se îndoi de faptul că făcea ceea ce trebuie. În realitate, chiar se simţea fericită. Strălucitor de fericită. O parte a ei îi striga: El te obligă să faci asta!, însă tuturor celorlalte părţi nu le păsa.

— Ce vrei să fac cu prietenii tăi? o întrebă Bishop.

— Nu-mi pasă.

Nu-i păsa nici măcar că Eve plângea.

— Îţi va păsa, într-o zi. Dar îţi acord acest favor: prietena ta Eve poate să plece. Nu-mi este absolut deloc de trebuinţă. Voi arăta că sunt îndurător.

Claire ridică din umeri.

— Nu-mi pasă.

Îi păsa, ştia că-i păsa, dar nu se putea îndupleca s-o simtă.

— Du-te, rosti Bishop, adresându-i un zâmbet de gheaţă lui Eve. Fugi. Găseşte-o pe Amelie şi spune-i că i-am luat oraşul, şi tot ceea ce preţuieşte ea. Spune-i că am şi cartea. Dacă şi-o vrea înapoi, va trebui să vină personal după ea.

Eve îşi şterse mânioasă lacrimile, privindu-l sfidătoare.

— O să vină. Şi eu o să vin cu ea. Nu eşti stăpân peste nimeni şi nimic. Ăsta e oraşul nostru, şi-o să te azvârlim afară din el, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care l-am face în viaţă.

Vampirii adunaţi în sală izbucniră într-un râs general.

— Atunci, veniţi, răspunse Bishop. Vă aşteptăm. Nu-i aşa, Claire?

— Da, zise ea, venind să se aşeze pe treptele de la picioarele lui. O să vă aşteptăm.

Bishop pocni din degete.

— Atunci, haideţi să ne începem sărbătoarea, iar mâine-dimineaţă vom vorbi despre cum se va desfăşura de acum înainte traiul în Morganville. După pofta mea.